

Liêm Mi

Contents

Liêm Mi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	37
7. Chương 7	44
8. Chương 8	51
9. Chương 9	57
10. Chương 10	64
11. Chương 11: Ngoại Truyện	74

Liêm Mi

Giới thiệu

Edit: Gekkabijin Thể loại: Đam mỹ, cổ trang giang hồ, lãnh diễm mỹ nhân giáo chủ công x khả ái thi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liem-mi>

1. Chương 1

Cuối thu, lá rơi đầy mặt đất.

Một nam tử trẻ tuổi mặc áo xám một mình đứng ở phía sau núi giả, một bên miệt mài dọn dẹp lá cây vương đầy trên đất, một bên tự nhủ nói thầm: “Phía nam — không có, phía bắc — cũng không có, chỉ còn lại phía đông cùng phía tây là chưa tìm qua. Bất quá chỉ là một cái ma giáo mà thôi, thần thần bí bí như vậy làm quái gì chứ, ngay cả địa lao ở nơi nào cũng tìm không thấy? Thật đáng giận!”

Đương lúc mắng tới hăng say, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng kêu: “Tiểu Được.”

“A!” Lâm Được lấp bắp kinh hãi, vội vàng đè nén lại nổi lòng, dán lên bộ mặt tươi cười, cao giọng đáp lại: “Trương đại ca, ta ở trong này.”

Lúc nói chuyện, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi tướng mạo bình thường vác theo một cây chổi to đi về phía cậu, miệng còn ngậm nửa ổ bánh mì lớn, hàm hàm hồ hồ hỏi: “Tiểu Được, người hôm nay lại thức dậy sớm vậy a? Đúng là chịu khó ghê.”

“Hi hi.” Lâm Được có chút ngượng ngùng cười cười, không trả lời.

Nam tử kia liền đưa tay vỗ vỗ bờ vai của cậu, lại nói: “Tuy rằng làm việc là quan trọng nhưng đến trưa cũng đừng để bỏ lỡ giờ cơm.”

“Ừm.”

“Ta đi trước đây, quét rác sạch sẽ đi.”

“Dạ.”

Lâm Được gạt đầu một cái thiết mạnh, tươi cười hết sức ngây thơ.

Mãi cho đến lúc nhìn thấy nam tử họ Trương kia rời đi, cậu mới khôi phục lại biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi, đem ma giáo hại người thâm hiểm này từ trên xuống dưới mắng mấy lần.

Đúng vậy, cậu chính là gian tế thường thấy trong võ lâm.

Trăm phương ngàn kế trà trộn vào ma giáo này, lại ủy khuất bản thân giả dạng thành một tên tiểu tư quét rác, mục đích là vì muốn dò la tung tích của cha. Đáng tiếc cậu ở trong này quét rác nửa tháng trời, ngay cả bóng dáng địa lao cũng tìm không thấy, hiện giờ chỉ còn hai phương hướng là chưa có tra qua, không biết rốt cuộc là ở nơi nào?

Phía đông là vài cái cửa đá, phía tây lại là một khoảnh rừng rậm... Hừm, thôi đi tìm phía tây trước đi.

Nghĩ xong, Lâm Được vác cây chổi lên vai, nhìn khắp xung quanh một phen, sau đó len lén đi về phía mảnh rừng phía tây.

Nghe nói nơi này là cấm địa của ma giáo, cậu quét lâu như vậy còn chưa từng đặt chân đến, hiện giờ tìm tới tìm lui mới phát hiện bên trong có một hang động. Thì ra sau khi xuyên qua khoảnh rừng kia là một cái bích đàm[1], lại đi tiếp sẽ đến mấy gian phòng nhỏ, trước cửa trồng đầy kỳ hoa dị thảo, khung cảnh thật xinh đẹp cùng tĩnh mịch.

Lâm Được nhìn thấy ngẩn ngơ, đang đoán thử xem trong phòng có người ở hay không, bên tai đột nhiên vang lên tiếng nước rào rào, ngay sau đó liền thấy một bóng dáng từ trong đầm nước trồi lên —— đầu tiên là mái tóc dài đen nhánh mềm mại, kế đến là tấm lưng trần bóng loáng trắng nõn, và cuối cùng là vòng eo nhỏ nhắn hết sức động lòng người...

Thành thịch.

Lâm Được từ xa xa liếc mắt một cái, liền thấy miệng đắng lưỡi khô, tay chân cứng còng, cả khuôn mặt không thể khống chế đỏ ửng lên.

Nhanh lên!

Quay đầu rồi đi!

Trong lòng cậu tuy kêu gào như vậy nhưng bất kể thế nào cũng không thể chuyển tầm nhìn, trơ mắt thấy người trong đầm kia lay động bọt nước, chậm rãi xoay người qua.

Ý ý? Ngực xẹp lép?

... Nam nhân?

Lâm Được thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhưng sau khi thấy rõ gương mặt người nọ, tâm can vậy mà lại điên cuồng nhảy dựng lên.

Rõ ràng là ngũ quan tinh xảo mê người, dung nhan thanh tú tuấn mỹ, khuôn mặt kia thể nhưng trắng bệch trắng bột, trên môi không một chút huyết sắc, con ngươi đen huyền lại sâu thăm dò người, mơ hồ lộ ra quỷ khí dày đặc.

Ngón tay Lâm Được run lên, sau lưng từng hồi từng hồi ớn lạnh, quả thực không cách nào xác định được đứng ở trước mặt mình đến tột cùng là một người sống sờ sờ, hay là... một u hồn?

Ngay lúc cậu định xoay người chạy trốn, người trong nước kia bỗng nhiên từng bước đi về phía trước, mặt không chút thay đổi mở miệng hỏi: “Người là ai?”

“Ta ta ta...” Lâm Được cả lăm cả nửa ngày mới nhớ tới cây chổi còn khiêng trên vai, vội vàng lấy xuống quơ quơ hai cái, nói: “Ta là quét rác! Mỗi ngày ta làm việc từ sáng sớm tới chiều tối, da vừa dai vừa dày, tuyệt đối ăn không ngon! Cho nên người ngàn vạn lần đừng ăn ta.”

Cậu gấp đến độ mồ hôi túa đầy đầu, bộ dạng hốt ha hốt hoảng, luống cuống tay chân kia thật sự rất buồn cười.

Nhưng nam tử đứng trong nước kia lại giống như nhìn mà không thấy, chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu: “Quét rác? Người tại sao lại ở chỗ này?”

“Ta... Không cẩn thận bị lạc đường.”

“Queo trái, đi thẳng về phía trước, liền có thể tìm đường ra.” Người nọ giơ tay vén mái tóc dài ướt sũng lên, con ngươi đen tuyền lại tối đi vài phần, mệnh mệnh sương mù. “Nơi này là cấm địa trong giáo, sau này không được đến nữa.”

Lâm Được gật đầu như già tới, tới giờ khắc này mới phát hiện người trước mặt này nói chuyện cực kỳ cổ quái. Giọng nói trầm thấp khàn khàn, âm điệu vừa nhẹ vừa chậm, giống như chỉ cần nói nhiều thêm một câu là sẽ tắt thở.

Cậu rõ ràng hẳn là nên xoay người bỏ chạy, nhưng rốt cuộc lại nhịn không được mà hỏi: “Thời tiết như vậy, người tắm rửa ở ngoài này không thấy lạnh sao?”

Ngụ ý, thật ra là muốn hỏi đối phương đến tột cùng là người hay quỷ.

Nhưng người này lại không đáp lời, chỉ thản nhiên quét mắt liếc cậu một cái, lần nữa chìm vào đáy nước

Quả nhiên là quỷ!

Hơn nữa còn là một con quỷ nước! Lâm Được bỗng nhiên thấy hai chân như nhũn ra, vội vàng ném cây chổi đang cầm trong tay đi, quay đầu bỏ chạy.

Cậu chạy một lèo ra khỏi mảnh rừng kia, lại một lèo chạy trở về bên cạnh cái núi giả ngày thường vẫn hay quét rác, thân thể run rẩy không ngừng, tim đập bình bình trong lồng ngực, quả thực tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra ngoài.

Mãi cho đến khi Trương Phong đi tới gọi cậu ăn cơm trưa, cậu mới bình tĩnh lại một chút, vừa gặm bánh mì khô queo vừa cẩn thận hỏi: “Trương đại ca, người có từng vào khu rừng phía tây kia chưa?”

Trương Phong chấn động cả người, dường như bị kinh sợ quá độ, vội đáp lại: “Ta cũng không phải chán sống, làm sao có thể chạy tới cái chỗ quỷ quái kia chứ?”

“Chỗ kia rất nguy hiểm sao?”

“Đương nhiên, chỉ cần đi vào, không có một người nào còn sống.”

Nghe vậy, Lâm Được nhịn không được lại phát run, lẩm bẩm nói: “Quả nhiên... Quỷ nước là muốn tìm người thể mạng...”

Đáng thương cậu xuất sư còn chưa lập nghiệp lớn, cũng chưa kịp cứu cha của mình ra đã sắp phải xuống địa phủ trình diện.

Lâm Được càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, diễn cảm ai oán khóc thương bản thân tuổi trẻ chết sớm, Trương Phong thấy vậy thì kỳ quái trừng cậu một cái, hỏi: “Cái gì mà quý với không quý? Người rồi cuộc đang nói vậy bạ gì đó?”

“Ừa? Không phải trong rừng cây kia có một con lệ quỷ sao?”

“Bây, trong đó là người ở.” Dừng một chút, khuôn mặt thoáng vắn vẹo, ánh mắt lộ ra ý sợ hãi. “Một mỹ nhân hại chết người.”

“A? Sát thủ?”

“Ồ dần.” Trương Phong bó tay trừng mắt thiệt lớn, đưa tay cốc lên trán Lâm Được, nói từng chữ từng chữ một: “Người kia... chính là nam sủng của giáo chủ đại nhân.”

“Ồ, thì ra là thế.” Lâm Được tỉnh ngộ gật đầu, nhưng lập tức lại cau mày hỏi: “Vì sao nam sủng của giáo chủ lại lợi hại như vậy?”

“Tiểu tử thú, người rồi cuộc có đầu óc hay không vậy?” Trương Phong nhin không được lại gõ gõ lên trán Lâm Được, nói: “Đương nhiên là bởi vì giáo chủ ghen rất dữ dội, không cho phép bất kỳ ai tiếp cận nam sủng của hắn. Kể nào nhìn thấy người trong rừng kia thì chỉ có một con đường chết.”

Lâm Được vốn đã hận ma giáo bắt cóc cha của mình, giờ phút này trong lòng lại càng căm tức, không khỏi bật thốt lên: “Giáo chủ thật sự khinh người quá đáng!”

“A? Tiểu Được, người lại đang nói vậy nói bạ gì đó?”

“Ặc...” Lâm Được lúc này mới giật mình phát hiện bản thân nói sai rồi, vội vàng gặm một miếng bánh mì trong tay, đáp: “Không có, ta không có nói cái gì hết.”

“Giáo chủ đại nhân tâm ngoan thủ lạt, giết người như ngóe, người ngàn vạn lần không được xằng bậy.” Nét mặt Trương Phong cổ quái nhìn Lâm Được vài lần, đặc biệt nhồi thêm một câu: “Hơn nữa, đừng bước vào mảnh rừng kia.”

“Ừ, ta biết rồi.”

Lâm Được liên tục gật đầu, trước mắt lại không tự chủ được hiện ra dung nhan diễm lệ của “Quỷ nước” — đôi mắt đen huyền như mực, bờ môi mỏng không chút huyết sắc, quả thực tuần tú vô cùng.

Khó trách giáo chủ cưng chiều y như vậy, ngay cả nhìn cũng không cho người ta nhìn một cái.

Phải mà biết trước người nọ không phải quỷ quái gì thì đã rề rà trong rừng thêm một chút, nói với y thêm vài câu rồi.

Lâm Được vừa nghĩ vừa nâng mắt lên nhìn về hướng cánh rừng phía tây, sau đó lại cấp tốc đỏ mặt, cúi đầu tiếp tục cắn bánh mì. Sau khi ăn cơm trưa xong, cậu vốn nghĩ sẽ đổi sang quét rác chỗ khác nhưng đột nhiên nhớ ra mình đã ném cây chổi ở trong mảnh rừng kia, thiệt tình không thể mặc kệ.

Làm sao giờ? Có nên quay lại lấy hay không?

Đáp án kỳ thật rất rõ ràng.

Lâm Được giống như bị một ma lực nào đó hấp dẫn, sau khi hết nhìn đồng lại ngó tây một phen, lặng lẽ nhấc hai chân lên, đi từng bước một vào mảnh rừng kia. Lúc tới trước bích đàm, vừa nhìn liền thấy “quỷ nước” kia từ trong đàm đi ra, trên thân khoác một bộ trường sam màu đen, mái tóc vẫn như cũ ướt sũng nhỏ nước, quý khí bức người.

Lâm Được cảm thấy trống ngực lại điên cuồng đập ầm ầm, rõ ràng sợ muốn chết, tầm mắt lại hoàn toàn dính trên thân người kia, bất kể như thế nào cũng không dời đi được.

Mà người nọ sau khi nhìn thấy cậu, trên mặt cũng không có chút vẻ kinh ngạc nào, chỉ lạnh lùng hỏi một câu: “Tại sao ngươi lại tới nữa?”

“Ta...” Lâm Được đỏ mặt, lắp ba lắp bắp một hồi mới tiến đến nhặt cây chổi dưới đất lên, giống như bắt được cọng rơm cứu mạng mà ôm thật chặt, “Ta là tới lấy cái này!”

Nghe vậy, người nọ thản nhiên quét mắt liếc cậu một cái, gương mặt từ đầu tới cuối không một chút biến đổi. “Nếu đã nhặt được, vậy đi nhanh đi.”

“Ừ.”

Lâm Được ngoài miệng sảng khoái đáp lời, hai chân lại cả ngày không nhúc nhích được, giãy dụa hồi lâu, rốt cuộc mới xoay người đi. Nhưng vừa đi được hai bước, liền lại liều mạng quay trở về, lấy hết dũng khí tuôn ra một câu thiệt dài: “Ta tới nơi này mới được nửa tháng, chuyên môn quét rác ở trong vườn, mọi người đều gọi ta là tiểu Được. Người... Người tên gì?”

“...” Người nọ thản nhiên nhìn cậu, không đáp lời.

Lâm Được thấy thế thở dài, tay siết chặt cây chổi trong lòng thêm một chút, lưu luyến xoay người rời đi.

Nào biết cậu mới vừa đi được mấy bước, chợt nghe sau lưng truyền đến một hồi tiếng ho khan bị đè nén, ngay sau đó lại nghe thấy âm thanh kia càng ngày càng dọa người, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở.

Lâm Được lắp bắp kinh hãi, quay đầu lại nhìn, mới phát hiện hắc y nam tử kia đã quỳ xuống đất, hai tay ôm chặt ngực, khuôn mặt bởi vì thống khổ mà vặn vẹo, bộ dáng cực kỳ khủng bố.

“Này, người làm sao vậy?” Lâm Được vội vàng tiến lên đỡ lấy bờ vai của y, hỏi: “Thân thể không thoải mái? Có muốn vào nhà nghỉ ngơi không? Cần đi mời đại phu không?”

Hắc y nam tử cúi đầu, ho khan kịch liệt một lúc lâu mới hết sức chậm chạp, hữu khí vô lực đáp: “Đừng đụng vào ta.”

“Hả?”

“Người chẳng lẽ không biết... Ta là người như thế nào sao?” Y giơ tay lên, lại không có chút sức lực nào, hao tổn rất nhiều công phu cũng chỉ đẩy Lâm Được được một cái, thanh âm khàn khàn hỏi.

Mặt Lâm Được lại đỏ, lúng ta lúng túng đáp: “Đương nhiên biết.”

“Vậy còn không mau buông tay?”

“Người bệnh nặng như vậy, ta sao có thể bỏ người mặc kệ? Ta đương nhiên biết người là nam sủng của giáo chủ, cũng biết giáo chủ tâm ngoan thủ lạt giết người không chớp mắt, phàm là người đã từng nhìn thấy người tất cả đều chỉ có một con đường chết, nhưng mà...” Lâm Được nói nói một hồi, lời nói có chút lộn xộn, thanh âm lại càng nhỏ đến không thể nghe. “Nhưng mà, ta vừa gặp được người, trong lòng đã thấy thích thích, nhìn không được muốn gần gũi người.”

Lời này của Lâm Được nói ra không đầu không đuôi, hắc y nam tử kia nghe được lại cực kỳ sửng sốt, hơi có chút kinh ngạc mà mở to mắt, nhìn chăm chăm vào cậu. Một lúc lâu sau, y mới nhắm mắt lại, khôi phục thành bộ dáng lạnh lùng, nhẹ nhàng gọi: “Đỡ ta đến bờ đầm đi.”

“A, được.” Lâm Được mặc dù không rõ y vì sao thay đổi chủ ý, nhưng trong lòng vẫn thấy vui vẻ, vội vàng kéo người lên, thật cẩn thận đi tới bờ đầm.

Hắc y nam tử kia lúc này lại không trực tiếp nhảy xuống nước, mà khom lưng, chậm rãi trèo người xuống, đem cả khuôn mặt vùi vào trong nước.

Lâm Được ở bên cạnh nhìn thấy hết hồn, thầm nghĩ cho dù là quỷ nước chân chính cũng không khủng bố như thế, vài lần do dự muốn bỏ chạy, nhưng cuối cùng vẫn cứng rắn nhìn được, ngoan ngoãn đứng chờ ở một bên.

Một lát sau, chỉ nghe tiếng nước ào ào vang lên, người nọ rốt cuộc cũng ngẩng đầu, hé miệng thở dốc. Khuôn mặt y thấm đầy nước, sắc mặt vẫn trắng bệch như trước, đôi mắt lại càng sâu thẳm âm u, quý khí lạnh lạnh.

Lâm Được sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vừa kinh ngạc lại vừa hoảng hốt, hai chân như nhũn ra, không thể nhúc nhích. Lúc trước, cậu là luyện tiếu chạy đi, hiện giờ là muốn chạy cũng chạy không nổi, chỉ đành cười gượng vài tiếng, run giọng hỏi: “Người... Người rốt cuộc là người hay quỷ?”

Đôi mắt cậu chớp a chớp, đáy mắt dâng lên hơi nước, biểu tình rõ ràng là sợ muốn chết, thật sự rất buồn cười.

Hắc y nam tử nhìn thấy ngẩn ngơ, quả nhiên khoe miệng khê cong, hơi hơi nở nụ cười.

“Không phải người muốn hỏi tên của ta sao?”

“A, đúng vậy.”

“Ta họ Từ,” Y nâng tay đem mái tóc rối dán vào bên má vén ra sau tai, giọng nói trầm thấp khàn khàn, khoe mắt đuôi mày lộ vẻ yêu dã mê hoặc, chậm rãi phun ra hai chữ: “Từ Tình.”

Lâm Dược thầm giật mình, cơ hồ nhìn đến ngây đại. Sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, trộm dò xét Từ Tình vài lần, thì thào nói nhỏ: “Tên này rất êm tai.”

Dừng một chút, lại mặt đỏ tai hồng thêm một câu: “Người cười lên thật sự rất đẹp.”

Cậu vừa nói xong, Từ Tình liền thu lại nụ cười, đáy mắt nổi lên hàn ý, lạnh lạnh nói một câu: “Người có thể đi rồi.”

Lâm Dược cũng cảm giác mình không nên ở chỗ này lâu, nhưng hai chân mềm nhũn, hoàn toàn không chịu nghe lời, tầm mắt lại càng dính chặt lên người nam tử trước mặt, căn bản luyện tiếc dời đi.

Cho nên cậu chẳng những không có nghe lời rời đi, mà ngược lại càng tiến gần về phía trước, há mồm hỏi: “Vừa rồi, tại sao người lại vùi đầu vào trong nước?”

Nghe vậy, Từ Tình chỉ lạnh lùng liếc Lâm Dược một cái, nâng tay lau đi bọt nước đọng trên mặt, rõ ràng lười để ý đến cậu.

Lâm Dược thấy lồng ngực lại điên cuồng nhảy dựng lên, thân thể run lấy lấy, thì thào lẩm bẩm: “Chẳng lẽ là nghi thức nào đó của quý nước, trước khi ăn thịt người thì rửa mặt một phen? Ta da dày thịt dai, thật sự ăn không ngon đâu.”

Từ Tình nghe xong những lời này của cậu, quả nhiên dở khóc dở cười, nhin không được lại nhếch khoe miệng, hừ nhẹ một tiếng: “Ai nói muốn ăn người? Chỉ có nước trong hàn đàm này, mới có thể áp chế độc trong cơ thể ta.”

“A, thì ra là thế.” Lâm Dược thở phào một hơi, trong mắt cơ hồ phát ra hào quang, vô cùng hưng phấn kêu lên: “Người quả nhiên là người không phải quỷ!”

Từ Tình cũng không đáp lời, chỉ tà tà nhìn cậu, môi mông hơi hơi cong lên, như cười như không.

Lâm Dược lại đỏ mặt, nói tiếp: “Người trúng độc gì? Vì sao phải ngâm trong nước lạnh mới trị được? Sắc mặt của người kém như thế, nói vậy cũng là do bị trúng độc? Bệnh của người đã tìm đại phu khám qua chưa? Có uống thuốc đàng hoàng không?”

Cậu nói một tràng dài sọc không thèm dừng lại lấy hơi, Từ Tình lại dường như không nghe thấy, hoàn toàn không chịu mở miệng.

Lâm Dược vì thế lại hỏi thêm một lần.

Từ Tình lúc này rốt cục có động tĩnh, vung tay áo lên, chậm rãi đứng dậy, lưng la lưng lay đi về phía mấy gian thạch ốc[2].

Hai chân Lâm Dược vẫn mềm nhũn, không chống nổi thân thể, chỉ đành hướng về bóng lưng của y hô to: “Này, trên người người có bệnh, nên tìm đại phu chữa trị cẩn thận mới được.”

Bước chân Từ Tình dừng lại một chút, sau khi khê khàng ho khan vài tiếng, bỗng nhiên quay đầu lại.

“Dù sao cũng không chết được, trị hay không có gì khác biệt? Huống chi...” Khuôn mặt y trắng bệch trắng bợt, trong mắt mờ hồ lộ vẻ trào phúng, giọng nói khàn khàn đến cùng cực, “Chết đi trái lại càng đỡ phiền phức.”

Dứt lời, gơ tay lên, bước chân lão đảo đi vào trong phòng, “Rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Lâm Được bị tiếng đóng cửa kia chấn động cả người, biết rõ “Quỷ nước” kia thực rất đáng sợ, nhưng vẫn không tự chủ được mà nghĩ đến y. Nghĩ y rốt cuộc đã trúng độc gì? Nghĩ y một mình chờ đợi trong phòng có khi nào phát bệnh hay không? Nghĩ tính tình y lạnh nhạt như vậy, làm sao lại trở thành nam sủng của giáo chủ? Nghĩ...

Nghĩ tới nghĩ lui, mãi đến khi thái dương đã lặn xuống sau núi, mới lưu luyến không rời mà bước ra khỏi mảnh rừng kia.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Được vẫn như cũ mỗi sáng sớm lại quét rác, đi khắp xung quanh dò xét nơi cha cậu mất tích, trong đầu thì hết lần này đến lần khác lại hiện ra bóng dáng của Từ Tình. Kết quả địa lao thì không tìm được, trái lại rừng cây thì một lần lại một lần tiến vào.

Cơ hồ mỗi lần đi vào, Từ Tình đều cả người ướt sũng ngâm trong hàn đàm, khuôn mặt lạnh nhạt, quỷ khí lạnh lạnh.

Lâm Được tuy rằng cảm thấy sợ hãi nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được muốn gần gũi với y, cho dù rước lấy vô số lần bị xem thường, cũng phải ráng nói với y mấy câu mới chịu thôi.

Sau vài lần như thế, Từ Tình bị cậu quẩn lầy không buông, cho dù nét mặt không vui, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ đáp lại vài câu.

Ngày nào thời tiết tốt đẹp, Lâm Được sau khi đi dạo qua một vòng, lại chạy vào rừng cây quẩn người. Từ Tình mới từ trong nước bước ra, vừa lười biếng khoác xiêm y, vừa mở miệng hỏi: “Người không phải quét rác sao? Làm sao cả ngày đều chạy vào trong này? Không cần làm việc?”

Lâm Được chớp chớp mắt, dùng sức giơ giơ cây chổi trong tay lên, tỉnh bơ đáp: “Ồ giả sơn quét rác cũng là quét, quét ở trong này cũng là quét, có liên quan gì? Hơn nữa nơi này bình thường không có người đặt chân, hẳn là càng cần quét tước cẩn thận, nếu không một đại mỹ nhân như người lại ngồi ở trong đồng rác, còn ra thể thống gì nữa?”

Cậu quét rác ở ma giáo một tháng, dĩ nhiên đã thành thói quen, lại thuận miệng bịa ra một bài kinh quét rác, hơn nữa nói đến rõ ràng mạch lạc, diễn cảm còn cực kỳ nghiêm túc.

Từ Tình nghe xong thiếu chút nữa bị cậu chọc cho bật cười, thật vất vả mới kềm nén được gương mặt, lạnh nhạt cất lời: “Người nếu không sợ chết thì cứ tiếp tục quét đi.”

“Ta sớm nghe ngóng cả rồi, giáo chủ gần đây đang bế quan luyện công, đã lâu không lộ diện, cho nên tạm thời không lấy mạng của ta được.” Vừa nói vừa nâng cây chổi cầm trong tay lên, xuyên qua cán chổi nhìn chằm chằm Từ Tình, nhỏ giọng nói: “Mà, cho dù thực sự có nguy hiểm gì, ta cũng vẫn như cũ chạy tới gặp người.”

Nam tử trước mặt này tuy rằng tướng mạo tuấn mỹ, khuôn mặt lại trắng bệch như quỷ, cực kỳ dọa người. Thêm nữa hở một chút lại ho khan kịch liệt, mỗi ngày lại thường xuyên nhảy xuống nước ngâm mình, thật sự không có gì khác biệt so với quỷ quái.

Nhưng Lâm Được cũng không biết trúng thứ tà gì, thời thời khắc khắc lại nghĩ đến y, một ngày không nhìn thấy y liền buồn muốn chết. Lúc này thấy y không đáp lời của mình, cũng chỉ cười khổ sở sở cái mũi, tự mình lẩm bẩm: “Nghe nói người nào gặp qua người đều chỉ có một con đường chết, nhưng ta vẫn sống cho tới bây giờ, vận khí đúng là không tệ. Giáo chủ đại nhân ghen tuông dữ dội như vậy, ngay cả nhìn cũng không cho người khác nhìn người một cái, chắc là cực kỳ cưng chiều người nhỉ? Người, người có phải hay không... Cũng thích hẳn như vậy?”

Dứt lời liền nhìn Từ Tình đăm đăm, đôi mắt đen thẫm tỏa sáng, rất sợ y lại không trả lời.

Nào biết lúc này đây Từ Tình lại phản ứng mạnh đến thần kỳ, gương mặt vốn dĩ tái nhợt càng thêm âm trầm, thân thể hơi hơi phát run, ánh mắt như băng như tuyết, hàn ý bức người.

“Làm sao có thể? Ta cho tới bây giờ đều là hận hân thấu xương.” Khi nói chuyện, khe thở hỗn hển, cứng rắn đè ép tiếng ho khan kia xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hận không thể... Một đao giết hẳn mới thỏa.”

[1] Bích đàm: đầm nước màu xanh.

[2] Thạch ốc: nhà xây bằng đá.

2. Chương 2

Thời điểm nói đến chữ “giết” kia, ánh mắt Từ Tình thẳng tắp rơi xuống một nơi nào đó ở phía trước, nắm tay siết chặt, toàn thân run rẩy không ngừng. Rồi sau đó lại cúi đầu ho khan, đôi con ngươi mở thật to, biểu tình hốt hoảng, khuôn mặt dữ tợn.

Lâm Được bị bộ dáng này của y làm cho hoảng sợ, vội vàng xông lên phía trước, đưa tay vuốt vuốt lưng y, ôn nhu khuyên nhủ: “Thân thể người không tốt, ngàn vạn lần đừng tùy tiện tức giận.”

Đáng tiếc Từ Tình chẳng chút mảy may lĩnh tình, hung hăng trừng mắt với cậu, một phát hất tay cậu ra.

Lâm Được thở dài một hơi, cười khổ vài tiếng, tiếp tục mềm nhẹ, nhỏ giọng dỗ dành: “Đều là lỗi của ta. Sớm biết người sẽ tức giận như vậy, ta đã không nhắc đến cái tên giáo chủ hỗn đản không chuyện ác nào không làm kia rồi!”

“Không chuyện ác nào không làm? Người biết được chuyện ác giáo chủ từng làm?”

“Đương nhiên!” Lâm Được vốn định nói là chính cha của ta đã bị người trong ma giáo bắt đi, nhưng cuối cùng vẫn sửa lại lời sắp ra khỏi miệng, đáp: “Ta cho dù có ngu ngốc thế nào, cũng nhìn ra được người bị hấn hãm hại thê thảm.”

“Phải a.” Từ Tình cười sảo thâm, thanh âm trầm thấp nỉ non, hữu khí vô lực thì thầm: “Cả đời này của ta, tất cả đều hủy trong tay hấn.”

Nghe vậy, Lâm Được bỗng nhiên thấy ngực như nghẹn lại, thật sự là đau lòng muốn chết, nhịn không được giật giạt tay áo của y, tràn đầy cảm phẫn kêu lên: “Cái tên sắc lão đầu[1] kia thực quá ghê tởm! Cho dù thích người như thế nào, cũng không nên cưỡng đoạt dân nam, còn dám nhốt người ở trong này nữa! Nếu không phải võ công của ta yếu kém, lúc này đã sớm chạy tới liều mạng với lão...”

Lâm Được càng nói càng hăng, Từ Tình nghe được lại giật mình không thôi, chậm rãi mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt kinh ngạc, nhịn không được bật thốt: “Làm sao người biết... Giáo chủ là một lão già?”

“Hà? Ô, ta nghe nói giáo chủ võ công cao cường, hơn mười năm trước một tay sáng lập ra ma giáo này, nói vậy chẳng phải đã lớn tuổi rồi sao?”

“...” Mắt Từ Tình nháy cũng không nháy lấy một cái nhìn chằm chằm Lâm Được, biểu cảm trên mặt rất kỳ quái, một hồi lâu sau mới kèm lại cảm xúc, thần nhiên mở miệng nói: “Giáo chủ cầm tinh con hổ, năm nay bắt quá mới ba mươi hai tuổi, tuyệt không già.”

“Ý? Tuổi vậy chưa tính là già à?” Nghe vậy, Lâm Được không chút nghĩ ngợi hỏi lại một câu.

Từ Tình bị cậu làm cho nghẹn họng không nói ra lời, sắc mặt âm u, cực kỳ cổ quái. Một lát sau, lại đột nhiên khê cong khóe miệng, phì một tiếng bật cười, dứt quãng đáp: “Đối với người mà nói... Dích thật là già rồi...”

Một bên nói, một bên nâng tay che đi nửa gương mặt, cười không ngừng, cười đến ho khan cũng không chịu dừng lại.

Y vốn có bộ dáng yếu đuối, như lung lay sắp ngã, giờ phút này lại vừa cười vừa ho khan, càng có vẻ chật vật, vô cùng khiến người ta sợ hãi.

Lâm Được ngơ ngác ở đứng bên cạnh, không hiểu gì cả.

Tuy rằng cậu ở cùng Từ Tình đã hơn nửa tháng, lại không chút nào hiểu được tâm tư của đối phương, rõ ràng một khắc trước còn lạnh lùng tràn đầy hận ý, vậy mà trong nháy mắt liền cười to không dứt là sao?

Y đến tột cùng... Là cười cái gì?

Lâm Được liên tiếp hỏi mấy lần, cũng không thấy Từ Tình trả lời, cuối cùng chỉ đành ngậm miệng, không nói một lời nhìn y đắm đắm.

Đợi một lúc lâu, rốt cuộc Từ Tình mới ngưng cười, khẽ thở hổn hển, như cười như không liếc Lâm Được một cái, nói: “Người nếu quét xong, cũng nên rời khỏi chỗ này đi. Giáo chủ mặc dù là một lão già, tính tình lại rất nóng nảy, nếu nhìn thấy mặt người, có thể tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.”

Nói xong, lại cười rộ lên, xoay người trở vào trong nhà.

Lâm Được kim lòng không đậu theo sát hai bước, yên lặng nhìn bóng lưng kia, mặc dù không biết Từ Tình tại sao phải cười, nhưng trái tim lại nhin không được mà đập rộn lên, hơi thở hỗn loạn.

Bản thân mình rốt cuộc là mắc cái chứng gì vậy?

Cha mất tích còn chưa tìm được, lại ở chỗ này nổi máu hoa si[2], thật sự đáng đánh.

Nghĩ nghĩ, lại đưa tay gõ trán mình, khiêng cây chổi rời khỏi rừng cây. Dọc theo đường đi, vừa bước vừa cân nhắc cha của cậu rốt cuộc bị nhốt ở đâu, đương lúc xuất thần, chợt nghe sau lưng có người gọi một tiếng: “Tiểu Được.”

“Hả? A a!” Lâm Được lắp bắp kinh hãi, vội vàng nắm chặt cây chổi vung vẩy lung tung, miệng hô to: “Ta một mực quét rác ở chỗ này, không có làm chuyện xấu gì hết!”

Lúc vừa thét lên được một nửa, đột nhiên nhớ tới thanh âm mới rồi rất quen tai, nhìn lại, không khỏi vui mừng quá đỗi. Nguyên lai, phía sau có một nam tử trẻ tuổi tướng mạo thanh tú đang đứng, dịu dàng khẽ cười — chính là ca ca của cậu, Lâm Trầm

“Đại ca,” Lâm Được không chút nghĩ ngợi nhào tới, ôm tay Lâm Trầm, kêu lên: “Sao ca lại ở chỗ này?”

Lâm Trầm nhìn xung quanh, sau khi xác định gần đó cũng không có người nào khác, mới cười đáp: “Cha vẫn luôn không rõ tầm tích, đệ tiểu tử thú này lại bỏ nhà ra đi, ta đương nhiên phải đến nơi này tìm người chứ.”

Ngữ khí kia dịu dàng mềm mại, hàm chứa hết thấy cưng chiều.

Lâm Được bất giác nhích gần về phía y, hỏi: “Đại ca làm thế nào lại trà trộn vào được ma giáo? Bọn chúng không lẽ cũng để cho ca quét rác sao?”

“Đương nhiên không phải, ta phụ trách nấu nước đốn củi.”

“A? Đây chẳng phải còn vất vả hơn so với đệ sao? Đường đường minh chủ võ lâm lại đi làm loại chuyện này, quả thực...” Lâm Được càng nghĩ càng giận, lập tức chửi ầm lên.

Lâm Trầm lại chỉ cười cười, khinh miêu đạm tả vài câu cho qua, rồi sau đó đưa tay sờ sờ tóc Lâm Được, hỏi: “Đệ ở trong ma giáo thám thính lâu như vậy, có phát hiện được tung tích của cha hay không?”

“Không có a, ma giáo này giống như cái mê cung, đệ dò khắp xung quanh vài lần, đến ngay cả địa lao ở đâu cũng tìm không thấy.”

“Hử?” Lâm Trầm nhíu nhíu mày, híp mắt hỏi: “Đệ cả ngày chạy tới chạy lui, chưa từng khiến ai hoài nghi?”

“Dĩ nhiên, đệ đệ của ca thông minh thế này, làm sao lại bị người ta phát hiện?”

“Cũng không gặp chuyện gì lạ?”

Lâm Được trong lòng chợt nảy, lập tức nhớ đến gương mặt tái nhợt của Từ Tình, cậu do dự một hồi, rốt cuộc chỉ cười khan nói: “... Không có.”

“Thế sao? Vậy đúng là thật quái lạ.”

“Hả? Có ý gì?”

Lâm Trầm rũ mắt xuống, sâu kín nói: “Chúng ta từ trước tới nay vẫn không phát hiện ra tung tích của ma giáo, hiện giờ lại dễ dàng trà trộn vào như vậy, hơn nữa canh phòng trong giáo lỏng lẻo, rời rạc, ngay cả một kẻ quét rác như đệ cũng có thể chạy lung tung khắp nơi như vậy, chẳng lẽ không kỳ quái sao?”

“Có thể là vì giáo chủ đang bế quan luyện công, cho nên mới không có thủ vệ?”

“Chỉ hy vọng như thế.” Lâm Trầm nhẹ thở dài một tiếng, nói: “Chỉ sợ, có âm mưu gì trong đó...”

“Đại ca?”

“Hả?” Lâm Trầm liếc Lâm Được một cái, đột nhiên khẽ cười, khoe mắt đuôi mày đều nhuốm chút hương vị ngại ngùng, ánh mắt cũng cực kỳ kiên định: “Không sao, cho dù là cạm bẫy, ta cũng còn nhiều biện pháp... Tương kế tựu kế.”

Lâm Được chấn động toàn thân, sống lưng bỗng chốc chợt lạnh.

Đại ca này của cậu tuy rằng võ công cao cường, tính tình ấy vậy mà lại rất hòa nhã dịu dàng, vĩnh viễn đều giữ bộ dáng ôn nhu trầm tĩnh. Thế nhưng dạo gần đây không biết làm sao nữa, miệng cười càng sáng lạn, càng khiến người khác thấy nổi da gà.

Nhất định là do cái tên họ Lý vô lại kia làm hại!

Lâm Được nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đem toàn bộ sai lầm đều đổ hết lên đầu người nào đó, nếu tên kia không sống chết quẩn lầy đại ca cậu không tha, thì mọi chuyện cũng không trở thành thế này.

Cho nên, chỉ có mau chóng tìm ra tung tích cha của cậu, mới có biện pháp tống cổ cái tên vô lại kia đi.

Cũng vì nguyên nhân này mà mấy ngày kế tiếp, Lâm Được trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều, thành thật đi theo đại ca của cậu tìm hiểu tin tức, không chạy tới chỗ của Từ Tình nữa.

Nhưng không được mấy ngày, liền chịu không nổi nỗi khổ tương tự, lại trộm chạy vào mảnh rừng kia.

Phóng mắt nhìn ra xa, chỉ thấy Từ Tình vẫn ngâm ở trong nước giống như mọi lần, mày hơi nhíu lại, bộ dáng yếu ớt mỏng manh. Cho dù nhìn thấy Lâm Được cũng chỉ đảo mắt xem thường một cái, hoàn toàn không thêm để ý.

Ấy thế mà Lâm Được vừa gặp y đã cảm thấy vui mừng, nhịn không được chạy tới quẩn lầy y nói chuyện phiếm, nói hết một đồng chuyện vô nghĩa này đến chuyện linh tinh khác, còn hờ chút lại đỏ mặt, toàn bộ tâm tư đều viết lên trên mặt.

Từ Tình thì từ đầu tới cuối đều nghiêm mặt, chỉ khi nhắc tới cái gã giáo chủ tội ác tày đình đó thì mới có phản ứng —— lúc nghiêng răng nghiêng lợi, khi lại âm ỉ cười to, thật sự quái dị đến cùng cực.

Lâm Được bị y làm cho không hiểu gì hết, hết sức dè dặt sợ mình lỡ nói sai lời nào, đương lúc mờ mịt, chợt thấy Từ Tình biến sắc, mở to hai mắt nhìn về phía trước. Cậu vội vàng thay đổi tầm mắt trông qua, bên tai lại truyền đến một âm thanh kỳ lạ, ngay tiếp đó liền thấy một hắc y nhân từ trong rừng cây nhảy ra, trường kiếm trong tay vung lên, thẳng tắp đánh về phía Từ Tình.

Thích khách!?

Tại sao lại giết Từ Tình?

Lâm Được giật mình, tuy rằng nghi hoặc nhưng thân thể đã hành động trước, vội vàng xông lên cứu người.

Khổ nỗi võ công của cậu rõ ràng không địch nổi hắc y nhân kia, trong tay lại chỉ có một cây chổi to, sau một hồi đánh nhau, chẳng mấy chốc đã rơi xuống thế hạ phong, liền tiếp thối lui.

Lâm Được hết cách, chỉ đành phải quay đầu lại hô to về phía Từ Tình: “Chạy mau!”

Nào ngờ Từ Tình có tai như diếc, vẫn như cũ lẳng lặng đứng trong nước, con ngươi đen huyền sâu kín âm trầm, đáy mắt vô bi mà cũng vô hỉ[3].

Lâm Được bị y làm cho tức giận muốn chết, càng thêm chống đỡ không nổi thế công của hắc y nhân kia, chỉ một thoáng không tập trung, trên cánh tay đã rách một đường thật dài, đau đến kêu oai oái.

Từ Tình lại thủy chung không có chút phản ứng nào.

Cho dù mắt thấy lợi kiếm đâm về phía mình, y cũng chỉ lạnh lùng trừng lớn con ngươi, không tránh không né.

Lâm Được từ xa nhìn thấy, sợ đến mức tim thiếu chút nữa là ngừng đập, trong nhất thời cái khó ló cái khôn, bất chấp tất cả mà nhào tới ôm eo hắc y nhân kia.

Dù vậy, hai má của Từ Tình vẫn bị mũi kiếm sượt qua một chút, máu tươi chảy ròng ròng.

Mà hắc y nhân kia thì khẽ hừ nhẹ một tiếng, đột nhiên xuất chiêu đẩy Lâm Được ra, dưới chân điểm nhẹ, thu kiếm lại, lên xuống vài cái liền biến mất trong rừng cây.

Lâm Được thở hổn hển, còn chưa hết hoảng hồn té ngã xuống đất, hoàn toàn không rõ hắc y nhân kia tới làm gì. Ám sát một Từ Tình mong manh? Hay là...

Cậu hồi tưởng lại đường lối võ công của người nọ, mơ hồ đoán ra được điều gì đó, nhưng còn chưa kịp suy nghĩ sâu hơn đã bị vết máu bên má Từ Tình hấp dẫn lực chú ý.

“Có đau không?” Lâm Được bình thường đều không dám đến gần Từ Tình, lúc này thế nhưng lại đánh bạo sờ lên gương mặt của y, hỏi: “Tại sao vừa nãy ngươi không né? Cố ý muốn chết sao?”

Từ Tình nhắm hai mắt lại, “ào” một tiếng từ trong nước đứng lên, nâng tay vuốt lại mái tóc dài ướt sũng, lạnh lạnh đáp: “Phải, nếu chết được càng tốt.”

“Ngươi...” Lâm Được vừa nổi giận, vết thương trên tay liền đau nhói, sau khi oai oái kêu to một hồi, mới cười khổ nói: “Nói vậy, hóa ra là ta xen vào việc của người khác sao?”

Từ Tình thản nhiên quét mắt liếc cậu một cái, lại rất nghiêm túc gật gật đầu, thanh âm lạnh lùng: “Ta cho tới bây giờ đều không cần ngươi cứu ta.”

Một mặt nói, một mặt lấy xiêm y ra mặc vào, cúi đầu ho khan.

Lâm Được vừa tức vừa đau lòng, thở phì phì kêu: “Ngươi chán ghét ta cũng không sao, nhưng ít ra cũng phải yêu quý tính mạng của mình chứ! Lần tới nếu lại gặp phải loại sự tình này, hẳn phải lập tức chạy trốn mới đúng. Còn nữa, rốt cuộc ngươi có uống thuốc đảng hoàng hay không? Như thế nào mà ngâm trong hàn đàm lâu đến vậy, ngược lại càng lúc càng ho dữ dội là sao?”

Từ Tình không nói, chỉ tiếp tục cúi đầu ho khan, khụ khụ liên tục, khóe miệng thậm chí còn chảy ra tơ máu. Thế nhưng y chẳng hề để ý mà chỉ thờ ơ nâng tay lên lau một chút, đôi mắt mờ mịt mênh mang nhìn chằm chằm về phía trước, hơi thở mỏng manh nhẹ nhàng cất tiếng: “Cái mạng này... có gì đáng để yêu quý? Người trọng yếu cũng đã mất, ta đây cái kẻ chết tiệt chân chính lại còn sống sờ sờ, buồn cười biết bao nhiêu.”

Lúc nói chuyện, dung nhan tái nhợt trước mắt dần dần vắn vẹo, con ngươi đen sâu thẳm như nước, vừa không giống khóc cũng không giống cười, thật sự khủng bố vô cùng. Lâm Được đương nhiên là cảm thấy sợ hãi.

Nhưng cậu chẳng những không có lùi bước, ngược lại còn tiến lên vài bước, đưa tay đâm qua một quyền.

Từ Tình bất thành linh bị cậu đánh, nhất thời kinh ngạc đến cực điểm, ngơ ngẩn ngẩn nói không ra lời.

Lâm Được biết mình có chút xúc động, nhưng một chút cũng không lùi bước, gần như là trực diện đối mặt với Từ Tình, từng chữ từng chữ thốt ra: “Tìm cái chết thực sự rất đơn giản, tùy tiện đâm một kiếm là có thể giải quyết tánh mạng. Bản thân ngươi thì tiêu dao khoái hoạt, nhưng người thích ngươi phải làm sao bây giờ? Một gia hỏa ngay cả dũng khí sống sót cũng không có, chỉ một lòng muốn chết, rốt cuộc cũng chỉ là một kẻ nhát gan yếu đuối vô năng mà thôi.”

Cậu nói đến hiên ngang lẫm liệt, rõ ràng mạch lạc, Từ Tình lại nghe tới sững sốt, nhất thời á khẩu không trả lời được. Cách một lúc lâu sau mới khẽ nhếch khóe miệng, dường như trào phúng mà cười, khàn giọng đáp: “Đúng vậy, ta từ trước tới nay đều là một kẻ nhát gan. Huống chi, trên đời này sớm đã không còn người thích ta.”

Y thường ngày vốn sở hữu ngũ quan cực kỳ tuần tú xinh đẹp, nhưng bởi vì bệnh nặng quán thân, cả khuôn mặt đều gây yếu đến dọa người, hai tròng mắt lại càng trống rỗng vô hồn, bộ dáng không khác gì quỷ quái.

Nhưng Lâm Được lại không biết trúng loại tà gì, càng nhìn càng thấy mê muội, trái tim thành thích đập loạn nhịp, kìm lòng không đậu mà bắt lấy bàn tay lạnh lẽo của Từ Tình, bật thốt lên: “Ai nói không có? Ta... ta thích người.”

Dứt lời, cả hai người đều sửng sốt.

Từ Tình nhìn Lâm Được chằm chằm, đáy mắt ám quang lưu chuyển, thần sắc cực kỳ phức tạp.

Lâm Được thì lập tức đỏ mặt, nhìn cũng không dám nhìn y một cái, lắp bắp nói: “Ta ta ta... Còn chưa quét xong, đi trước đây.”

Vừa nói, vừa xoay người muốn đi, nhưng cái tay kia lại không chịu nghe lời, vẫn như cũ níu chặt lấy tay Từ Tình không buông.

Vì thế, mặt cậu càng đỏ thêm từng bừng, bàn tay nhúc nhích từng ngón từng ngón dời đi, sau đó cúi đầu, như bỏ trốn mà chạy ào về hướng bìa rừng. Còn đi chưa được vài bước, lại quay đầu nhìn về phía Từ Tình, đặc biệt dặn dò: “Thân thể người không tốt, nhớ phải chăm sóc bản thân đừng hoang.”

Nói còn chưa xong, đã vấp phải tảng đá, rầm một cái nằm đo đất.

Sau lưng truyền đến tiếng cười nhẹ cổ nén của Từ Tình.

Lâm Được giầy dựa bờ dẫy, không còn can đảm tiếp tục quay đầu lại nhìn y, chỉ cười khổ gồ gồ đầu mình, một đường đi thẳng về phía trước. Một lúc lâu sau, mới hậu tri hậu giác cảm thấy đau lâm râm trên cánh tay, vội vàng xé ống tay áo xuống băng bó miệng vết thương.

Kết quả vừa mới kêu đau vài cái, bên tai liền vang lên một tiếng cười khê

Lâm Được biến sắc, vội vàng quay đầu xem xét chung quanh, hạ giọng kêu: “Họ Lý, ta biết người đang ở gần đây! Mau lẫn ra đây cho ta.”

“Ồi chà chà, tiểu đệ, tai của người thiệt là thính nha.” Lúc nói chuyện, chỉ thấy bóng cây lay động, một nam tử tuấn mỹ vận trang phục màu đen chậm rì rì đi ra, cười nói: “Đã lâu không gặp.”

“Hắc y nhân vừa rồi quả nhiên là người.” Lâm Được không những không chào hỏi với hắn, trái lại còn tiến lên đá một cái, hung tợn quát: “Lý Phượng Lai, người rút cuộc là đang làm cái trò quỷ gì hả?”

Lý Phượng Lai híp mắt cười cười, chiết phiên[4] trong tay lúc lắc đưa, nghiêng đầu đáp: “Không có, ta bất quá chỉ là muốn mở mang tầm mắt chứng kiến một màn anh hùng cứu mỹ nhân thôi.”

“Người nói bậy bạ gì đó?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Tiểu đệ người ngoài miệng âm ỉ muốn cứu người, kỳ thật lại mỗi ngày chạy đi gặp mỹ nhân, mới vừa rồi còn phấn đấu quên mình mà đánh nhau với ta. Chắc chắn, nếu để đại ca người hay, không biết sẽ nghĩ như thế nào?”

“Không được nói cho đại ca ta biết!” Dừng một chốc, có chút không được tự nhiên rũ mắt xuống, nói: “Ta với người trong rừng cây kia không có quan hệ gì hết. Ta, ta chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy y đã thích, nhin không được mới ngày ngày chạy đi gặp y...”

“Ồ, thì ra là nhất kiến chung tình.” Lý Phượng Lai tỉnh ngộ gật đầu, cười hì hì nói: “Tựa như đại ca người lúc trước vậy, chỉ liếc mắt một cái đã bị ta mê hoặc đến thần hồn điên đảo.”

“Nói hư nói vượn.” Lâm Được trừng mắt, lại đá hắn một cước, thở phì phì hỏi: “Người chạy đến đây làm gì? Vừa rồi tại sao lại giả thích khách dọa người?”

“Đương nhiên là vì cứu người rồi! Đại ca người vội vã đi điều tra tung tích cha của người, ta làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?”

“Cứu người với giả làm thích khách có liên quan gì?”

Lý Phượng Lai lại cười hắc hắc, chiết phiến trong tay cơ hồ che khuất một nửa gương mặt, âm thanh trầm thấp mềm mại, thật là mê người: “Người trong rừng nọ là nam sủng của giáo chủ, nhất định là rất quen thuộc với công việc trong giáo đúng chứ? Người chỉ cần lừa được lòng tin của y, còn sợ tìm không thấy tung tích của cha người? Nghe nói giáo chủ gần đây đang bế quan luyện công, người vừa lúc có thể thừa dịp mà dễ dàng trà trộn vào. Huống chi biểu hiện cứu người của người bạn này anh dũng như vậy, khẳng định là không có vấn đề gì.”

Lâm Dược ngơ ngác mở to hai mắt, một lúc lâu sau mới hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, bất giác sắc mặt đại biến, hết xanh lại đỏ, trông rất đẹp mắt.

“Chúng ta là người trong chính đạo, sao có thể làm chuyện vô sỉ như vậy?”

“Không làm? Người, cái kẻ trong chính đạo này, còn không phải là giả vờ quét rác trà trộn vào sao?”

“Ta...”

“Hơn nữa, nếu người là thật lòng thích đối phương, vậy cũng không thể xem như lừa gạt cảm tình của người ta được.” Lý Phượng Lai thâm trầm lay động chiết phiến, mặt mày tiêu sái, thái độ phong lưu, “Sau khi người diễn xong màn này, vừa có thể cứu cha người ra, vừa có thể ôm được mỹ nhân về, có sao lại không làm?”

“...” Lâm Dược thật sự cực kỳ thống hận cái bộ dáng này của Lý Phượng Lai, nhưng lại không có cách nào nói ra lời phản bác, chỉ còn cách trăn trăn mà trừng mắt nhìn hắn.

Lý Phượng Lai vẫn miệng cười sáng lạn như trước, nhẹ nhàng lung lay chiết phiến trong tay, hỏi: “Như thế nào? Ta nói vô cùng có lý chứ? Tuy rằng hôm nay ta giúp người một đại ân, bất quá người không cần cảm ơn, chỉ cần gọi ta một tiếng “ca ca tốt” là được.”

Nói xong, đưa tay đẩy cằm Lâm Dược lên, giọng điệu khinh bạc đến cực điểm.

Lâm Dược tức giận tới mặt mũi trắng bệch, dùng hết sức đập hắn một cước, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Vô lại!”

Sau đó lắc lắc tay áo, xoay người lại chạy trở về rừng cây.

Lời nói kia của Lý Phượng Lai quả thật rất có lý.

Thế nhưng...

Thế nhưng, bất kể như thế nào cậu cũng sẽ không làm ra loại chuyện này.

Nhất kiến chung tình cũng tốt, lâu ngày sinh tình cũng được, dù thế nào đi nữa cậu chính là yêu mến Từ Tình. Nếu đã thích người kia, làm gì có cái đạo lý liên hợp với người khác mà lừa dối y?

Nhưng nếu nói với Từ Tình chân tướng mọi việc, lại sợ ảnh hưởng đến kế hoạch cứu người.

Lâm Dược nghĩ tới nghĩ lui, chỉ cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, bất tri bất giác, lại đi trở về bên hàn đàm. Nhưng Từ Tình cũng không ở dưới nước, mà trong thạch ốc lại mơ hồ truyền đến tiếng ho khan.

Lâm Dược trước kia chưa từng tiến vào gian phòng ốc kia, giờ phút này, bởi vì tâm thần hoảng hốt không yên, lại đưa tay đẩy cửa phòng ra, thật cẩn thận bước vào.

Trong phòng tối đen như mực.

Chỉ mơ hồ thấy được một cái bàn cùng một chiếc giường, thực sự là sơ sài đến cực điểm.

Mà Từ Tình thì đang nằm trên giường lớn, thân thể hơi cuộn tròn lại, ho khan không ngừng. Lúc y nhìn thấy Lâm Dược, cũng chỉ uể oải ngẩng đầu lên, giương giương đôi mắt, khàn giọng hỏi: “Vì sao lại trở lại?”

Lâm Dược há miệng thở dốc, căn bản không biết phải trả lời như thế nào mới tốt.

Nói tên thích khách vừa rồi kỳ thật là giả?

Hay là nói, bản thân mình thực ra là gian tế trà trộn vào ma giáo?

Vô luận là cái nào cũng đều không thỏa đáng.

Đôi mi cậu chớp rồi lại chớp, bàn tay hết nắm rồi lại buông, cuối cùng chỉ tiến lên từng bước, hết sức nghiêm túc nói: “Ta thích người.”

Từ Tình nghe xong lặng đi một chút, hừ lạnh đáp: “Vừa rồi người đã nói qua.”

“Ta thật sự thích người.” Lâm Được lại lặp lại một lần, đột nhiên nghiêng thân về phía trước, xoay người hôn nhẹ lên má Từ Tình, sau đó cực kỳ mau chóng mà thối lui, từng chữ từng chữ một nói: “Người nếu đã không thích lão giáo chủ kia, vậy thì dứt khoát cùng ta bỏ trốn đi, được không?”

[1] Sắc lão đầu: lão già dè.

[2] Hoa si: mê gái, mê trai.

[3] Nguyên văn là “vô bi diệt vô hỉ”: không buồn cũng không vui, không có cảm xúc.

[4] Chiết phiến: quạt xếp, quạt giấy.

3. Chương 3

Nghe vậy, Từ Tình tự nhiên hoảng sợ, không tự chủ được trừng to mắt, thần sắc cổ quái nhìn Lâm Được chằm chằm. Một lúc lâu sau mới cúi đầu ho khan vài tiếng, hỏi lại: “Dựa vào cái gì mà ta phải đi theo người?”

“Chỉ bằng...” Lâm Được gãi gãi đầu, mi mắt cứ hướng mãi xuống đất, nhỏ giọng đáp: “Ta thích người a.”

Từ Tình vẫn ho khan, thế nhưng khóe miệng lại khẽ cong lên, hiện ra biểu tình như cười như không, nói: “Một chữ “thích” này, hôm nay người đã nói bao nhiêu lần rồi?”

“...” Lâm Được nghẹn lời, mặt đỏ tai hồng, nhất thời im lặng.

Trong mắt Từ Tình liền lóe lên vài tia dị sắc, giãy dụa từ trên giường ngồi dậy, đưa tay nhẹ nhàng nắm cầm Lâm Được, khàn giọng hỏi: “Bộ đáng hiện tại này của ta, có chỗ nào đáng để người thích?”

Khuôn mặt y vốn trắng bệch, hơi thở yếu ớt, hòa cùng đôi đồng tử đen như mực, ánh mắt u ám, trông không khác gì quỷ quái, quả thực là hết sức dọa người.

Lâm Được lại không tự giác được hướng đến gần y, đỏ mặt đáp: “Ta cũng không hiểu nữa. Dù sao thì ta chính là thích người, vừa nhìn thấy người liền thấy vui vẻ, chỉ hận không thể thời thời khắc khắc ở bên cạnh người. Người ta nói thế này gọi là nhất kiến chung tình, không biết là thật hay giả?”

Dừng một chút, hình như đột nhiên đang nhớ lại sự kiện nào đó, liền “A” một tiếng.

“Nghe nói Miêu Cương có một loại cổ thuật, có thể mê hoặc tâm thần người khác, có lẽ nào người cũng biết loại yêu thuật này, sau đó hạ cổ ta?”

Vừa nói vừa nháy mắt, giọng điệu còn cực kỳ nghiêm túc.

Từ Tình nghe xong giật mình, đôi mi thanh tú mở to, rốt cục cất tiếng cười lớn: “Người thật sự là ngốc đến lợi hại như vậy, hay là cố ý giả ngu chọc cho ta vui vẻ, hử?”

Lâm Được mờ mịt lắc đầu, quả nhiên là bộ dáng ngờ ngác, hỏi lại: “Lời ta mới vừa nói... Buồn cười lắm sao?”

“Quên đi.” Từ Tình khoát tay áo, một lần nữa nằm lại trên giường, tiếp tục cười. “Cứ cho người là thật lòng yêu thích ta, mà ta cũng nguyện ý đi theo người đi, có điều, người định làm thế nào cứu ta ra ngoài?”

“Hà?”

“Trong ma giáo này cơ quan trùng điệp, ngay cả cao thủ võ công cao cường, cũng chưa chắc có thể thoát mái đi lại, huống chi người chỉ là một chân quét rác?”

“Ta cũng không phải là gã tiểu tư quét rác bình thường, kỳ thực ta...” Kỳ thật cậu xuất thân vô lâm thế gia, đại ca của cậu là Minh chủ vô lâm, lần này cải trang trá hình chui vào ma giáo chính là vì cứu người.

Nhưng mà lời này lại không thể nói ra miệng, chỉ có thể khẽ cắn môi dưới, bắt buộc chính mình câm lặng.

Lần này Từ Tình lại tựa như cảm thấy cực kỳ hứng thú, sóng mắt lưu chuyển, mang theo hương vị mỉa mai hoặc mê mẩn lòng người. “Người làm sao?”

“Bây giờ ta vẫn chưa thể nói được. Bất quá người yên tâm, ta nhất định sẽ cứu người ra ngoài.”

Từ Tình cũng không truy vấn, chỉ ý vị thâm trường cười cười, nói: “Không nói thì thôi, dù sao bất kể như thế nào người cũng không phải là đối thủ của giáo chủ.”

“Giáo chủ kia thực lợi hại như thế.”

Từ Tình quay đầu nhìn sang nơi khác, khẽ mỉm cười, sâu kín nói: “Giáo chủ thân cao tám thước[1], mặt tựa Chung Quỳ[2], lúc giết người ngay cả ánh mắt cũng không nháy lấy một cái. Hắn trời sinh sức lực lớn vô cùng, hơn nữa lại không ưa xài binh khí, chỉ thích dùng tay không siết cổ người, số người bị hắn siết chết nhiều vô số kể.”

Lâm Được chấn động toàn thân, không thể khống chế mà rụt rụt cổ, run giọng nói: “Người cả ngày kề cận bên loại người này, chẳng phải sẽ bị dọa chết sao?”

“Không sao cả,” Từ Tình vẫn cười, bả vai khẽ run rẩy, “Ta đã sớm thành thói quen.”

Lâm Được lại chỉ cho rằng y là đang sợ hãi, từ đáy lòng không hiểu sao lại bùng lên một cảm giác hào hùng, mạnh mẽ nắm chặt lấy bàn tay phải lạnh lẽo của y, lấy hết dũng khí nói: “Từ nay về sau, ta sẽ bảo vệ người.”

Từ Tình ngẩn ngơ một lúc mới quay đầu lại nhìn cậu, hỏi: “Giáo chủ lợi hại như vậy, người không sợ sao?”

“Đương nhiên là sợ chứ.” Lâm Được dùng sức gật gật đầu, từng chữ từng chữ đáp: “Nhưng vô luận ta có sợ hãi bao nhiêu đi nữa, cũng sẽ liều mình vì người.”

Con ngươi đen của cậu sáng lấp lánh, mơ hồ hàm chứa hơi nước, lại cứ muốn giả bộ làm ra vẻ mặt anh dũng không sợ sệt, thật sự là buồn cười đến cực điểm.

Nhưng Từ Tình lúc này lại cười không nổi.

Y khẽ cau mày nhìn chằm chằm Lâm Được, thần sắc trong đáy mắt lần lượt thay đổi, khi thì kinh ngạc lúc lại mê mang, cuối cùng khôi phục thành một mảnh lạnh lẽo.

“Điểm đáng sợ chân chính của giáo chủ cũng không chỉ như thế.”

“Há? Còn gì nữa?”

“Hắn vì muốn trở thành cao thủ vô lâm, luyện một môn công phu tà phái âm độc nhất, còn bắt vài vị đại hiệp chính đạo về để làm thuốc dẫn luyện công...”

Lâm Được chấn động, liền bật thốt lên: “Mấy người kia hiện tại sống hay chết?”

“Chắc là còn sống.”

“Người có biết bọn họ bị nhốt ở đâu không?”

Từ Tình tà tà liếc Lâm Được một cái, trong mắt nổi lên hàn ý, khóe môi lại nhếch thành nụ cười, hé miệng đáp: “Ta...”

Vừa mới nói được một chữ, cả người liền phát run, mãnh liệt ho khan.

Lâm Được hoảng sợ, vội vàng nhào tới hỏi: “Người làm sao vậy? Đọc lại phát tác?”

Từ Tình há miệng thở hồng hộc, cả người cuộn tròn thành một khối, ngay cả nói cũng nói không nên lời, khóe môi thậm chí còn chảy xuống tơ máu.

Lâm Được hiển nhiên là đã hoảng đến không biết làm sao, chỉ có thể lắp bắp hỏi: “Làm sao bây giờ? Hẳn là phải tìm đại phu, cần phải cho người uống thuốc?”

Từ Tình trờng mắt, đưa tay chỉ ra ngoài cửa, hơi thở mong manh mǎng: “Đồ đần.”

“A, hàn đàm.” Lâm Được này mới tỉnh ngộ, vội vàng kéo người vào trong lòng, ôm y lao ra cửa, không chút để tâm nhảy thẳng xuống bích đàm.

Ào.

Trong nhất thời bọt nước vǎng khắp nơi.

Từ Tình nguyên bản còn khụ không ngừng, bộ dáng như sắp tắt thở tới nơi, nhưng chỉ ngâm trong nước kia một lát sau, hơi thở đã chậm rãi bình phục lại.

Trái lại Lâm Được thì bị nước hồ đông lạnh đến hai hàm răng run lập cập, môi tái xanh.

Từ Tình nhìn thấy liền trờng cậu một cái, hỏi: “Người không có trúng độc, lại nhảy xuống cùng ta làm gì?”

“Ta, ta nhất thời nóng lòng nên mới trực tiếp ôm người nhảy vào.”

“Nếu đã lạnh thành cái dạng này sao còn không leo lên?”

Lâm Được đỏ mặt, mềm giọng đáp: “... Người này giờ vẫn luôn nắm tay ta.”

Từ Tình lắp bắp kinh hãi, lập tức lắ lắ tay, hung tợn đẩy Lâm Được ra. Nhưng chỉ chốc lát sau lại phì cười một tiếng, đưa tay vuốt ve gò má lạnh lẽo của Lâm Được, nhẹ nhàng nói: “Đồ ngốc.”

Dứt lời, quay đầu sang, chậm rãi hôn lên đôi môi cũng lạnh như băng kia.

Lâm Được mở trờng hai mắt, chỉ hơi chút giǎy dựa rồi cả người liền cứng đờ bất động, ngoan ngoãn mặc y hôn môi. Mãi đến khi Từ Tình thối lui rồi, cũng vẫn mang cái bộ dạng ngơ ngẩn ngây ngốc kia, một hồi lâu sau mới đỏ mặt, hỏi: “Vì sao lại hôn ta?”

Từ Tình hất hất mái tóc dài ướt sũng, như cười như không đáp: “Người cả ngày thoát ẩn thoát hiện trước mặt ta, lại không ngừng nói thích thích thích, người bảo ta làm sao có thể không động tâm?”

Những lời này y nói đến khinh miêu đậm tả, cũng không biết là thật hay giả.

Lâm Được lại không một chút nghi ngờ, chỉ chốc lát liền kêu “A” một tiếng, mặt càng đỏ tưng bừng, bộ dạng lúng túng, ngay cả tay cũng không biết nên để vào đâu.

Từ Tình dường như rất thích phản ứng này của cậu, nhin không yếu ớt nhếch môi cười, đưa tay qua kéo hông của cậu, một tay đẩy người ra khỏi hàn đàm. Mà chính y thì ghé vào bên bờ hàn đàm há miệng thở dốc, tựa hồ một động tác đơn giản như vậy, cũng đã dùng hết toàn bộ sức lực.

Lâm Được lúc này mới hồi phục tinh thần, do do dự dự nắm lấy tay y, hỏi: “Chúng ta như bây giờ... Xem như lưỡng tình tương duyệt sao?”

“Đương nhiên.”

Nghe vậy, đáy mắt Lâm Được nhất thời nổi lên một màn hơi nước trong suốt, vốn đang nhìn Từ Tình chăm chăm, ngay sau đó lại nghiêng người sang, cực kỳ nhanh chóng mà hôn y một miếng.

Từ Tình giật mình, bất giác cười ra tiếng, nhưng chỉ mới vừa cười hai cái, liền lại bắt đầu cau mày ho khan.

Lâm Được hoảng sợ, vội vàng nắm tay y thật chặt, hết sức cẩn thận hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Không có gì.”

“Trong người người rớt cuộc là loại độc gì, vì sao phải ngâm trong hàn đàm mới có thể chế ngự được?”

“Cũng không có gì đáng kể, chỉ là không có thuốc nào cứu được mà thôi.”

“Nghiêm trọng như vậy?” Lâm Được trong lòng vừa động, quả thực hận không thể nhào qua ôm lấy y, thật vất vả mới nhin được, không ngớt lời hỏi: “Người lúc đầu làm sao lại trúng độc? Bị người ám toán?”

Từ Tình hừ một tiếng, tựa hồ như cười mỉa mai, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Tự mình nuốt hết.”

“A?” Lâm Được nhất thời nghe không rõ, vì thế lại hỏi một lần: “Người nói cái gì?”

Từ Tình chậm rãi hạ mắt xuống, lại khôi phục trở về thái độ không quan tâm gì cả kia, lạnh lạnh đáp: “Dù sao độc này cũng giải không được, người hỏi nhiều làm gì?”

Lâm Được lúc này cũng đã dần dần có can đảm hơn, kìm lòng không được dựa lên người Từ Tình, biểu cảm nghiêm túc nói: “Vậy cũng không hẳn. Bằng hữu của đại ca ta có quen biết một thần y rất lợi hại, nghe nói người nọ có khả năng giúp người chết sống lại, xương trắng cũng biến ra thịt, y thuật hết sức cao minh. Ta chính mắt nhìn thấy một tên vô lại bị cắt đứt gân tay gân chân nhưng sau khi được người kia cứu chữa, không quá mấy tháng liền chạy nhảy bình thường. Cho nên, chờ đến lúc chúng ta thoát khỏi ma giáo, lập tức đi tìm thần y kia ngay, có lẽ sẽ trị hết được bệnh của người.”

Lâm Được càng nói càng hăng, Từ Tình lại chỉ lẳng lặng nghe, không nói một lời

“Đúng rồi, chờ trị khỏi bệnh cho người xong, chúng ta lại cùng nhau về Dương Châu. Người sống ở Tây Vực, chắc cũng chưa từng đến Giang Nam chơi đúng không? Thành Dương Châu so với nơi này phần hoa hơn, trên đường người đến người đi, thật sự rất náo nhiệt. Tối ban đêm, hoa đăng lại càng rực rỡ, đàn sáo khắp trời. Đến lúc ấy, ta sẽ nắm tay người cùng nhau đi du hồ...”

Nói xong, Lâm Được tự mình cười he he, giống như đã nhìn thấy được viễn cảnh tương lai hạnh phúc, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Từ Tình nhìn thấy, trong lòng bỗng chốc cứng lại, đột nhiên đưa tay ấn chặt đôi môi của cậu, cúi đầu nói: “Đủ rồi.”

“Ừ?”

“Toàn thân người ướt đầm, không thấy lạnh sao? Mau trở về thay áo đi.”

“Ồ.”

Lâm Được ngơ ngác ừ một tiếng, nhưng làm sao nở lòng rời bỏ? Vẫn như cũ ngồi chồm hổm tại chỗ, tầm mắt dính cứng trên người Từ Tình, một chút cũng không dời đi.

Từ Tình cũng không thèm liếc nhìn cậu cái nào, chỉ chậm rãi khép lại con người, từng chút một mà chìm vào trong màn nước lạnh lẽo.

Lâm Được vẫn thủy chung luyến tiếc bỏ đi.

Cậu tình nguyện đông lạnh đến cả người phát run, cũng thật sự nghiêm túc ở bên cạnh mà trông chừng y. Mãi cho tới khi sắc trời hoàn toàn tối sầm xuống, đã có thể xác định chắc chắn thân thể Từ Tình cũng không có gì đáng ngại, mới bồi hồi không nở mà rời khỏi rừng cây.

Trở về nhà mới phát hiện Lâm Trầm cùng Lý Phượng Lai thế nhưng đều có mặt.

Lâm Được ban đầu vốn không chịu nghe theo Lý Phượng Lai liên thủ gạt người, nhưng lúc này lại một lòng muốn cứu Từ Tình ra, nên cũng ồ ồ đáp ứng việc này, tính toán hành động tùy theo hoàn cảnh, làm hết sức mình.

Lý Phượng Lai thấy Lâm Được rốt cuộc cũng thông suốt, tất nhiên cảm thấy vui vẻ, lại phe phe phẩy phẩy chiết phiến trong tay, cười hì hì dạy cậu mấy thủ đoạn phong lưu, khiến Lâm Được tức đến mức vác chổi rượt hẩn chạy khắp phòng.

Lâm Trầm thì lòng đầy tâm sự ngồi uống trà ở bên cạnh, lần nữa dò dò Lâm Được không được mạo hiểm.

Lâm Được miệng thì dạ dạ vâng vâng lia lịa, nhưng tới ngày thứ hai là sẽ đem lời nói quảng ra sau đầu, lại không để ý gì chạy tới quần quít Từ Tình.

Từ Tình thủy chung vẫn là bộ dáng kia.

Mỗi ngày, phần lớn thời gian đều ngâm trong nước, cứ một chốc lại ho khan vài tiếng, khi nói chuyện cũng luôn là vẻ yếu ớt, không chút sức sống. Tính tình càng là vui buồn bất chợt, rõ ràng một khắc trước còn đang mỉm cười, trong nháy mắt tiếp theo lại lập tức nghiêm khắc đến dọa người.

Thế nhưng, Lâm Dục vậy mà lại bị y mê hoặc đến choáng váng đầu óc.

Khi không thấy thì mong ngóng nhớ nhung, lúc được gặp lại mặt đỏ tim đập. Vô luận Từ Tình có mặt lạnh mà liếc qua hay không, cậu đều vừa nhìn đã cảm thấy vui mừng, không tự chủ được muốn mỉm cười.

Kết quả Lâm Dục thật sự lún vào quá sâu, ngay cả Trương Phong hay cùng cậu quét rác cũng nhìn ra được manh mối, một ngày nọ, lúc ăn trưa còn vỗ vỗ vai cậu, hỏi: “Tiểu Dục, gần đây ngươi có phải có tâm sự gì hay không?”

“Hả?” Lâm Dục vừa lúc đang nhớ nhung Từ Tình mà không yên lòng, một hồi lâu sau mới hồi phục tinh thần, mờ mịt đáp: “Không có mà.”

Trương Phong dĩ nhiên không tin lời của cậu, nhíu nhíu mày, lại hỏi: “Lúc ngươi quét rác luôn không thấy bóng dáng, rốt cuộc là chạy đi nơi nào?”

“Ta... ta đâu có đi đâu đâu.” Lâm Dục ngập ngừng ấp úng, qua quýt lấy lệ.

Trương Phong cũng không hỏi tới, chỉ liếc cậu một cái rồi thở dài: “Ngươi nếu ham chơi một chút thì không sao, nhưng mà... Ngàn vạn lần đừng bén mảng vào mảnh rừng phía tây.”

“Ồ.”

“Ngươi vừa tới không được mấy tháng, căn bản không biết giáo chủ đại nhân đáng sợ đến cỡ nào.”

“Hửm? Làm sao?”

“Giáo chủ của chúng ta vốn cũng là thế gia công tử, sinh ra trong danh môn chính phái, học cũng là võ công thượng thừa, nguyên bản ở trong giang hồ có nhiều triển vọng. Nhưng sau đó hắn lại thích một nam tử không rõ lai lịch, vì người kia khi sư diệt tổ, cuối cùng biến thành nhà tan cửa nát, ở võ lâm trung nguyên không còn chốn dung thân. Mà tên nam nhân kia sau khi đạt được mục đích, đã một cước đá văng hắn, bỏ đi tìm tân hoan khác.”

“A...”

“Bất quá bản lĩnh của giáo chủ đại nhân dù sao cũng không nhỏ, không những một tay sáng lập ma giáo này, mà còn bắt tình nhân cũ đã phản bội hắn trở về, từng đao từng đao tươi sống lột thịt hắn. Lúc ấy tiếng kêu thảm thiết kia vang tròn một đêm, dọa người không biết bao nhiêu mà kể.”

Khi nói chuyện, khuôn mặt thoáng chốc vặn vẹo, quả nhiên lộ ra vẻ mặt sợ hãi đó.

Lâm Dục cũng run rẩy theo, không tự chủ được ôm chặt cánh tay, nhất thời chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng. Cậu từ lâu đã biết giáo chủ kia lãnh khốc vô tình, lại không ngờ được hắn ngoan độc đến như vậy. Lúc Từ Tình bị hắn bắt làm nam sủng cầm tù trong rừng cây, phải chăng đã bị tra tấn không ít?

Đương lúc nghĩ ngợi, Trương Phong lại duỗi tay vỗ vỗ bả vai Lâm Dục, dặn dò: “Những lời ta vừa nói kia tuy rằng chỉ là đồn đại, nhưng cũng có thể thấy được giáo chủ tâm ngoan thủ lạt đến mức nào. Ngươi nếu yêu quý tính mạng của mình, vậy nhớ cho rõ đừng bao giờ đặt chân vào rừng cây phía tây, miễn cho phạm vào kiêng kị của giáo chủ...”

“Ừ, ta biết rồi.” Lâm Dục không yên lòng gật gật đầu, trong lòng lại vẫn như cũ nhớ đến Từ Tình.

Kết quả sau khi ăn cơm trưa xong, Trương Phong mới vừa rời đi, cậu lại liền lén lút chạy về hướng rừng cây kia.

Không phải không sợ hãi.

Nếu không cẩn thận bị đại ma đầu kia gặp được, bản thân nói không chừng sẽ chết rất thảm đúng không?

Nhưng chỉ cần nghĩ tới khuôn mặt bệnh tật tái nhợt của Từ Tình, từ trong đáy lòng cậu không hiểu sao lại tràn ngập muôn trùng nhu tình, cho dù biết rõ có ngàn khó khăn vạn nguy hiểm, cũng vẫn cố chấp muốn đến bên cạnh người ấy.

Vì thế, Lâm Dực cứ như vậy một mặt phát run, một mặt lại cất bước đi về phía trước, tốn rất nhiều công phu hơn so với bình thường, mới đi đến được bên bờ hàn đàm.

Ngày hôm đó, Từ Tình cũng không có ngâm ở trong nước, chỉ vận trên người một bộ trường sam thanh sắc[3], bộ dáng uể oải ngồi trước cửa đọc sách. Khuôn mặt kia tinh xảo tựa tranh vẽ, ngũ quan đó thanh tú động lòng người, sóng mắt lưu chuyển, phong tình vạn chủng.

Lâm Dực chỉ liếc nhìn y, đã cảm thấy trong ngực thành thích đập loạn, theo thói quen cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Người xinh đẹp như thế... Vậy mà cũng thích mình.

Quả thực tựa như nằm mơ.

Lâm Dực nguyên bản vốn là đối với vị giáo chủ ma giáo chưa từng gặp mặt kia có vài phần sợ hãi, thế nhưng lúc này cái gì cũng không ngăn, không thêm để ý gì xông về phía trước, ôm eo Từ Tình.

Từ Tình không tránh không né, trước sau vẫn mang nét mặt thản nhiên, hỏi: “Sao hôm nay tới muộn như vậy?”

Cả người Lâm Dực đều dán dính trên thân Từ Tình, đầu tiên là nhìn y đỏ mặt một phen, sau đó mới mở miệng đáp: “Ta mới vừa nghe người ta kể chuyện xưa.”

Nói xong, cũng không đợi Từ Tình hỏi gì thêm, đã đem lời của Trương Phong từng nói từ đầu tới đuôi thuật lại một lần.

Từ Tình ở bên cạnh híp mắt, lắng lắng nghe, biểu cảm không chút thay đổi. Chỉ có trong đôi mắt thăm thăm âm trầm, tựa như một bích đàm sâu không thấy đáy, mơ hồ lộ ra hàn ý.

Lúc nói đến giáo chủ hành hạ tình nhân cũ kia đến chết như thế nào, Lâm Dực kim lòng không đậu rứt rứt bả vai, trên mặt toát ra một chút vẻ sợ hãi.

Từ Tình tinh mắt, chỉ thoáng chốc liền xem thấu tâm tư của cậu, kéo khóe miệng cười nhạt nói: “Giáo chủ bình thường thích bóp người chết tươi, chỉ riêng lúc đối phó với loại người nào đó, mới có thể dùng chủ thủ từng đao từng đao róc thịt xuống, giày vò đến đối phương sống không bằng chết.”

“A? Là loại người nào?”

Ánh mắt Từ Tình lại càng sâu thẳm, bên môi gợi lên ý cười tựa có tựa không, nhẹ nhàng nhấn rõ từng chữ: “Người có gan phản bội hân.”

Nghe vậy, ngực Lâm Dực đột nhiên run lên, cảm giác thần sắc của người trước mặt này thật sự cổ quái.

Bình tĩnh đến... gần như đáng sợ.

Đáy lòng cậu từng hồi lạnh lẽo, nhất thời không nói ra lời.

Từ Tình đưa tay nhéo nhéo gương mặt của cậu, cười nói: “Sao nào? Sợ? Người bây giờ hối hận vẫn còn kịp.”

Dừng một chút, ý vị thâm trường nhượng cao mày, nói: “Bằng không, nếu sau này để giáo chủ phát hiện ra chuyện của ngươi và ta, chúng ta đều khó thoát khỏi cái chết.”

Lâm Dực lại là một phen kinh hãi, lúc này cũng không có chút do dự nào, nhào tới ôm Từ Tình thật chặt, lớn tiếng hô: “Ta không sợ! Chỉ cần ta còn dù chỉ một hơi thở, ta cũng nhất định sẽ bảo vệ ngươi chu đáo. Cho dù cuối cùng đánh không lại đại ma đầu kia, có thể cùng ngươi đồng sanh cộng tử, ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Cậu vừa nói vừa phát run, rõ ràng là sợ muốn chết, lại vẫn còn cố giả bộ giọng điệu nghiêm túc hào hùng, đáy mắt đầy đặc hơi nước, bộ dáng thật sự rất buồn cười.

Từ Tình tự nhiên cười ra tiếng, tay phải vỗ nhẹ lên lưng Lâm Được, ánh mắt dõi về hướng xa xa, rất có hương vị đang thất thần. Được một chốc, bỗng nhiên thân thể cứng đờ, khe khẽ nói: “Giáo chủ, ngài xuất quan?”

Lâm Được chấn động.

Cậu vốn đang tựa đầu chôn trong ngực Từ Tình, lúc này lại đột ngột nhảy dựng lên, không chút nghĩ ngợi tiến về phía trước ngăn lại, nín thở mà chống đỡ. Nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy động tĩnh gì mới quét mắt nhìn xung quanh, phát hiện bốn phía ngay cả bóng người cũng không có, phía sau bất chợt truyền đến tiếng cười của Từ Tình.

Lâm Được giật mình, lúc này mới ý thức được bản thân bị chơi xỏ, mặt đỏ tai hồng quay đầu lại, thở phì phò kêu: “Người lại đùa giỡn ta.”

Từ Tình cười đến mức thở không nổi, yếu ớt nói: “Ừ, người quả nhiên là thật tình.”

Lâm Được trừng mắt, tiếp tục đỏ mặt.

Từ Tình liền chìa tay đi giữ chặt tay cậu, nghiêm mặt lên tiếng: “Kỳ thật, tính tình giáo chủ tuy rằng ngoan độc, nhưng cũng không đáng sợ đến mức này. Dù võ công của hần cao tới đâu, mạnh cỡ nào, cũng vẫn có nhược điểm?”

Lâm Được trong lòng vừa động, vội hỏi: “Nhược điểm gì?”

“Tương lai, nếu người muốn giết hần, chỉ cần rút kiếm ra, hướng chỗ này hung hăng đâm vào...” Nói xong, nâng tay đề lên lồng ngực của mình, ánh mắt phút chốc trở nên mờ mịt, thì thào nói: “Thì tất cả đều chấm dứt.”

Vừa mới nói xong, lại bắt đầu kịch liệt ho khan.

Lâm Được sợ hết cả hồn, vội vàng chạy tới giúp y thuận khí, đáp: “Người cũng nói giáo chủ võ công cao cường, chỉ sợ ta còn chưa rút kiếm ra, đã bị hần một cước đá bay đi rồi... Ô này, người đừng kích động! Giết giết, ta nhất định giết!”

Cậu tuy rằng dịu dàng an ủi, Từ Tình vậy mà hoàn toàn không để ý tới, chỉ thất hồn lạc phách mở to hai mắt, liên tục nói năng lung tung lộn xộn, ngay sau đó lại đưa ngón tay nhét vào miệng, thô bạo cắn xuống.

Lâm Được thấy bộ dạng này của Từ Tình, cũng đã đoán trước được y đích thị là chịu rất nhiều trò tra tấn từ giáo chủ, nhất thời thương tiếc không thôi, kìm lòng không đậu kéo người vào trong lòng, nhẹ nhàng hôn xuống.

Ánh mắt vô thần, gương mặt tái nhợt, đôi môi mỏng khép hờ... Lúc hôn tới chiếc cổ trắng nõn thì mới phát hiện Từ Tình đã sớm bình tĩnh trở lại, đang nhìn nhìn mình chằm chằm.

“Ặc, thật xin lỗi...” Trong lòng Lâm Được nhảy dựng, mặt đỏ bừng bừng.

Từ Tình lại vẫn nhìn cậu như vậy, một hồi lâu sau mới đưa tay nâng cằm Lâm Được lên, khẽ nói một lời nhỏ đến không thể nghe được: “Chính người tự mình đưa tới cửa, ta không lý nào lại không cần, đúng không?”

Dứt lời, khóe mắt nhẹ nhàng lên, phát ra phong tình vạn chủng, quả thực là động lòng người đến cực điểm.

[1] Tám thước: khoảng 1m84.

[2] Chung Quỷ: là tên của một vị thần trừ yêu diệt ma trong truyền thuyết dân gian Trung Hoa.

[3] Trường sam thanh sắc: áo dài màu xanh.

4. Chương 4

Lâm Được ngẩn ngơ, trong lúc còn chưa kịp hiểu rõ hàm ý của câu nói kia, đã bị Từ Tình ghì chặt mà hôn lấy. Hơi thở ngọt ngào lạnh lẽo xâm nhập vào miệng, cậu ấp úng kêu hai tiếng, thân thể lại nhu thuận đến dị thường, mềm mại ngã vào trong vòng tay của Từ Tình.

Từ Tình liền thuận thể ôm hông của cậu, một mạch hôn xuống.

Trước hôn lên đôi mắt ướt át, sau là nhẹ nhẹ cắn lên hai gò má trắng nõn, cuối cùng lại lần nữa ấn lên bờ môi mỏng mềm mại, mạnh mẽ cạy mở hàm răng mích chặt, tiến quân thần tốc, tùy ý chà đạp.

Lâm Được cảm thấy toàn thân mơ mơ màng màng, căn bản không thể phản ứng, đành phải ngoan ngoãn mặc y hôn môi.

Gắn bó giao nhau, hết sức triển miên.

Cách hồi lâu, Từ Tình mới chậm rãi thối lui, hé miệng thở dốc.

Lâm Được chợt rung mình, vội vàng ôm lấy cánh tay của y, kêu lớn: “Thân thể người lại không thoải mái? Có muốn đi vào hàn đàm ngâm một chút không?”

Vừa nói vừa đưa tay dịu y, động tác cực kỳ thuần thực.

Từ Tình không khỏi nở nụ cười, quàng tay qua eo Lâm Được, ghé vào lỗ tai cậu thổi thổi mấy hơi, khàn giọng nói: “Quả thật nên đổi địa điểm, có điều, người chỉ cần đỡ ta lên giường là được.”

Sắc mặt kia vẫn như cũ, tái nhợt tựa một mảnh giấy, nhưng trong đôi ngươi u ám lại nhuộm lên một tầng tình dục nhàn nhạt, khiến người nhìn thấy mặt hồng tai nóng.

Lâm Được dĩ nhiên là đỏ mặt, cúi đầu không lên tiếng.

Cậu tuy rằng tính tình đơn thuần, nhưng cũng hiểu được Từ Tình nói những lời này là có ý gì, chính mình cũng không phải không muốn gần gũi với người nọ, có điều... Thân thể Từ Tình kém như vậy, vạn nhất lên tới trên giường lại ới máu thì biết phải làm thế nào?

“Như thế nào? Sợ thể lực của ta không đủ?” Từ Tình dường như nhìn thấu tâm tư của cậu, tà tà liếc qua một cái, lại há miệng cắn vài miếng lên má cậu, vẫn là thanh âm khàn khàn trầm thấp kia, “Chỉ cần người chịu ngoan ngoãn nghe lời, tự nhiên không thành vấn đề.”

Lâm Được lúc này ngay cả hai bên tai đều đỏ, nhưng quả nhiên là nghiêm túc nghe lời, thật cẩn thận khoác tay Từ Tình, đỡ y đi vào phòng.

Trong phòng thủy chung tối đen như mực.

Hai người sờ soạng một lúc lâu, mới đi đến bên giường ngồi xuống, trong bóng đêm lẳng lặng nhìn nhau.

Hơi thở của Từ Tình có chút không ổn, vẫn như cũ thở dốc không ngừng, khóe mắt đuôi mày lưu chuyển tình ý, nhẹ nhàng gọi: “Tiểu Được.”

Lâm Được bỗng nhiên thấy tâm thần khuấy động, không thể nhịn được mà nhào tới, thâm thì nỉ non: “Từ Tình, Từ Tình, ta thích người...”

Vừa nói vừa xé rách y phục phong phanh của người nọ, đầu ngón tay hơi hơi phát run, hoàn toàn không nghe sai sử.

Từ Tình thấy bộ dạng này của Lâm Được, bất giác cười nhẹ, trên tay thoáng dùng sức, ôm cậu lăn một vòng trên giường, sau đó nặng nề mà đè đối phương ở bên dưới, cúi đầu liền hôn xuống.

“Ừm...”

Lâm Được cảm giác tay chân nhẹ hẫng không có sức lực, toàn thân đều mềm nhũn, chỉ riêng tròng ngực càng đập càng nhanh. Cậu ngờ nghệch đáp lại nụ hôn kịch liệt kia, đáy lòng mơ mơ hồ hồ nghĩ, làm sao mà Từ Tình thoát nhìn yếu ớt như vậy, khí lực lại lớn thế kia?

Đương giữa lúc hoảng hốt, bỗng thấy nửa thân dưới chợt lạnh, thì ra quần đã bị Từ Tình cởi sạch, vật cứng đứng thẳng giữa hai chân phút chốc liền rơi vào trong lòng bàn tay ấm áp.

Lâm Được chấn động toàn thân, suýt chút nữa là từ trên giường nhảy dựng lên, nhưng tay chân lại bị gắt gao chế trụ.

“Ngoan, đừng sợ.” Từ Tình ghé vào lỗ tai cậu dịu dàng dỗ dành, tay kia thì bắt đầu vuốt ve lên xuống, những đầu ngón tay linh hoạt khi nhẹ khi nặng mà xoa nắn, trong chốc lát thì tùy ý vỗ về chơi đùa, lúc thì thoảng lại ác ý bóp chặt.

“Ừ... Đừng mà...” Lâm Được vô thức rên rỉ ra tiếng, trong đầu một mảnh trống không, căn bản cái gì cũng vô pháp tự hỏi, chỉ có thể cố gắng lay động eo hông theo động tác dâm mỹ kia.

Từ Tình cũng không chịu buông tha cậu, sau khi tận tình đùa dỡn một phen, thế nhưng lại cúi người xuống, đem dương vật cứng rắn nóng bỏng kia ngậm vào miệng.

“A...” Lâm Được hô nhỏ một tiếng, ngay cả một câu cũng không thể thốt ra lời, chỉ dùng sức đá đá đôi chân thon dài, đáy mắt mênh mông sương mù, một mảnh ướt át.

Từ Tình nghe thanh âm ngọt ngào động lòng người này, tất nhiên là càng thêm dùng sức phun ra nuốt vào dương vật trong miệng, đồng thời sử dụng cả môi và răng, động tác mềm nhẹ. Khóe mắt y hơi hơi nhếch lên trên, ánh mắt lưu chuyển, mang theo vài phần mỉa sắc xinh đẹp, thật sự là mê hoặc đến cực điểm.

Lâm Được mới làm quen với tình dục, làm sao chịu nổi kích thích như vậy? Lập tức cắn chặt răng, toàn thân run rẩy một hơi, mạnh mẽ bắn ra chất lỏng trắng đục.

Từ Tình cúi đầu ho khan vài tiếng, cười.

Y cố ý chậm rì rì mà liếm đi dịch thể màu trắng lưu lại bên môi, một lần nữa đề lên người Lâm Được, như cười như không hỏi: “Thế nào? Thích không?”

Mặt mũi Lâm Được đỏ bừng, trống ngực đập ầm ầm, nghiêng đầu không nhìn y.

Từ Tình liền cười ha hả, vừa cười vừa ho khan, dần dần có chút không thở nổi.

Lâm Được hoảng sợ, vội vàng nâng tay ôm lưng của y, hỏi: “Thân thể người chịu được không?”

Từ Tình không đáp lời, chỉ híp mắt cười cười, đột nhiên nhân cơ hội nâng lên một chân của cậu, ngón tay sờ soạng lên khe hở nhỏ hẹp giữa hai đùi, không hề báo trước mà đâm thẳng vào.

Lâm Được siết chặt nắm tay, há mồm muốn kêu, lại bị Từ Tình dùng môi ngăn lại, chỉ có thể nức nở vài tiếng “ưm ưm”.

Từ Tình một mặt tinh tế hôn môi, một mặt lại chuyển động rút ra cắm vào bên trong dũng đạo nóng bỏng, ngón tay cũng dần dần tăng lên thành hai ngón, ba ngón... Mãi cho đến khi thân thể trong lòng không còn căng thẳng, mới dừng lại mà thở một hơi, chuyển sang cắn cắn hai điểm đỏ thắm trước ngực cậu.

“A... A a...” Lâm Được vẫn chỉ biết cúi đầu kêu, thanh âm càng thêm mềm mại đáng yêu, vừa ngọt ngào vừa thống khổ.

Từ Tình khe khẽ cười một cái, nâng hai chân thon dài của Lâm Được lên, dịch chuyển dục vọng nóng như lửa của mình để sát vào mật huyết mềm mại ướt át kia, hung hăng đâm vào.

Lâm Được hiển nhiên là kêu lên một tiếng, không ngừng lặp đi lặp lại tên của Từ Tình, hai tròng mắt mở to, hiển lộ hoàn toàn bộ dáng ý loạn tình mê.

“Ngoan, ta ở trong này.” Từ Tình trườn về phía trước, ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng an ủi, nửa thân dưới lại mãnh liệt dút vào, từng chút từng chút đâm sâu, đầu đá lung tung.

Lâm Được đã triệt để lâm vào trạng thái thất thần.

Bộ phận đáng xấu hổ nhất trên thân thể bao lấy vật cứng của nam nhân, tuy rằng đau đớn, nhưng rồi lại mơ hồ truyền đến khoái cảm kỳ lạ, toàn thân đầu văng mắt hoa, hơi thở rối loạn.

Cậu kìm lòng không được mà ngửa đầu ra, hai chân quăn lên eo Từ Tình, đón ý mà hùa theo trận xâm phạm mãnh liệt kia.

Từ Tình dường như cực thích phản ứng này của Lâm Được, cúi đầu hôn lên trán cậu, cố ý đem người đùa nghịch thành các loại tư thế, lặn qua lộn lại, kịch liệt va chạm.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Lâm Được nhận không được lại nghĩ, thể lực của Từ Tình làm sao lại tốt như vậy? Nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ người học máu trước là chính mình thì có?

Đối lập, sau khi gây sức ép hồi lâu, Từ Tình rốt cục mới hoãn chậm động tác, há miệng mà thô bạo cắn cổ Lâm Được, hoàn toàn bùng nổ bên trong thân thể cậu.

Lâm Được ngỡ ngàng mở to hai mắt, lúc cảm giác được chất lỏng nóng rực bắn vào trong cơ thể mới không khỏi thẹn thùng, dùng sức giãy dụa.

Từ Tình vội vàng đè Lâm Được lại, nằm trên người cậu cúi đầu thở dốc, thanh âm khàn khàn: “Đừng lộn xộn, có tin ta lại đến một lần nữa không?”

Lâm Được hoảng sợ, mặt đỏ hồng ngó y, đáy mắt tràn ngập thủy quang trong suốt.

Từ Tình thừa dịp cười cười, cúi đầu hôn lên đôi mắt của cậu, hơi thở vẫn có chút bất ổn: “Đùa người thôi, ta cũng không khỏe đến vậy.”

Dứt lời, quả nhiên từ trong cơ thể Lâm Được lui ra, thuận thế ngã sang bên cạnh, lẳng lặng nằm kế bên cậu.

Lâm Được giương mắt nhìn qua, phát hiện sắc mặt Từ Tình so với bình thường tái nhợt hơn rất nhiều, bờ môi mỏng không còn chút huyết sắc nào, đáy mắt cũng mang theo mỗi một nhàn nhạt, quả nhiên là một bộ dáng suy yếu đến cực điểm.

Trong lòng cậu khê động, bất chấp đau đớn trên người mình, thẳng thừng nhào tới ôm cánh tay người nọ, dịu dàng hỏi: “Một sao? Người mau nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không có việc gì.” Từ Tình uể oải cười, ngón tay từng chút nhẹ nhàng khuấy động sợi tóc hai người quăn vào nhau.

Rõ ràng đã mệt muốn chết, nhưng vẫn không chịu nhắm mắt lại, chẳng rõ cảm xúc mà nhìn Lâm Được chăm chăm.

Lâm Được ngơ ngơ ngẩn ngẩn cùng y nhìn nhau, hồi tưởng lại nhu tình mật ý ban nãy, bất giác liền đỏ mặt. Một lát sau, lại đột nhiên há mồm hỏi một câu: “Đại ma đầu kia... Trước giờ cũng là ức hiếp người như thế này sao?”

Cậu nghĩ thân thể Từ Tình kém như vậy, làm sao chịu nổi hình thức gây sức ép thể này? Thật là làm cho người ta đau lòng.

Nào biết Từ Tình lại cất tiếng cười to, đưa tay nheo nheo má Lâm Được, cố ý nhướn mày, hỏi lại: “Làm sao người biết là hấn ức hiếp ta, mà không phải là ta khi dễ hấn?”

Lâm Được ngây ngốc một chút, lúng ta lúng túng nói không nên lời. Gương mặt cậu vẫn luôn nóng bừng, con ngươi đen láy nháy nháy lại chớp chớp, cuối cùng trực tiếp vùi đầu vào ngực Từ Tình, dùng sức cọ cọ.

“Bất kể như thế nào, ta nhất định sẽ cứu người ra ngoài.”

“Ồ.”

“Sau khi hai người chúng ta cùng một chỗ, sẽ không bao giờ xa nhau nữa.”

“Ừ.”

“Nhưng người nhất định phải luôn luôn luôn thích ta, không cho phép thay lòng đổi dạ.”

“Ha...”

Từ Tình nâng tay sờ sờ lên mái tóc Lâm Được, cười mãi không ngừng.

Tuy rằng tiếng cười kia thi thoảng lại hòa lẫn tiếng ho khan, nhưng Lâm Được lại cảm thấy thật sự rất êm tai, nhin không được mà ngay cả đáy lòng cũng nổi lên nhu tình, chỉ hận không thể ở bên cạnh người này suốt cả một đời, vĩnh viễn không chia ly.

Cậu vừa nghĩ tới đây, quả nhiên là hướng người về phía Từ Tình, thật cẩn thận hôn y một cái, nói: “Kỳ thật, hôm qua, tuy rằng ta đã nghe người nói thích ta, nhưng thủy chung vẫn cảm thấy lo sợ. Cho đến hôm nay ta mới tin tưởng, người quả thực là thiết lòng đối với ta.”

Nói xong, lại cúi đầu nở nụ cười, mặt mày hàm chứa tình ý, một bộ dáng cực kỳ ngọt ngào.

Từ Tình nhìn thấy ngẩn ngơ, tay chân cứng ngắc trong một thoáng.

Y vốn đương cười với Lâm Được, lúc này lại giống như vừa mới tỉnh mộng, con người đen thẫm dần dần nhiễm đầy hàn ý.

Lâm Được vẫn hồn nhiên không hay biết, chỉ lo cười ngây ngô một mình, khi thì chột chột ngực Từ Tình, lúc lại nắm nắm tay Từ Tình.

Bàn tay kia buốt giá lạnh lẽo, lạnh đến dọa người.

Lâm Được lắp bắp kinh hãi, lúc này mới phát hiện Từ Tình đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt kia giống như vừa kinh ngạc lại vừa hoảng hốt, thật sự là vô cùng quỷ dị.

Cậu không tự chủ được rung mình một cái, hỏi: “Người làm sao vậy?”

Từ Tình không đáp lời, vẫn như cũ nhìn cậu như vậy, thần sắc trong đáy mắt liên tục thay đổi.

Lâm Được không hiểu ra sao cả, nghĩ nghĩ, lại cười: “Ta này giờ cứ nói chuyện không ngừng, khiến người ngủ không được, đúng không? Người mau ngủ đi, ta cam đoan sẽ không nói tiếng nào nữa.”

Dứt lời, liền lập tức lấy tay che kín miệng của mình, quả thực ngoan muốn chết.

Nhưng hai mắt Từ Tình vẫn đang trừng thật to, khuôn mặt trắng bệch trắng bợt, quỷ khí dày đặc.

Đáng tiếc trong phòng thật sự quá tối, Lâm Được căn bản nhìn không rõ được nét mặt kia, sợ ảnh hưởng đến Từ Tình nghỉ ngơi, cho nên cố nén đau đớn ngồi thẳng lên, nhẹ tay nhẹ chân mặc quần áo đứng dậy. Mới vừa đi đến bên bậc cửa, liền lưu luyến quay trở lại, cúi đầu hôn nhẹ lên má Từ Tình.

Khi nụ hôn hạ xuống, thân thể phong phanh của Từ Tình tựa hồ run lên một chút.

Trong lòng Lâm Được chợt giật mình, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng bản tính cậu xưa nay cũng không lạnh lợi, căn bản không phí công để tâm này kia, rất nhanh liền xoay người ra cửa.

Thân thể vẫn như trước, đau đớn vô cùng.

Thế nhưng, khi nghĩ tới gương mặt tái nhợt của Từ Tình, nụ cười diễm lệ, đáy lòng ngay lập tức tràn đầy tình ý, chỉ cảm thấy cả đời này cũng chưa từng có thời khắc nào hạnh phúc như vậy.

Nào ngờ sau khi cậu thật vui vẻ trở lại gian phòng của mình, đã thấy Lý Phượng Lai đang ở trong phòng đi tới đi lui, Lâm Trầm thì yên lặng ngồi bên cạnh bàn uống trà, khuôn mặt trầm tĩnh như nước.

Lâm Được cho dù có ngu ngốc hơn nữa, cũng nhìn ra được không khí lúc này không đúng.

“Đại ca,” cậu bước nhanh qua, bắt lấy tay Lâm Trầm quơ quơ, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Trầm uống một ngụm trà, không đáp lời.

Nhưng Lý Phượng Lai thì ngược lại, đưa tay phe phẩy cây quạt, híp mắt mở miệng: “Chúng ta mới vừa nghe được tin tức, giáo chủ ma giáo sắp xuất quan.”

“A...”

“Ta với đại ca người đã mất rất nhiều ngày, rốt cục cũng tìm ra được vị trí đại khái của địa lao, đáng tiếc còn chưa kịp tìm hiểu cơ quan bên trong, chỉ có thể...”

“Chỉ có thể xông vào.” Lâm Trầm chậm rãi tiếp một câu, nét mặt thản nhiên.

Lý Phượng Lai xếp quạt lại, cúi người xuống ôm hông của y, dịu dàng bảo: “Khinh công của ta so với người tốt hơn nhiều, đến lúc đó cứ để ta đi đi. Người ngoan ngoãn chờ ở bên ngoài, không được mạo hiểm.”

“Lý Phượng Lai...”

“Đừng sợ, không có việc gì. Ta còn chưa cùng người thoát ải sơn lâm, tiêu dao khoái hoạt mà, làm sao bỏ được mà dễ chết như vậy?” Vừa nói, vừa cười hì hì, nhẹ nhàng cắn một miếng lên tai Lâm Dược.

Nếu bình thường mà nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Dược nhất định sẽ thở phì phì xông lên trước tách hai người ra, nhưng lúc này lại chỉ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn đứng đó, không nói được một lời.

Không nắm chắc được trong địa lao có cơ quan gì liền lỗ mãng xông vào cứu người, thật sự là rất nguy hiểm. Nhưng nếu cứ tiếp tục trì hoãn, chờ đến lúc đại ma đầu kia xuất quan, chỉ sợ càng thêm nguy nan.

Hơn nữa, cậu còn phải nghĩ ra phương pháp đồng thời cứu luôn Từ Tình mới được.

Lâm Dược siết chặt nắm tay, do dự mãi một lúc, rốt cuộc vẫn phải xoay người lại, một lần nữa đi về phía rừng cây kia. Trong lòng cậu nghĩ, Từ Tình thân là người bên gối của giáo chủ, có lẽ sẽ biết trong địa lao có cơ quan nào, cho dù cái gì cũng không biết, thì cũng là thời điểm... Đem thân phận của mình nói cho đối phương biết

Lâm Dược bởi vì thân thể không khoẻ, phải mất rất nhiều công sức mới về tới rừng cây, đương lúc đi vào gian nhà đá kia, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

Trong phòng mịt mờ không thấy lối.

Chỉ mơ màng nhìn ra được Từ Tình nằm ở trên giường, tựa hồ đang ngủ say.

Lâm Dược sợ đánh thức y, liền nhẹ chân nhẹ tay ở trong phòng lòng vòng qua lại, muốn tìm ngọn nến thấp sáng một chút. Nào biết tìm cả nửa ngày, cũng không phát hiện được cái gì.

Trong phòng tối tăm, chẳng lẽ bình thường Từ Tình cũng không thấp nến?

Còn đang nghi hoặc, chợt nghe trên giường truyền đến động tĩnh, tiếng nói trầm thấp khàn khàn của ai kia chậm rãi vang lên: “Người đang tìm cái gì?”

Lâm Dược hoảng sợ, lập tức nhận ra đó là thanh âm của người trong lòng, vì thế liền bỏ nhào về phía đầu giường ở trước mặt, siết chặt lấy eo Từ Tình, hỏi: “Người tỉnh rồi? Thân thể thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Vừa nói xong, lại lập tức nhớ tới cảm giác đau nhức trên người mình, không khỏi đỏ mặt một phen.

Từ Tình không đáp, chỉ vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve từng chút một lên lưng Lâm Dược, hơi thở vững vàng bình thản, hiển nhiên đã khôi phục trạng thái bình thường.

Lâm Dược liền nghiêng đầu tựa vào lồng ngực của y, lắng lắng nghe tiếng tim đập kia.

Cách hồi lâu, mới nghe Từ Tình nhẹ nhàng hỏi: “Tại sao lại chạy về?”

Lâm Dược “A” một tiếng, cuối cùng cũng từ trong hơi thở ngọt ngào kia phục hồi tinh thần trở lại, đáp: “Đúng rồi, ta có một chuyện muốn với người.”

Từ Tình cũng không hỏi cậu muốn nói cái gì, chỉ quay đầu nhìn về phía cửa sổ, yếu ớt nói: “Hôm nay ánh trăng thật đẹp, không bằng chúng ta ra ngoài một chút đi.”

Lâm Dược ngậy ngốc một chút, có hơi ngẩn người.

Từ Tình thường ngày vẫn luôn cau mày, bộ dáng vừa suy nhược vừa hỉ nộ vô thường, lúc này ánh mắt lại thâm trầm, nét mặt bình tĩnh đến thần kỳ.

... Thật sự cổ quái.

Nhưng Lâm Dược toàn tâm toàn ý yêu thương Từ Tình, hiển nhiên y nói cái gì thì là cái đó, ngoan ngoãn theo y đi ra ngoài.

Ánh trăng bên ngoài quả nhiên rất đẹp, nhưng gió thổi lại có chút lớn.

Lâm Được sợ Từ Tình cảm lạnh, vội vàng cởi ngoại bào của mình phủ thêm cho y.

Từ Tình tựa hồ ngẩn ngơ, quay đầu cười cười với Lâm Được, khoe mắt đuôi mày đều lộ vẻ phong tình.

Lâm Được thiếu chút nữa nhìn đến si mê, thật vất vả mới nhớ tới chuyện đứng đắn, mang thân phận thật sự cùng với mục đích trà trộn vào ma giáo của mình nói ra.

Vừa nói vừa cẩn thận quan sát thần sắc của Từ Tình, rất sợ khiến y tức giận.

Nào biết trên mặt Từ Tình lại không hề hiện lên vẻ kinh ngạc, từ đầu chí cuối, bên khoe môi đều lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, dường như đã sớm đoán được Lâm Được sẽ nói như vậy.

Thậm chí, quả thực tựa như đương một mực chờ Lâm Được nói ra những lời này.

Lâm Được gõ gõ trán, thầm mắng mình suy nghĩ lung tung, lại hỏi ngược Từ Tình một câu: “Ta lừa người lâu như vậy, sao người không giận ta?”

Từ Tình chỉ cười, cúi đầu đáp: “Ta sớm đã biết thân phận người có vấn đề. Chỉ một tên tiểu tư quét rác tầm thường, làm thế nào lại có lá gan lớn đến vậy mà đi quyến rũ nam sủng của giáo chủ?”

Lâm Được nhất thời mặt đỏ tai hồng, dùng sức trừng y.

Từ Tình đưa tay nhéo nhéo gương mặt của cậu, nhẹ giọng hỏi: “Sau đó thì sao? Người muốn bản đồ phân bố cơ quan của địa lao?”

“Phải a, nghe nói giáo chủ cũng sắp xuất quan, nếu còn không hành động thì có thể sẽ không kịp nữa. Người có biết trong địa lao có cơ quan gì không?”

“Đương nhiên, ta theo giáo chủ nhiều năm như vậy, có chuyện gì mà ta không biết?”

“Thật?” Đáy mắt Lâm Được lập tức phát ra hào quang, nắm thật chặt tay Từ Tình, cười nói: “Thật tốt quá, như vậy liền có thể thuận lợi cứu cha của ta ra.”

Từ Tình cũng cười rộ lên theo, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Lâm Được mở to hai mắt, đột nhiên nghiêng người về phía trước, hôn một cái lên má Từ Tình, sau đó lại nhanh chóng thối lui, đỏ mặt nói: “Chờ sau khi cứu được cha của ta, ta sẽ lập tức tìm người, chúng ta cùng đi.”

“... Ta?” Từ Tình chỉ chỉ vào ngực mình, đáy mắt xẹt qua vẻ mờ mịt.

“Đương nhiên, ta nói muốn cứu người ra ngoài, làm sao có thể bỏ lại một mình người? Chờ lúc rời khỏi ma giáo rồi, chúng ta liền...”

Mới nói được một nửa, Từ Tình lại đột nhiên vươn tay, kéo Lâm Được vào trong lòng.

Ánh mắt y mê mang mờ mịt, đáy mắt mông lung một làn hơi nước, thanh âm lại càng khản đục đến gay gắt, như có như không than thở: “Người sẽ không trở về.”

“A?”

Lâm Được nhất thời có chút mơ hồ, không rõ y nói cái gì, mới vừa muốn mở miệng hỏi lại thì Từ Tình đã buông tay, xoay người đi về hướng thạch ốc.

“Trong phòng ta có bản đồ địa lao, ta lấy cho người.” Biểu cảm trên mặt y thản nhiên, ánh mắt sâu thẳm như nước, không người nhìn thấu.

Lâm Được ngoan ngoãn đi theo phía sau, chỉ cảm thấy Từ Tình hôm nay hết sức cổ quái.

Đặc biệt thích thở dài.

Rồi lại đặc biệt đặc biệt dịu dàng.

Mỗi lúc ánh mắt một mực tựa làn nước kia nhìn sang, cậu lại nhìn không được mặt đỏ tai hồng, đến ngay cả trong lòng... Cũng tràn ngập đau đớn.

Mặc dù cứ có chỗ nào đó kỳ quái, nhưng Lâm Được rốt cuộc cũng thuận lợi lấy được bản đồ cơ quan.

Cậu mệt mỏi cả ngày, sau khi đem đồ vật này nọ lấy về giao cho đại ca, liền chìm vào giấc ngủ say. Sáng sớm hôm sau, mới biết được Lâm Trầm cùng với Lý Phượng Lai suốt đêm không ngủ, đã an bài thỏa đáng kế hoạch cứu người.

Bởi vì giáo chủ ma giáo đều có thể tùy thời xuất quan, thế cho nên hành động được định vào ba ngày sau.

Trong ba ngày này, Lâm Dực như cũ không có việc gì làm thì đi quần quýt Từ Tình, dặn dò y phải chú ý quan tâm chăm sóc thân thể lần nữa, ban đêm ba ngày sau chờ mình tới cứu người.

Từ Tình vẫn chỉ thần nhiên gật đầu đáp ứng, có lúc bị cậu quần đến nóng nảy, liền không nhịn được, dứt khoát hung hăng nhào tới, lấy nụ hôn chặn miệng Lâm Dực.

Thời gian ba ngày thấm thoát trôi qua.

Mãi đến buổi tối ngày hành động kia, Lâm Dực mới phát hiện có không ít nhân sĩ giang hồ đến đây, ngay cả đại danh鼎鼎 Thiếu trang chủ Thu Thủy trang cũng hiện thân, là một thanh niên cực kỳ tuấn tú, ngọc thụ lâm phong, ngạo khí mười phần.

Xem khí thế này, cho dù xông vào địa lao cứu người, có lẽ cũng không khó.

Lâm Dực cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, nghĩ cha của cậu bên kia có nhiều người tiếp ứng như vậy, phần lớn tâm tư liền bay đến trên người Từ Tình, cân nhắc xem lát nữa phải làm thế nào để thừa dịp hỗn loạn mà cứu người ra.

Ít nhiều gì cũng có chút sợ hãi.

Dù sao người trong lòng của cậu cũng là nam sủng của tên đại ma đầu kia, chỉ cần không để tâm một chút, liền khó có thể giữ được cái mạng nhỏ này.

Công phu của Lâm Dực xưa nay chỉ ở mức thường thường, nhưng vừa nghĩ tới Từ Tình, lập tức trên thân thể liền tuôn ra nhiệt tình dùng không hết, mặc kệ phía trước là rừng gươm biển lửa, cũng trăm triệu lần không làm khó được cậu.

5. Chương 5

Trong địa lao Ma giáo quả nhiên cơ quan trùng điệp.

Nhưng nhờ Lâm Dực có bản đồ cơ quan, nhóm võ lâm nhân sĩ thuận lợi xông vào địa lao, chẳng phí chút công phu nào đem mấy vị đại hiệp đức cao vọng trọng cứu ra.

Trong đó tất nhiên cũng có cả cha của Lâm Dực

Lâm Dực lúc trước nghe nói giáo chủ Ma giáo bắt vài vị đại hiệp tới luyện công, trong lòng luôn bất an, lúc này nhìn thấy cha mình thần thanh khí爽 mới nhẹ nhõm thở ra một hơi. Cha con hai người tuy tình cảm cũng không tốt lắm, dù sao chia lìa đã nhiều năm, nay gặp lại đã là kiếp khác, nhưng thật ra cũng tính là phụ tử tử hiếu.

Lâm Dực chỉ một lòng nói chuyện với cha mình, không để ý xung quanh, đến khi đoàn người đi ra mới phát hiện bên ngoài loạn thành một đồng, chung quanh ánh lửa ngút trời.

Cậu tất nhiên là hoảng sợ, vội hỏi: “Sao lại thế này?”

Lâm Trầm quay đầu nhìn Lý Phượng Lai, Lý Phượng Lai thì hướng mắt liếc Thiếu trang chủ một cái, cuối cùng thanh niên thần khí xinh đẹp kia cười vang: “Chỉ là đốt mấy đồng lửa thôi mà, yêu nghiệt Ma giáo dám khi dễ leo lên đầu Thu Thủy trang, ta phải giáo huấn bọn chúng một chút”.

“Như vậy chỉ sợ sẽ làm kẻ thù mò đến.”

“Đây là kẻ giương đông kích tây, dù sao người cũng đã cứu ra, chạy lẹ là được.”

Lý Phượng Lai cùng thanh niên kia bắt đồng quan điểm, tranh cãi vài câu, Lâm Được coi như không nghe, chỉ nhìn chăm chú rừng cây cạnh đó.

Chỗ kia... hình như cũng có lửa cháy.

Từ Tình sẽ không gặp nguy hiểm chứ?

Tim cậu khê đập nhanh, cậu thầm nghĩ phải mau đến bên cạnh Từ Tình, nhưng tay trái đang bị cha cậu nắm chặt, giây thể nào cũng không thoát được. Mà đại ca cũng đang thân thiết nhìn cậu, ôn nhu nói: “Tiểu Được, người của Ma giáo chắc sẽ kéo tới, khó tránh khỏi một màn ác đấu. Võ công của đệ không tốt, nhớ phải theo sau ta, ngàn vạn lần không được chạy loạn”.

“Nhưng mà, đệ còn có một số việc...”

“Chuyện gì?”

“Này... Đệ...”

Lâm Được nhất thời không biết giải thích thế nào mới được, ngập ngừng ấp úng theo đoàn người đi một đoạn đường dài, cách rừng cây cũng ngày một xa.

Âm thanh đao kiếm đánh nhau không dứt bên tai.

Giáo đồ Ma giáo vây tới xung quanh, ngăn trở đường đi của bọn họ.

Lâm Được nhìn ánh lửa đầy trời do dự một chút, cuối cùng hạ quyết tâm, giật mạnh tay mình ra khỏi tay cha, thừa dịp quay đầu bỏ chạy.

Từ Tình Từ Tình Từ Tình Từ Tình...

Cậu toàn tâm toàn ý nhớ kỹ tên này, liều mạng chạy về phía trước.

Có người nhảy ra chặn đường cậu, cậu không quan tâm rút kiếm, phát tay liền chém tới. Nhưng vừa mới thúc giục chân khí, trong ngực truyền đến một cơn đau buốt khiến tay chân cậu mềm nhũn, không có chút sức lực.

Kỳ quái.

Vừa rồi còn rất bình thường, sao lại đột nhiên mất đi khí lực? Chẳng lẽ...

Lâm Được tuy rằng phản ứng có chút trì hoãn nhưng cũng nhanh chóng tỉnh ngộ, hiểu được mình là trúng độc. Nội lực của cậu hoàn toàn không thể xuất ra, kiếm thuật phát huy không tới ba thành, tự nhiên chỉ có thể vừa đánh vừa lui, bị bức về bên cạnh cha và đại ca.

Mấy vị nhân sĩ chính phái lúc này cũng đã phát hiện trúng độc, người thì kinh ngạc người thì chửi thề, nhất thời loạn thành một đám. Yêu nhân Ma giáo càng tụ càng nhiều, nhanh chóng vây khốn cả đoàn người.

Lâm Trầm coi vậy nhưng rất bình tĩnh, từ đầu tới cuối vẫn là bộ dáng thản nhiên cười nhạt, trầm giọng nói: “Là vậy.”

“Đối phương sớm biết hôm nay chúng ta hành động, nên trước tiên đã hạ độc trong địa lao” Lý Phượng Lai cũng như cũ phe phẩy quạt cười hì hì, chậm rãi cầm tay Lâm Trầm.

Hai người nhìn nhau cười, ăn ý mười phần.

Lâm Được nhìn cảnh tượng đó ngây người, lập tức nhớ tới Từ Tình.

Nếu kế hoạch này đã sớm bị người của Ma giáo biết được, như vậy có liên lụy đến Từ Tình hay không? Người kia không biết võ công, sức khỏe lại kém, chẳng phải so với tình cảnh của mình còn nguy hiểm hơn sao?

Thân thể cậu mỗi nhử vô lực nhưng cậu vẫn nắm chặt kiếm trong tay, âm thầm hạ quyết tâm, cho dù liều cái mạng này cũng tuyệt đối phải phá được vòng vây.

Dù không thể cứu được Từ Tình, được nhìn mặt y lần cuối cũng tốt.

Đang thất thần, chợt từ phía xa truyền đến tiếng động lớn.

Thì ra là do đám giáo đồ Ma giáo đang bao vây bọn họ đột nhiên quay đầu nhìn người vừa mới tới, đồng loạt quỳ rạp xuống đất, cất cao giọng hô: “Chúc mừng Giáo chủ thần công đại thành”.

Lâm Được trong lòng rung mình, cả người phát lạnh.

Ma giáo giáo chủ xuất quan?

Nghe nói đại ma đầu kia võ công cao cường, chỉ sợ ngay cả phụ thân Lâm Được cũng không phải đối thủ, hiện giờ mọi người lại thân trúng kịch độc, còn có thể sống sót thoát khỏi sao?

Còn Từ Tình nữa? Y phản bội giáo chủ, sẽ bị xử trí thế nào?

Lâm Được toàn thân phát run, rốt cục đã cảm thấy sợ. Cậu trừng to mắt, nhìn xung quanh liền thấy một bóng người càng tiến càng gần.

Trong ánh lửa sáng ngời, vẻ mặt người nọ nhìn không rõ, chỉ mơ hồ thấy y dáng người gầy yếu, tóc đen áo đen, khí thế bức người.

Tay Lâm Được không ngừng run rẩy, con người đen nhánh mở to, cơ hồ đã quên cả hô hấp.

Thân ảnh ấy thực sự quá quen thuộc.

Cậu từng sờ qua mái tóc đen mềm mại kia, từng ôm qua thân thể đơn bạc kia, từng hôn lên đôi môi mỏng ấm áp kia... Cho dù cách thiên sơn vạn thủy, thiên thu muôn đời, cậu cũng tuyệt đối có thể nhận ra y.

Nhưng giờ này khắc này, Lâm Được lại tình nguyện chính mình không nhận biết.

Cả đời cậu, cho tới bây giờ cũng chưa từng sợ hãi như vậy.

Sợ hãi nhìn thấy gương mặt quen thuộc.

Sợ hãi nghe thấy âm thanh quen thuộc.

Sợ hãi... Toàn bộ ân ái triển miên đều là biểu hiện giả dối, kết quả, bất quá chỉ là một hồi lừa gạt.

Lâm Được sắc mặt tái nhợt, cắn chặt môi dưới, quả thực hận không thể chết ngay cho rồi. Nhưng cậu cái gì cũng làm không được, chỉ có thể đứng ngây ngốc tại chỗ không nhúc nhích.

Giữa lúc hoảng hốt, người kia rốt cục đi tới trước mặt.

Ánh lửa chiếu sáng gương mặt tuấn mỹ của y, mi thanh mục tú, ngũ quan tinh xảo, xinh đẹp đến mức khiến người khác phải động tâm. Chỉ có ánh mắt so với trước kia sắc bén hơn rất nhiều, mơ hồ mang theo vài phần âm ngoan.

... Dù sao cũng là Ma giáo giáo chủ.

Lâm Được mơ mơ hồ hồ nghĩ, nhất thời cũng không nhìn tới người nọ.

Bốn phía tuy rất ồn ào.

Nhưng là thiên địa to lớn, dường như chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Một hồi sau, Lâm Được mới khẽ cong khóe miệng, chậm rãi trưng ra một thoáng tươi cười, nhẹ nhàng gọi: “Từ Tình”.

Thanh âm mềm mại ôn nhu, rõ ràng chính là giọng điệu làm nũng với tình nhân.

Từ Tình liền nghiêng nghiêng đầu, hướng về phía cậu cười.

Nụ cười kia cũng cực kỳ quen thuộc, đôi mắt hơi híp lại, khóe miệng giương lên mang theo ý trào phúng.

Mà đối tượng trào phúng, hẳn là Lâm Được cậu rồi?

Cậu ngốc như vậy, tất nhiên dễ dàng tin tưởng người khác.

Không những trả giá bằng một mảnh chân tình, còn tự mình dẫn toàn bộ võ lâm nhân sĩ chính phái đến đây, cho y một lưỡi bắt gọn!

Ha!

Lâm Dược muốn cất tiếng cười to, nhưng vừa há miệng liền thấy trong cơ thể khí huyết bốc lên, từ đáy lòng cuộn cuộn một trận đau đớn kỳ dị. Cậu hít sâu mấy cái, vất vả áp chế mùi máu tươi trong cổ họng, gian nan nhả rõ từng chữ: “Bản đồ cơ quan là thật?”

“Ừ”

“Cũng là người hạ độc trong địa lao?”

“Đúng vậy.”

“Người... Chính là Ma giáo giáo chủ?”

Từ Tình nhắm mắt lại, gật đầu.

“Thì ra là thế.” Lâm Dược vừa cười cười, bỗng nhiên thần sắc biến đổi, nắm chắc kiếm trong tay, cắn răng vọt tới.

Một kiếm này là thẳng tắp đâm hướng ngực Từ Tình.

Nhưng Lâm Dược toàn thân vô lực, còn chưa chạm vào y phục của Từ Tình đã dễ dàng bị chế trụ.

“Vì sao lại gạt ta?” Cậu không thể dùng kiếm, liền tay đâm chân đá, dùng hết sức cắn xé: “Người đã sớm biết thân phận của ta đúng không? Người cố ý cho ta bản đồ cơ quan, để ta dẫn đoàn người này sập bẫy đúng không? Người...”

Người rốt cuộc có từng thích ta hay không?

Một câu cuối cùng này, Lâm Dược lại không thốt ra được.

Có lẽ là đáp án đã quá rõ ràng, cậu ngược lại không có can đảm đi xác định, chỉ có thể mở to hai mắt, nhìn chằm chằm Từ Tình.

Từ Tình thủy chung không thay đổi vẻ mặt, giơ tay nâng cằm Lâm Dược, lạnh nhạt hỏi lại: “Kẻ gạt người trước... là ai?”

Lâm Dược chấn động, cả người đều cứng lại, nhất thời im lặng.

Là cậu giả làm tiểu tư quét rác trà trộn vào Ma giáo, sau lại luôn lấy thân phận này tiếp cận Từ Tình, cho đến mấy hôm trước mới chịu nói ra chân tướng.

Bất quá...

“Ít nhất ta đối với người là thật tâm!” Khi cậu hô lên lời này, con ngươi đen sáng trong suốt, đáy mắt tràn đầy tình ý nóng bỏng.

“Hửm? Người nói thật tâm là cái gì? Dem nam súng ta đây cứu ra khỏi Ma giáo?” Từ Tình cười nhạt, môi kề sát tai Lâm Dược, cúi đầu hỏi: “Nếu vậy thì, giờ phút này người vốn không nên đứng đây chứ?”

Dứt lời liền quay đầu nhìn về phía rừng cây hướng tây.

Lâm Dược cũng nhìn theo, chỉ thấy nơi đó bụi mù cuộn cuộn, đã sớm chìm trong biển lửa.

Kỳ quái.

Lửa nơi khác đã dập tắt hết, sao chỉ có bên đó vẫn cháy không ngừng?

Cậu mờ mịt mở trừng hai mắt, còn chưa suy nghĩ cẩn thận được xem là chuyện gì thì đã nghe Từ Tình trầm giọng nói bên tai: “Ta luôn chờ người đến giây phút cuối cùng”.

Nói xong lộ ra vẻ mặt chán nản, nâng tay che che gò má. Khi buông tay ra đã lại khôi phục biểu cảm lạnh lùng, đôi mắt sâu thẳm như nước, hàn ý bức người.

Lâm Được nhìn thấy ngẩn ngơ, hồi lâu sau mới hiểu được hàm ý trong lời nói.

Y một mực ở lại chờ mình!

Y quả thực cũng có thích mình!

Ngón tay run lên, cậu mở miệng muốn giải thích: “Ta không phải cố ý lỡ hẹn, nhưng ta bị cha giữ lại không thoát được, sau đó lại trúng độc, căn bản không thể xông qua đó...”

Lâm Được lấp bấp nói xong, cơ hồ là nói năng lộn xộn.

Từ Tình lại chỉ cười lạnh.

“Đủ rồi, dừng ở đây đi” Y nhắm hai mắt, dễ dàng túm lấy trường kiếm trong tay Lâm Được, thần tình lạnh như băng trước giờ chưa từng có: “Người biết người phản bội ta sẽ có kết cục gì phải không?”

Lâm Được nói không nên lời. Cậu tất nhiên đã nghe nhiều lời đồn đãi về giáo chủ Ma giáo, đã huyết tính lại đáng sợ, mỗi một lời đồn đều có thể dọa người ta hoảng đến không thể động đậy. Nhưng giờ khắc này, cậu cái gì cũng nhớ không ra, chỉ biết nam tử trước mắt này... là tình nhân mà mình yêu thương say đắm.

Đúng vậy, người mình yêu kia đang cầm kiếm chĩa vào mình.

Mũi kiếm sắc bén dần dần tới gần, rất nhanh liền tới trên cổ.

Lâm Được suy sụp rũ mắt xuống, đột nhiên có chút muốn cười.

Tiếp tục giải thích nhiều hơn nữa cũng chỉ uống công, Từ Tình căn bản không tin cậu.

Phải làm sao cho người kia tin tưởng?

Móc tim mình ra cho y, y có cần không?

Giữa lúc hoảng hốt, mũi kiếm đã dán sát vào da, trên cổ lạnh lẽo, Từ Tình chỉ cần ra chút sức liền có thể lấy mạng cậu rồi.

Nhưng tay cầm kiếm của y lại chậm rãi phát run.

Lâm Được lấp bấp kinh hãi, giương mắt nhìn lên, phát hiện Từ Tình cũng đang yên lặng nhìn mình. Con ngươi đen như mực ngày thường đã bốn bề sóng dậy, ẩn ẩn hận ý, nửa như yêu mến sâu đến vô cùng, nửa còn lại như cừu hận tận xương.

Tim cậu nảy lên một cái, bật thốt: “Từ Tình...”

Từ Tình biến sắc, giống như đang mơ đột nhiên bị người đánh thức, khuôn mặt tái nhợt, cắn răng động kiếm.

Một kiếm này xẹt qua ngực Lâm Được, tạo ra một lỗ hổng trên y phục nhưng không tổn thương cậu chút nào. Ngược lại Từ Tình hai chân mềm nhũn, lão đảo lui về phía sau vài bước, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất.

“Giáo chủ!” Tiếng kinh hô vang lên khắp nơi.

Lâm Được cũng bị dọa sợ, quên mất đang là tình huống nào đã vội đưa tay phải ra muốn đỡ y dậy.

Kết quả bị Từ Tình trừng mắt, nâng tay cho một chưởng.

Lâm Được vốn công phu không cao, giờ lại không có nội lực hộ thể, tất nhiên không thể chịu nổi chưởng lực, lập tức bị đánh văng ra ngoài, lăn vài vòng trên mặt đất mới dừng lại.

Cậu cũng không nhớ mình có kêu đau tiếng nào không, chỉ nhìn thấy Từ Tình vội vã quay lưng, không thèm nhìn mình cái nào.

“Tiểu Được, đệ sao rồi? Có bị thương không?” Đại ca Lâm Trầm cúi đầu hỏi cậu, vẫn luôn ôn nhu như thế.

Nhưng có lẽ do khoảng cách quá xa, lại khó nghe được rõ ràng.

Lâm Được há miệng thở dốc, chỉ cảm thấy ngực đau đớn vô cùng, khí lực nói chuyện cũng không có. Dù thế, đôi mắt cậu vẫn mở to không chớp, nhìn Từ Tình chăm chăm.

... Chỉ là một bóng dáng mà thôi.

Sao vẫn có thể khiến cậu thần hồn điên đảo, ngay cả tầm mắt cũng không chuyển không dời?

“Giáo chủ, đám nhân sĩ chính phái này nên xử trí thế nào?”

“Bắt hết đem về địa lao”.

“Dạ.”

Sau khi tiếng nói trầm thấp quen thuộc đó vang lên liền có người tiến lại, kéo Lâm Được trên mặt đất.

Ngực lại truyền đến từng trận đau đớn.

Lâm Được luyến tiếc đến ngay cả chớp mắt cũng không nỡ chớp một cái, ánh mắt vẫn thủy chung quần trên người Từ Tình.

Mắt thấy y lung la lung lay hướng phía trước đi, từng bước từng bước.

Mắt thấy y nâng tay lau khóe môi, trên mu bàn tay một mảnh đen đen đỏ đỏ, hình như là vết máu.

Lâm Được bên tai ong ong, trong lòng lại từng trận run rẩy, khí huyết bốc lên. Cậu vừa mở miệng muốn gọi Từ Tình, liền thấy trước mắt tối sầm, như thể trời xoay đất chuyển.

Một mảnh tối tăm.

Khi Lâm Được tỉnh lại, cảm giác tay chân mềm nhũn, toàn thân đau đớn âm ỉ. Ngực càng đau lợi hại, cũng không biết là vì bị thương hay vì Từ Tình...

Chỉ là nghĩ đến hai chữ này, cậu lại bất giác hé môi cười, nhưng nghĩ tới những chuyện đêm qua, trong lòng nhanh chóng lạnh như băng.

Từ Tình mà cậu thích, đã mất rồi.

Từ Tình hiện tại, là Ma giáo giáo chủ cầm tù cha cậu, là đại ma đầu làm cho vô lâm nhân sĩ rơi vào cạm bẫy.

Cậu và y, cho tới bây giờ không đội trời chung.

Lâm Được cười khổ nhắm mắt, rốt cục hoàn toàn tỉnh táo lại, quay đầu nhìn chung quanh.

Cứ tưởng mình phải bị nhốt vào ngục, ai ngờ giờ còn đang nằm trên giường, trên người còn đắp chăn bông mềm mại.

Trong phòng bài trí cũng không đẹp đẽ quý giá gì, nhưng được cái quét tước sạch sẽ, một chút cũng không giống nơi giam giữ tù nhân.

Bất quá...

Lâm Được nhìn xích sắt quần trên hai cổ tay mình, khe thở dài.

Dù sao cũng là một loại giam cầm thôi.

Đang ngơ ngẩn, chợt có người đẩy cửa phòng.

Tim Lâm Được nảy lên, cứ nghĩ người đến là Từ Tình, không ngờ lúc ngẩng đầu nhìn thì là một nam tử xa lạ, người kia một thân hắc y, mái tóc thật dài tùy tiện buộc lại sau ót, môi mỏng khe mỉm tựa như đang mỉm cười, nhưng hai mắt lại phủ một mảnh vải đen.

Mắt người này... Nhìn không thấy sao?

Vừa nghĩ tới, đã thấy người nọ bưng chén thuốc tiến lại, đi đứng vững vàng giống như không chịu ảnh hưởng gì.

“Người đã tỉnh? Đúng lúc thuốc vừa nấu xong, nhân khi còn nóng uống đi”. Người đó vừa nói vừa ngồi xuống đầu giường, lấy thìa múc thuốc đưa đến bên miệng Lâm Được.

Thanh âm ôn nhu mềm nhuyễn như gió xuân lướt qua.

Lâm Được ngậy người, cũng không uống thuốc, hỏi: “Người là ai?”

“Sao rồi?” Người nọ tựa tiểu phi tiểu công đôi môi mỏng, tiếng nói dịu dàng như ngọc, “Người ra vào mấy gian thạch ốc kia vài lần thì liền chủ nhân là ta cũng nhận không ra?”

Lâm Được vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, một lúc sau mới “a” một tiếng, “Người là nam sủng của giáo chủ?!”

Người nọ mỉm cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ sâu kín nói: “Ta họ Trình, giáo chủ bình thường đều gọi ta là Song Ngân”.

Nụ cười ôn hòa động lòng người, thật đẹp.

Lâm Được lại chỉ thấy ngực dần dần co rút đau đớn, một mảnh lạnh lẽo.

Kỳ thực tối qua cũng có chút nghi ngờ, nhưng lúc ấy quá mức hỗn loạn căn bản không kịp nghĩ: nếu Từ Tình đó là giáo chủ, như vậy nam sủng trong truyền thuyết là người nào?

Hiện tại xem ra đã được diện kiến.

Từ vừa mới bắt đầu, cậu đã đi lầm đường, gặp lầm người rồi.

Lâm Được theo thói quen khẽ nhếch miệng, nhưng ngay cả khí lực cười một cái cũng không có, chỉ ngửa đầu trừng mắt nhìn nóc giường, vẫn không nhúc nhích.

Trình Song Ngân cũng là người rất có tính nhẫn nại, tay phải luôn luôn bưng bát, ôn nhu nói: “Uống thuốc đi.”

“...”

“Thuốc này nếu nguội rồi, hiệu quả có thể sẽ kém hơn.”

“...”

“Người bị thương tuy rằng không nặng, nhưng dù sao cũng phải uống thuốc mới có thể khỏe được.”

“...”

“Ai,” Trình Song Ngân thở dài, đột nhiên nói: “Xem ra chỉ có thể kêu giáo chủ đến dứt người.”

Lâm Được nghe được lời này thoáng rùng mình, nhìn ra cửa.

Một lát sau, cửa phòng quả nhiên mở ra.

Từ Tình một thân đơn y thông thả bước vào, hai tay để ở phía sau, khuôn mặt lạnh lùng.

Lâm Được bộ dáng nhu thuận không nói một lời, nhìn thấy gương mặt mình ngày nhớ đêm mong cả người liền kích động, giấy giữa muốn ngồi dậy. Nhưng hai tay bị trói ở đầu giường không thể động dậy, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn Từ Tình.

Từ Tình cũng lẳng lặng nhìn cậu.

Ánh mắt hai người quán quýt, nhìn như một đôi tình nhân thân mật đang ở trong trời đất của riêng mình.

Cuối cùng vẫn là Lâm Được mở miệng trước, cắn răng hỏi: “Cha và đại ca của ta đâu? Người có tổn thương họ không?”

Từ Tình nghe vậy thì khóe miệng giật giật, biểu cảm vặn vẹo kỳ quái, lại không trả lời.

Lâm Được trong lòng kinh hãi, mơ hồ có dự cảm không tốt, run giọng nói: “Người rốt cuộc đã làm gì họ?”

Lại là một khoảng lặng im.

Qua hồi lâu, mới nghe Từ Tình nhẹ nhàng đáp: “Tạm thời không có chết người.”

Lâm Được lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh lại lo lắng hỏi: “Sao không nhốt ta và họ chung một chỗ?”

Từ Tình sắc mặt cứng ngắc, nhìn như đang ngẫm nghĩ xem nên trả lời thế nào, chợt tiến lên vài bước, đặt tay lên vai Trình Song Ngân. Trình Song Ngân cười cười, biết điều đứng dậy, yên lặng lui qua một bên.

Từ Tình ngồi xuống chỗ của Trình Song Ngân, duỗi tay ra, nhẹ nhàng bắt lấy cằm Lâm Được, thấp giọng nói: “Ta đã nói qua, người dám phản bội ta, toàn bộ đều không có kết cục tốt”.

Lâm Được mở trừng hai mắt, nhất thời có chút mờ mịt.

Vậy là Từ Tình cho cậu ở một mình một phòng, lại đặc biệt phái nam sủng đem thuốc tới, chỉ vì muốn tra tấn cậu? Tra tấn như vậy, hình như là quá hậu hình rồi.

Nhưng chuyện này khoan nói, chuyện nam sủng cũng để qua một bên đã, trước hết cậu phải để Từ Tình hiểu được tâm ý của mình mới đúng. Vì thế cậu hít sâu một hơi, đem chuyện đêm qua nói lại lần nữa: “Ta không có phản bội người! Ta đối với người cho tới bây giờ đều là chân tâm...”

“Chân tâm?” Từ Tình hình như rất ghét hai chữ này, vừa nghe đã nhíu mày, ánh mắt càng lạnh lẽo, “Nếu có một người chỉ gặp người vài lần ngắn ngủi, đã quán lấy người không buông, còn luôn miệng nói thích người thì người tin không?”

Lâm Được ngẩn ngơ, nói không ra lời.

Từ Tình cười nhạt, nói tiếp: “Nếu có một người thông đồng người khác giết người, giả vờ vì bảo hộ người mà bị thương, người tin không?”

Lâm Được nghẹn ngào, á khẩu không trả lời được.

Từ Tình vẫn cười, đáy mắt xẹt qua một tia tàn nhẫn: “Nếu có một người, miệng nói thích người, trên thực tế lại dẫn theo một đám người tới giết người, người tin hay không tin hẳn?”

“Không phải... Ta kỳ thật...” Lâm Được trong lòng đau gay gắt, liều mạng muốn giải thích, rồi lại không biết nói cái gì cho phải.

Từ Tình nói tất cả đều là sự thật.

Nhưng lại rõ ràng chỉ là hiểu lầm.

Cậu phải nói sao cho Từ Tình hiểu, cậu đến giờ vẫn là thật lòng thật dạ thích y?

Lâm Được gấp đến sắc mặt trắng bệch, Từ Tình chỉ nhếch miệng, cất tiếng cười to. Y càng cười càng vui vẻ, cuối cùng khàn cả giọng mới dần ngừng cười, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Ta tin”.

“A?”

“Ta lúc trước...” Ánh mắt y ôn nhu như nước, nhưng gương mặt dữ tợn, từng chữ từng chữ nói: “Quả thật từng tin một người như thế”.

Dứt lời ngón tay nhẹ nhàng xoa hai má Lâm Được, ánh mắt mờ mịt mông lung, tựa hồ xuyên thấu qua cậu nhìn một nơi xa xôi nào đó.

Lâm Được ngẩn ngơ, lúc này mới nhớ tới những lời đồn từ trước tới giờ.

Nghe nói giáo chủ cũng vì bị tình nhân phản bội mà tính tình đại biến mới trở thành đại ma đầu giết người không chớp mắt. Kể từ đó, muốn được Từ Tình tin tưởng, thực sự khó càng thêm khó.

Lâm Được trong lòng âm thầm kêu khổ, nhưng vẫn không chịu buông tha, giãy giụa muốn giải thích: “Ta trăm phương ngàn kế chui vào Ma giáo là để cứu cha ta ra, không có thông đồng người khác lừa người.”

Cậu lắp bắp nói một tràng, Từ Tình lại có tai như điếc, vẫn lạnh nhạt nhìn, khàn giọng nói: “Đệ đệ của ta nếu như còn sống thì chắc cũng cỡ tuổi người, nó lúc trước đặc biệt đáng yêu, luôn vui vẻ bám theo ta không buông. Cha mẹ ta cũng là người hiền hòa lương thiện, ngày thường chỉ chăm chỉ luyện võ...”

Vừa nói xong, vẻ mờ mịt trên mặt Từ Tình dần biến mất không dấu vết, thay vào đó là gương mặt lạnh lẽo như băng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người bị ma quỷ ám ảnh là ta, công rắn cắn gà nhà cũng là ta, vì sao bọn họ lại bị giết? Vì sao... lại không giết ta đi...”

Khi nói chuyện, ngón tay cũng từ từ bò lên cổ Lâm Được, chậm rãi siết chặt.

Lâm Được bị siết đến hết hơi, chỉ cảm thấy giờ phút này Từ Tình cực kỳ đáng sợ, một đôi tròng mắt tràn đầy tơ máu, biểu cảm không ra khóc cũng không ra cười, quả thật trông như đã phát điên vậy.

Nhưng mà, cậu vẫn thích y.

Còn hơn cả cái chết, điều cậu lo lắng là làm sao cứu Từ Tình ra khỏi nỗi thống khổ này?

Thật sự chỉ nhìn y nhú mày đã cảm thấy đau lòng.

Đau đến tận tận đỉnh đầu Lâm Được chỉ có thể há miệng thở dốc, nhẹ nhàng gọi: “Từ Tình...”

Từ Tình nghe thấy hơi thở mong manh của cậu, toàn thân chấn động mạnh, dường như tỉnh lại, lập tức buông lỏng hai tay.

“Tiểu Được!” Y liếc mắt nhìn cổ Lâm Được, bật kêu lên, lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng quay đầu đi, kịch liệt ho khan.

Lâm Được khó khăn lắm mới nhặt về được một mạng, cảm giác cả người hỗn loạn, tầm mắt mơ hồ. Chỉ loáng thoáng nhìn thấy thân thể Từ Tình không ngừng phát run, vừa ho khan vừa cúi đầu: “Không được tin hán không được tin hán không được tin hán...”

Đồ ngốc, ta đối với ngươi là thật tâm mà.

Lâm Được thầm kêu trong lòng, nhưng một tiếng cũng không nói ra được, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn Từ Tình.

Một lát sau, Trình Song Ngân vốn luôn đứng trong góc chậm rãi tiến đến, sờ soạng bắt được cánh tay Từ Tình, ôn nhu nói: “Đủ rồi, giáo chủ. Ngài tính chết dí ở đây luôn sao?”

“Khụ khụ,” Từ Tình giơ tay lau miệng, hình như lại hộc máu, hờ hững đáp: “Chết được là tốt nhất”.

Trình Song Ngân nghiêng đầu cười nhạt, tiếng nói mềm nhẹ: “Ngài chết, ta phải làm sao bây giờ?”

Một câu vô cùng đơn giản như vậy đã áp chế được sự kích động của Từ Tình.

Nam tử đang ho khan không ngừng dần dần bình ổn hơi thở, biểu cảm dữ tợn trên mặt cũng thu liễm rất nhiều, thần nhiên quét mắt qua Lâm Được một cái, đứng dậy bước đi.

Trình Song Ngân khoác tay y, đi theo sau.

Lâm Được mắt thấy hai người bọn họ thân mật như thế, ngực tất nhiên là đau đớn không thôi, há miệng, rốt cục kêu lên tiếng: “Từ Tình!”

Từ Tình dừng bước nhưng không quay đầu lại.

Ngược lại Trình Song Ngân quay đầu, chuẩn xác hướng về phía cậu, ý vị thâm trường cười một cái.

Rồi sau đó vang lên tiếng đóng cửa.

Lâm Được cắn chặt răng, cảm giác ngực nhức nhối ê ẩm, khó chịu vô cùng. Cho dù mới vừa rồi bị bóp cổ, cũng không thống khổ bằng lúc này.

Rõ ràng không nên ghen.

Hiểu lầm giữa cậu và Từ Tình còn chưa được cởi bỏ.

Nhưng lại không nhịn được nghiêng chặt răng, tức giận muốn chết.

Đối đãi với cậu như tình nhân cũ, sống chết không chịu tin cậu thì thôi đi, bây giờ lại cùng nam sủng ở đây dây dưa qua lại, thật sự đáng giận!

Lâm Được vốn bị nội thương, vừa rồi còn bị bóp suýt chết, sau khi tức giận một hồi thì cũng mệt, mơ mơ màng màng ngủ.

Sau đó lại bị âm thanh kỳ quái đánh thức.

Quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời đen như mực, có lẽ đã nửa đêm rồi.

Hai tay của cậu vẫn bị xích sắt khóa chặt, không thể động đậy, chỉ nghe âm thanh kia càng lúc càng vang, dần trở nên rõ ràng, tựa hồ có ai đó đè nén tiếng rên rỉ trầm thấp đứt quãng, giống như thống khổ đến cực điểm, lại như vui mừng vạn phần.

Mà chất giọng mềm nhẹ kia cũng rất đặc thù, nghe qua một lần tuyệt sẽ không quên.

Là Trình Song Ngân!

Lâm Được trong lòng chợt nảy, lòng bàn tay chảy ra mồ hôi lạnh.

Cậu tuy rằng chậm chạp nhưng cũng không phải đồ đần, lập tức hiểu được là chuyện gì xảy ra. Âm thanh kia ở ngay cách vách, rõ ràng chính là cố ý kêu cho cậu nghe.

Thì ra Từ Tình đúng là muốn tra tấn cậu.

Tiếng vang ám muội không ngừng truyền vào tai, Lâm Được thất thần trừng to mắt, khuôn mặt trắng bệch, toàn thân phát run.

Cậu toàn tâm toàn ý thích Từ Tình, luôn tin tưởng có một ngày sẽ giải thích rõ ràng mọi chuyện, hóa giải hiểu lầm, bất kể bị đối đãi thế nào cũng không sợ hãi, chỉ có loại khổ hình này... cậu tuyệt đối không chịu đựng được.

“A... A...” Thanh âm cách vách càng ngày càng cao, giống như gần trong gang tấc.

Lâm Được gắt gao cắn môi dưới, liều mạng khê động hai tay đang bị xích. Chỉ một chút nữa là che được lỗ tai lại, nhưng cậu ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không làm được.

Lòng ngực run rẩy đến phát đau.

Cái gọi là vạn tiễn xuyên tâm, chỉ sợ cũng không gì hơn cái này.

Cậu cái gì cũng không muốn nghe, cái gì cũng không muốn nghĩ, trong đầu lại cứ hiện ra rất nhiều hồi ức. Khi Từ Tình mỉm cười, khi Từ Tình nhíu mày, khi Từ Tình nói thích mình.

Từ Tình Từ Tình Từ Tình.

Mấy hôm trước Từ Tình còn cùng mình hoan ái triền miên, mà bây giờ...

Nhu tình mật ý hôm nào, giờ phút này lại trở thành thuốc độc.

Lâm Được nhắm mắt, hốt hoảng nghĩ, Từ Tình thật sự thích mình sao? Nếu y từng động chân tình, vậy sao còn tra tấn mình như vậy?

Y chắc chắn hận cậu tận xương mới nghĩ ra được phương pháp độc ác thế này.

Trên gương mặt lạnh lẽo của Lâm Được toàn là nước.

Cổ tay bị dây xích mài rách da, máu chảy ra đỏ thẫm, miệng vừa đắng vừa chát, tràn ngập mùi máu nồng đậm.

Mà tiếng vang đáng sợ kia còn đang tiếp diễn.

Lâm Được không thể nhịn được nữa, rốt cuộc cao giọng hét to, muốn dùng thanh âm của mình che lấp tiếng rên rỉ cách vách. Hai mắt cậu trống rỗng vô thần, chỉ không ngừng lặp lại tên Từ Tình, một lần rồi một lần kêu đến tê tâm liệt phế: “Ta là thật tâm!”

... kêu đến khàn cả giọng.

6. Chương 6

Rạng sáng ngày thứ hai, Từ Tình liền đẩy cửa bước vào.

Trong tay y bưng một chén thuốc, vốn là nghĩ dứt Lâm Dược uống, nào biết vừa đi đến bên giường nhìn, liền bị hoảng sợ.

Từ xa nhìn đến, chỉ thấy Lâm Dược vẫn yên lặng nằm ở trên giường, hai tay bị xích sắt khóa chặt, không thể động đậy. Nhưng gương mặt thanh tú kia lại trắng bệch như tờ giấy, con ngươi đen vô thần trừng lớn, khóe miệng thậm chí còn chảy xuống tơ máu.

Chỉ trong một đêm ngắn ngủi, cậu dường như đã biến thành một người khác, mặt không chút thay đổi, không khí trầm lặng.

Tay Từ Tình run lên, thiếu chút nữa đánh rơi chén thuốc.

Trong một thoáng nháy mắt, y quả thực nghĩ rằng Lâm Dược đã chết rồi.

Thật vất vả mới áp chế được bồi rối trong lòng, run rẩy vươn tay, khe khẽ, chạm nhẹ vào gò má tái nhợt của Lâm Dược.

... Vẫn còn ấm.

Y thả lỏng một hơi, nhưng lập tức lại nghiêm mặt, thần sắc khẩn khe, động tác cứng nhắc mà đem chén đưa tới bên miệng Lâm Dược, lạnh lùng nói: “Uống thuốc.”

Biểu cảm của Lâm Dược thoáng chốc hoảng hốt, cuối cùng cũng chậm rãi hồi phục tinh thần, con ngươi vốn đen huyền thể nhưng lúc này lại mênh mang sương mù, thanh âm khàn khàn thốt ra một câu.

Từ Tình nghe không rõ liền cúi đầu để sát vào một chút, mới nghe thấy lời cậu nói: “Rốt cuộc là người có thích ta không?”

Dường như đã hỏi rất nhiều lần.

Nhưng lần này giọng điệu đặc biệt vững vàng, mơ hồ, rồi lại tựa như mang theo nỗi thống khổ thê lương nào đó.

Ngực Từ Tình thất lại, cảm giác đau đớn quen thuộc lập tức ập vào trong lòng, đánh cho khuôn mặt y vặn vẹo, hô hấp dồn dập. Một chữ “thích” này vẫn luôn một mực lượn lờ trên khóe môi, cơ hồ muốn buột miệng thốt ra, nhưng rất nhanh lại bị y cứng rắn đè ép xuống, bắt buộc chính mình nhớ lại buổi tối kia.

Lửa cháy không ngừng.

Y một mình một người đứng cạnh bờ hàn đàm, lặng lẽ chờ đợi.

Biết rõ Lâm Dược sẽ không tới.

Y đã sớm biết thân phận thật của thanh niên kia, cũng hạ quyết tâm biến hắn trở thành quân cờ, thừa cơ hội này đem đám nhân sĩ chính đạo một lưới bắt hết. Hư tình giả ý, lại thiếu chút nữa động chân tình. Trong khoảng thời gian mê muội đó, y chỉ hận không thể thật sự chỉ là một nam sủng, cứ như vậy bỏ trốn theo Lâm Dược, sẽ không bao giờ quay đầu lại.

Đáng tiếc, Lâm Dược cuối cùng vẫn không tới.

Giữa liệt hỏa hừng hực, y vẫn luôn luôn chờ đợi cho đến một khắc sau cùng, suýt nữa táng thân biển lửa.

Nghĩ đến đó, Từ Tình dần dần khôi phục biểu tình lạnh nhạt như nước, vươn tay nắm cầm Lâm Dược, cười lạnh nói: “Người và ta chẳng qua chỉ là gặp dịp thì chơi thôi, có cái gì thích hay không thích?”

Nghe vậy, Lâm Dược chấn động toàn thân, sương mù trong mắt nhất thời tiêu tán, con ngươi đen như mực sâu không thấy đáy.

Còn gì để hỏi?

Còn gì để giải thích?

Còn gì để... Yêu?

Chỉ một câu như vậy, liền đủ để đánh nát trái tim của cậu.

Có chút muốn khóc, nhưng lệ đã không còn rơi được nữa.

Có thoáng muốn cười, nhưng khóe miệng đã vạ phần tê cứng.

Cuối cùng chỉ đành phải duy trì vẻ mặt như vậy, không nói một lời, vô thanh vô tức.

Từ Tình nhìn thấy đau lòng, không kiên nhẫn nhìn mặt cau mày, kêu: “Lâm Dược.”

Không chút phản ứng nào.

Y quơ quơ cái bát trong tay, lại nói: “Uống thuốc.”

Vẫn như trước không có động tĩnh gì.

Hiện tại rốt cuộc là sao đây? Biết có giải thích thế nào cũng không hữu dụng, cho nên muốn giả ngây giả dại sao?

Từ Tình hít sâu mấy lần, bắt giác nổi giận.

Y rõ ràng có trăm ngàn loại phương pháp tra tấn Lâm Dược, lại hết lần này tới lần khác ngay cả tổn thương hấn một chút cũng không đành lòng, ngược lại còn dưỡng người ở trong phòng cho ăn cho uống, còn hao hết tâm tư thay hấn chữa thương.

Hiện giờ bản thân chưa phát tác thì thôi, tên tù nhân này lại giận dữ trước, đúng là đáng giận.

Càng nghĩ càng tức, liền dứt khoát há miệng uống một ngụm thuốc, sau đó cúi người xuống, hung hăng hôn lên môi Lâm Dược.

Gắn bó quần quýt.

Nước thuốc đen sì thuận thể chảy vào miệng Lâm Dược, cậu không hề giãy dụa, mặc cho Từ Tình hết hôn lại hôn, miễn cưỡng mới nuốt được một ít thuốc, còn lại đều men theo khóe miệng chảy xuống.

Từ đầu chí cuối, đều là chỉ duy nhất một nét mặt không hề tức giận.

Từ Tình rốt cục cảm thấy được không bình thường, y đưa tay quơ quơ trước mặt Lâm Dược, phát hiện ánh mắt kia trống rỗng, căn bản không phản chiếu ra bóng dáng của chính mình.

... Quả thực tựa như mất hồn.

Từ Tình lại có chút hoảng hốt, so ra, y càng ưa thích một Lâm Dược thường hay lấp ba lấp bắp giải thích với mình kia hơn. Cho dù biết rõ là nói dối, y cũng thích nghe.

Nhưng y không thể biểu lộ tâm tư của mình trước mặt Lâm Dược, Lâm Dược không lên tiếng, y cũng liền hờ hững, tùy tiện đặt chén thuốc xuống, hỗn hển xoay người rời đi.

Cách vách chính là phòng của Trình Song Ngân.

Từ Tình đẩy cửa đi vào, liếc mắt một cái liền trông thấy Trình Song Ngân ngồi ngay ngắn cạnh bàn, một tay nắm cờ đen, một tay cầm cờ trắng, tự mình đánh cờ với chính mình.

“Giáo chủ,” Từ Tình còn chưa nói chuyện, Trình Song Ngân đã ngẩng đầu lên mỉm cười, “Hầu hạ tiểu tử đó uống thuốc rồi ư?”

Từ Tình hừ nhẹ một tiếng thay cho câu trả lời.

Trình Song Ngân cười cười, quân cờ trong tay nhẹ nhàng rơi xuống bàn cờ, hỏi: “Quyết định xử trí hấn như thế nào?”

Từ Tình im lặng không nói.

“Dám can đảm phản bội giáo chủ ngài, cho tới bây giờ chỉ có một kết cục, làm sao bây giờ lại dây dưa đông dài?” Trình Song Ngân trầm ngâm một lát, vừa chơi cờ vừa nói: “Trừ phi... Ngài đối với hắc động chân tình.”

Sắc mặt Từ Tình đại biến, lập tức quát: “Nói hưu nói vượn!”

“Một khi đã như vậy, thế thì nhanh chóng xử lý hắc đi.” Dừng một chút, môi mỏng khẽ nhếch tựa tiểu phi tiểu, thanh âm dịu dàng như nước, “Nếu giáo chủ không thể hạ thủ được, ta bất cứ lúc nào cũng sẵn lòng giúp một tay.”

Vừa dứt lời, Từ Tình liền vỗ một chưởng lên bàn, nghiêng răng nói: “Người dám?!”

Sắc mặt tái nhợt như quỷ kia, diễn cảm dữ tợn khủng bố kia, thật sự làm cho người ta sợ hãi.

Nhưng mà Trình Song Ngân cái gì cũng không nhìn thấy.

Hắn vẫn duy trì duy nhất một nét cười nhạt, ôn nhu nói: “Ngài nếu thật tâm thích tiểu tử đó, nên thử tin tưởng lời hắc nói.”

Một hồi lặng im.

Từ Tình rốt cục tỉnh táo lại, sắc mặt càng thêm khó coi, cười ha ha: “Lòng đã sớm chết, như thế nào còn có thật tình? Muốn ta tin hắc, lại càng không có khả năng! Quá khứ đã qua, ta làm sao có thể quên được?”

Miệng thì nói như vậy, người lại xoay đi rời khỏi căn phòng.

Y vẫn một lòng nhớ đến bộ dáng quái dị của Lâm Dược, nhin không được lại muốn đi xem cậu.

Trong phòng một lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Trình Song Ngân mỉm cười, tùy tay cầm vài quân cờ lên, tiếp tục chơi cờ. Dược một chốc, lại nâng tay sờ sờ mảnh vải đen che trên đôi mắt, than nhẹ ra tiếng.

Làm sao có thể quên được?

Cho dù miệng vết thương đã sớm khép lại, nhưng đòn đau này vẫn còn lưu giữ.

Xem ra, con đường hai người kia phải đi, vẫn còn dài đằng đẵng như trước.

Từ Tình sau khi rời khỏi phòng của Trình Song Ngân, hiển nhiên lại chạy tới chăm nom Lâm Dược. Lúc thì dứt cậu ăn cơm, khi lại mớm cho cậu uống thuốc, chuyện chính sự bỏ thí mặc kệ, ngược lại tìm hết cớ này đến cớ nọ dính ở bên cậu.

Nhưng mà, Lâm Dược thủy chung vẫn giữ một bộ dáng không chút thay đổi.

Đôi mắt nguyên bản vẫn luôn sáng ngời giờ vừa sâu vừa tối, khóe miệng vốn hay cười hiện tại cứng đờ không sao diễn tả, cả người mơ màng mờ mịt, không hề có sức sống. Vô luận Từ Tình có nói gì với cậu, cậu cũng đều không có phản ứng.

Từ Tình nhìn chằm chằm Lâm Dược trong chốc lát, ngực lại thấy muộn phiền, vô cùng đau đớn. Bản thân bất quá đánh hắc có một chưởng mà thôi, còn chưa kịp chơi trò gì khác, vậy mà làm sao lại bày ra cái bộ dáng nản lòng thoái chí này đây?

Hay... đây lại là chiêu trò mới của hắc?

Không được tin hắc!

Không thể mềm lòng!

Từ Tình hít sâu mấy hơi, thật vất vả mới duy trì được vẻ mặt lãnh khốc, lại hướng về phía Lâm Dược chăm chọc.

“Chuyện cho tới bây giờ, cho dù người giả ngây giả dại cũng vô dụng, người dám can đảm phản bội ta, tất cả đều chỉ có một kết cục. Người ta từng thích trước kia, kỹ xảo diễn trò so ra thậm chí còn kém hơn người, kết quả ta vẫn tin gã. Dừng cho là ta sẽ ngu ngốc lần thứ hai.”

Dông dông dài dài nói một tràng, Lâm Được lại tựa hồ có tai như điếc, thậm chí còn không nâng mí mắt nhìn y.

Từ Tình suýt nữa bị tức chết rồi.

Thật không hiểu nổi bản thân nhốt người này lại làm cái gì?

Giết cũng luyện tiếc giết, đánh cũng luyện tiếc đánh, chẳng lẽ cứ hầu hạ mãi như vậy sao?

Càng nghĩ càng giận, cuối cùng chỉ đành làm mặt lạnh phẩy tay áo bỏ đi. Nhưng sáng sớm hôm sau lại tới nữa, tiếp tục nghĩ tất cả biện pháp dụ Lâm Được nói chuyện.

Ngôn ngữ lời nói ác độc gì cũng đều nói ra miệng, cuối cùng còn rút kiếm ra để lên án đường của Lâm Được, nhưng Lâm Được thủy chung vẫn là bộ dáng thờ ơ kia, ánh mắt trống rỗng đến cực điểm.

Từ Tình rốt cục bại trận.

Y thất bại phát hiện, mình đã thay đổi chủ ý tra tấn Lâm Được, chỉ một lòng hy vọng cậu mau chóng khôi phục như thường. Nhưng, rõ ràng đã sử dụng hết mọi thủ đoạn, Lâm Được vẫn không có chút phản ứng nào.

Thời gian càng dài, tâm tình của Từ Tình càng trở nên nóng nảy khó chịu, trong lúc rối bời, cuối cùng nghĩ ra một phương pháp. Y nâng kiếm chặt đứt thiết liên trên cổ tay Lâm Được, sau đó lại đưa tay túm tóc cậu, lôi cậu từ trên giường xuống dưới.

Lâm Được nặng nề ngã trên mặt đất, thân thể rõ ràng có chút co rúm nhưng vẫn không kêu đau, chỉ khẽ chớp chớp con ngươi đen như mực, trên mặt vô bi vô hỉ.

Từ Tình thấy bộ dáng này của cậu, bản thân trước hết là đau lòng, sức lực trên tay cũng buông lỏng một ít, miễn miễn cưỡng cưỡng mà kéo người tới cạnh cửa. Sau đó cúi người xuống, bắt buộc Lâm Được ngẩng đầu lên nhìn y, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người cho là làm cái bộ dạng sống dở chết dở này thì có thể tránh được một kiếp sao? Đừng quên, bọn người cha người còn ở trong tay ta.”

Lâm Được chấn động toàn thân, trên gương mặt mê mang dần dần lộ ra vẻ hoảng sợ. Cậu đã lâu lắm rồi không mở miệng nói chuyện, thanh âm khàn khàn gay gắt, run giọng hỏi: “Người muốn gì? Không được tổn thương bọn họ!”

Từ Tình thấy cậu nói chuyện, tất nhiên là nhẹ nhàng thở ra, nhưng lập tức lại bưng bưng phần nộ.

Chính mình mất nhiều công phu như vậy, hấn thế nhưng lại thủy chung hờ hững, vậy mà chỉ cần lấy đám nhân sĩ vô lâm kia ra uy hiếp, hấn liền lập tức có phản ứng... Bên khinh bên trọng, cao thấp đã rõ ràng.

“Sao hả? Cuối cùng cũng chịu để ý ta?” Từ Tình cười nhạt một chút, hung tợn trừng mắt nhìn Lâm Được, âm giọng cứng đờ, “Đáng tiếc, đã muộn.”

Dứt lời, vụt đứng dậy, đẩy cửa phòng ra, há mồm kêu: “Triệu Du.”

“Có thuộc hạ.” Một hắc y nam tử từ trên nóc nhà nhẹ nhàng đáp xuống, trực tiếp quỳ gối bên chân Từ Tình. Đầu cúi thấp, nhìn không rõ khuôn mặt.

Từ Tình lại liếc về phía Lâm Được một cái, khóe miệng cong cong hướng lên trên, tươi cười diễm lệ đến cực điểm, nhẹ nhàng đọc rõ từng chữ từng chữ: “Người, ngay bây giờ, đi đốt địa lao.”

“A? Giáo chủ...” Hắc y nam tử chấn động, ngay cả thanh âm cũng thay đổi, duy chỉ có đầu vẫn cúi xuống.

“Còn không mau đi!” Dừng một chút, khuôn mặt hơi hơi vặn vẹo, đặc biệt chêm thêm một câu: “Nhớ kỹ, người nhốt ở bên trong, một kẻ cũng không cho phép trốn ra.”

“Dạ.” Hắc y nam tử lĩnh mệnh, xoay người muốn đi. Khinh công của y cao đến kinh người, trong nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

Lâm Được mềm nhũn, tê liệt nằm trên mặt đất, toàn thân phát run.

Đoạn đối thoại vừa rồi kia, cậu nghe được rành mạch.

Thì ra Từ Tình chỉ tra tấn cậu không còn chưa đủ, ngay cả người nhà, bằng hữu của cậu, toàn bộ đều bị thiêu chết.

Cậu vốn nghĩ thời khắc đau đớn nhất đã qua.

Cậu vốn cho rằng không nhìn không nghe, liền có thể trốn tránh hết thảm thống khổ.

Kết quả Từ Tình căn bản không chịu buông tha cậu.

Người mình từng ái mộ, yêu say đắm kia, lại không bức cậu đến cùng đường, thì không cam tâm.

Thân thể Lâm Dực run rẩy không ngừng, trong con ngươi đen kịt rốt cuộc cũng nhuốm lên chút cảm xúc, nhưng trừ bỏ tuyệt vọng, vẫn là tuyệt vọng. Cậu bị giam cầm ở trên giường đã lâu rồi, tay chân đều không chịu nghe lời nữa, chỉ có thể giả vờ bò đến bên chân Từ Tình, dứt quãng nói: “Đều là lỗi của ta, trước đây ta không nên đối gạt người, sau lại càng không nên phản bội người. Người tra tấn ta như thế nào cũng được, tha bọn họ đi...”

Vừa mở miệng, khóe mắt cũng vừa chảy xuống một dòng lệ.

Sợ hãi đến như vậy.

Từ Tình khề hừ một tiếng, dường như vô cùng hài lòng với phản ứng này của cậu. Y chán ghét bộ dạng lúc trước của Lâm Dực, vô luận là hư tình hoặc là giả ý, trong ánh mắt của người trước mặt này chỉ có thể phản chiếu hình bóng của một mình y.

Nghĩ nghĩ, lại lấy một tay đẩy Lâm Dực ngã xuống đất, hung hăng đè lên.

Lâm Dực không chút phản kháng.

Cậu chỉ mở to hai mắt, xuyên thấu qua cánh cửa chính rộng mở, nhìn về phía địa lao.

“Van cầu người, tha bọn họ đi...” Lâm Dực không ngừng lặp lại những lời này, nhưng không một ai thấu hiểu.

Từ Tình dễ dàng xé mở xiêm y của cậu.

Nơi địa lao kia, sương khói mù mịt bay lên.

Từ Tình mạnh mẽ tách hai chân của cậu ra.

Nơi địa lao kia, thấp thoáng đốm đốm ánh lửa.

Từ Tình đẩy eo một cái, không hề báo trước tiến vào thân thể của cậu.

... Ánh lửa tận trời.

Nước mắt của Lâm Dực đã muốn ngưng rồi, cậu há mồm kêu lớn “Không –” lại bị đôi môi của Từ Tình vững vàng che lại. Cậu vùng vẫy muốn dịch chuyển về phía trước, lại bị Từ Tình ghì chặt eo, không thể động đậy.

Lưỡi đao sắc bén nóng như lửa xỏ xuyên qua thân thể cậu.

Ngọn lửa nơi xa xa càng cháy càng hùng hực.

Bên tai Lâm Dực ong ong vang lên, tầm mắt mơ hồ, toàn thân chết lặng, mà ngay cả một chút đau đớn cũng không cảm giác được.

Trong ngọn lửa có người cậu yêu thương tha thiết.

Tại cậu tự cho là đúng, hại chết bọn họ.

Ha!

Cậu đột nhiên cười ha hả, trong miệng tràn đầy mùi máu tươi nồng nặc.

Cha...

Cậu thật sự là một đứa con bất hiếu, rõ ràng là đến Tây Vực cứu người, kết quả lại chạy đi yêu đương với kẻ thù.

Đại ca...

Vị đại ca cậu thích nhất từ nhỏ đến lớn này, tâm nguyện lớn nhất một thời, chính là luyện thành một thân tuyệt thế võ công, cẩn thận mà bảo vệ y thật tốt.

Còn có Lý Phượng Lai...

Cậu tuy rằng luôn mắng hần vô lại vô lại, kỳ thật cũng không phải chán ghét hần như vậy.

“A —— ”

Cười cười, Lâm Dược bỗng nhiên hét thảm một tiếng.

Bóng người trước mắt chớp nháy, tất cả hóa thành biển lửa.

... Đau đớn tận xương.

Lâm Dược hốt hoảng mở to hai mắt, cảm giác linh hồn tựa hồ bị kéo ra khỏi thân thể, bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi.

Nhưng cậu vậy mà lại còn sống.

Người mình yêu thương đều đã chết, chỉ một mình cậu còn sống.

Giờ này khắc này, mới chân chính hiểu được thống khổ ngày xưa của Từ Tình.

Buồn cười biết bao nhiêu.

Cậu rõ ràng là muốn Từ Tình cứu ra, kết quả chính mình ngược lại, lại ngã vào cùng cơn ác mộng.

Nếu như chưa từng thương, thì tốt rồi.

Nếu như không từng trao đi chân tâm, thì tốt rồi.

Nếu như...

Từ Tình vẫn như cũ giày vò trên thân thể cậu.

Chẳng qua địa điểm đã đổi từ cửa lên giường, Lâm Dược cuối cùng cũng không còn nhìn thấy biển lửa kia nữa, tầm mắt có thể chạm đến, chỉ có gương mặt tuần mỹ của Từ Tình —— sắc mặt tái nhợt trước sau như một, mày vĩnh viễn nhíu chặt, miệng không ngừng phun ra những lời tổn thương người nhất.

“Chưa từng thích người.”

“Bất quá chỉ lợi dụng người mà thôi.”

“Mọi người chỉ là gặp dịp thì chơi.”

Từng thương như vậy.

Hiện giờ... Vừa yêu vừa hận.

Hận ý bùng phát mãnh liệt, Lâm Dược nhắm hai mắt lại, vùng vẫy thay đổi vị trí tay phải, cuối cùng một phát bất được chén thuốc đặt ở đầu giường, hung hăng đập nát.

“Xoảng!” Một tiếng vang giòn tan.

Từ Tình đương đắm chìm trong dục vọng nhất thời tỉnh táo lại, có chút kinh ngạc nhìn cậu, hỏi: “Người làm cái gì...”

Lâm Dược không đáp, chỉ là nắm chặt mảnh vỡ chén thuốc trong tay, dùng sức đâm về phía Từ Tình.

Từ Tình thoáng sững sờ, tuy rằng tránh thoát trong gang tấc, nhưng bên má vẫn bị vạch trúng một vết máu. Trong lòng y kinh ngạc không thôi, vội vàng chế trụ hai tay Lâm Dược, còn chưa kịp mở miệng, bên tai liền vang lên giọng nói trầm thấp nghẹn ngào.

“Người tốt nhất nên giết ta ngay đi.” Trên mặt Lâm Được tràn đầy nước mắt, ánh mắt lại khô khốc chua xót, không còn đồ lệ được nữa, từng chữ từng chữ nói: “Nếu không, chỉ cần ngày nào ta còn sống, nhất định sẽ lấy mạng của người!”

Hai tròng mắt cậu không giống như trước trống rỗng vô thần, ngược lại sâu thẳm tựa nước, nhuộm đầy hận ý.

Từ Tình nhìn thấy, giật mình trong lòng, cảm giác nơi nào đó trong thân thể đau đớn kỳ dị, không tự chủ được buông lỏng sức lực trên tay.

Lâm Được vừa mới đạt được tự do, liền mãnh liệt nhào tới. Thân thể của cậu mềm nhũn, trong tay lại không có lưỡi dao sắc bén, đành phải há mồm cắn cổ Từ Tình, liều chết dùng sức.

Một trận đau nhức.

Từ Tình giờ mới hiểu được, Lâm Được quả nhiên là muốn đưa y vào chỗ chết. Trong lòng y lại giật nảy, vội vàng đề người trở lại giường, cực kỳ nhanh chóng động thủ điểm huyệt Lâm Được.

Nhưng Lâm Được tuy rằng không thể động đậy, ánh mắt lại trực tiếp nhìn thẳng vào Từ Tình, khàn giọng kêu: “Vô luận thất bại bao nhiêu lần, ta cũng sẽ giết người!”

Vừa nói, khóe miệng vừa cong lên, cười ha hả.

Đáy mắt kia ẩn chứa vô vàn hận ý, thật sự điên cuồng đến đáng sợ.

Đúng rồi, cậu khóc không được, cho nên chỉ có thể cười.

Từ Tình cuối cùng từ trong cơ thể Lâm Được lui ra, lẳng lặng cùng cậu nhìn nhau, không nói được một lời.

Người trước mắt này... Căn bản không phải Lâm Được mà y quen biết.

Cho dù là thời điểm biết được thân phận của mình, cho dù là khoảnh khắc bị mình đánh một chưởng, Lâm Được cũng chưa từng lộ ra loại vẻ mặt này.

Vừa vặn vẹo lại vừa tuyệt vọng

Quả thực chính là một “bản thân” khác.

Không biết vì sao, ngón tay Từ Tình lại phát run, y thậm chí không dám nhìn vào mắt Lâm Được. Vì thế vươn tay ra, chậm rãi che lên con ngươi đen tuyền của Lâm Được. Lâm Được vẫn cười cười như cũ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Không phải ta chết chính là người chết, người tốt nhất là mau chóng giết ta đi!”

Lúc nói chuyện, khóe miệng dần dần tràn ra tơ máu

Bên tai Từ Tình ông ông vang vọng, ngực rất khó chịu.

Thật sự kỳ quái.

Người đổ máu rõ ràng là Lâm Được, vì sao ngay cả y cũng theo đó mà cảm thấy đau lòng.

Nghi hoặc, thân thể đã không thể khống chế cúi về phía trước, chậm rãi hôn lên đôi môi đỏ tươi của Lâm Được.

Miệng đầy mùi máu.

Lâm Được có chút cứng còng, đoạn lập tức cắn y.

Từ Tình liền lại cảm thấy đau.

Dường như có người lấy một con dao nhỏ từng chút từng chút cắt tim của y, cũng không phải là vô cùng đau đớn, nhưng miệng vết thương cứ ồ ạt chảy máu, vĩnh viễn không có kết thúc.

Chua xót đến cực điểm.

Từ Tình toàn thân chấn động, đột nhiên buông Lâm Được ra, liếc mắt nhìn nền nhà hỗn độn một cái, quay đầu bước đi.

Sắc mặt y trắng bệch, đi đứng không xong, lúc bước đến cửa còn vấp phải bậc cửa một cái, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất. Nhưng y không quan tâm, chỉ dùng sức một chút đi về phía trước, giống như đi được càng xa, thì càng có thể tránh đi một ít đôi mắt tràn ngập hận ý.

Y dùng phương pháp vô cùng tàn nhẫn tra tấn Lâm Dược, nhưng một chút cũng không thấy vui sướng, ngược lại chỉ thấy toàn thân rét run.

So với một Lâm Dược chỉ tâm tâm niệm niệm giết y này, y càng ưa thích thanh niên hay cười hay đỏ mặt lúc trước nhiều hơn, cho dù biết rõ là lừa dối, y cũng tình nguyện quay về thời khắc ấy.

Từ Tình một mình ở trong sân dạo qua một vòng lại một vòng, cuối cùng vẫn trở lại chỗ cũ. Toàn thân y run rẩy không ngừng, mà ngay cả dũng khí đẩy cửa phòng ra liếc Lâm Dược một cái cũng không có, ngược lại lại đi vào phòng của Trình Song Ngân.

Trình Song Ngân đang ngồi cạnh bàn uống trà, vừa nghe thấy tiếng bước chân, liền ngẩng đầu lên mỉm cười, “Giáo chủ.”

Từ Tình cũng không đáp lời, chỉ lảo đảo lên đi phía trước vài bước, sau đó men theo vách tường mà yếu ớt ngã xuống.

Trình Song Ngân chấn động, vội vàng đứng dậy bước tới, sờ soạng cầm tay y, hỏi: “Giáo chủ làm sao vậy, độc lại phát tác?”

Từ Tình lắc lắc đầu, cảm giác trong cơ thể hơi thở rối loạn, hé miệng, lại hết lần này tới lần khác phun ra hai chữ vô cùng quen thuộc: “Lâm Dược...”

“Ôi? Tiểu tử đó lại làm giáo chủ tức giận sao?”

“Hắn muốn giết ta.” Thực kỳ quái, chỉ là nói ra sự thật này, lại giống như dùng hết khí lực toàn thân, đau đớn không thôi.

Trình Song Ngân khẽ cười cười, giọng điệu ôn nhu như nước: “Giáo chủ không phải luôn luôn cho rằng hắn đang lừa ngài sao? Chính tà bất lưỡng lập, hắn nếu không phải thật tâm thích ngài, như vậy, hiện tại muốn giết ngài, cũng là chuyện đương nhiên thôi.”

Từ Tình nghe vậy ngẩn ra, cả khuôn mặt vặn vẹo.

Đúng vậy, lẽ ra phải sớm dự đoán được kết cục này.

Y hẳn là đã chuẩn bị nghênh đón sự phản bội tất yếu, vì sao giờ đây nhìn thấy ánh mắt tràn đầy hận ý của Lâm Dược, lại vẫn cảm thấy không thể chịu đựng nổi. Cho dù biết là dối trá, cũng luyến tiếc tổn thương Lâm Dược mấy may, thậm chí muốn nghe hắn tiếp tục biện giải, nghe hắn một lần lại một lần nói: thích người thích người thích người...

Sai rồi!

Người thực sự muốn nói những lời này, kỳ thật là chính bản thân y.

Thì ra, y căn bản...

Căn bản, đã sớm động tình với Lâm Dược.

7. Chương 7

Biết rõ Lâm Dược sẽ không quay lại, mà vẫn muốn ở trong biển lửa chờ hắn.

Biết rõ Lâm Dược phản bội mình, lại luyến tiếc không muốn tổn thương hắn dù chỉ một mấy may.

Biết rõ là hư tình giả ý, nhưng vẫn... tìm lòng không được mà càng lún càng sâu.

Hết thấy hết thấy, đều sớm nói rõ y thích Lâm Dục, nhưng lại vẫn cứ giả vờ thờ ơ, mãi cho đến giờ khắc này, mới không thể không nhìn thẳng vào tình cảm của chính mình.

Nghĩ vậy, Từ Tình bỗng thấy toàn thân rét run, không tự chủ được nắm chặt tay, cúi đầu thì thầm: “Ta thích hắn, ta thích hắn, ta... Ta phải làm sao bây giờ...”

Y cứ một lần rồi lại một lần tự hỏi, thanh âm càng ngày càng nhẹ, đến cuối cùng còn mang theo chút run rẩy.

Lâm Dục vốn là có mục đích tiếp cận y, hiện giờ lại càng hận y đến tận xương, thể nhưng y lại một mực yêu thương hắn, làm sao bây giờ!?

Y đường đường là giáo chủ đứng đầu một giáo, một thân tuyệt thế vô công, nhưng kết quả... Nếu đã định phải khổ đau vì yêu, vậy cho dù là thiên hạ vô địch, cũng không cách nào thoát khỏi một chữ tình.

Nghĩ tới đây, lại bắt đầu ho khan từng đợt.

Trình Song Ngân vội vươn tay vỗ vỗ lưng Từ Tình, cẩn thận giúp y thuận khí, dịu dàng hỏi: “Còn làm sao nữa? Một đao giết chết tiểu tử đó là xong mà?”

Hắn khẽ mỉm cười, giọng điệu ôn hòa như nước.

Từ Tình nghe vậy cả người chấn động, lập tức gạt tay Trình Song Ngân ra, cắn răng nói: “Không thể được.”

“Giáo chủ đã quên trước kia ngài đối phó với kẻ phản bội thế nào sao?” Trình Song Ngân lui về phía sau, trên mặt vẫn là nụ cười vô hại, “Ngài từ khi nào trở nên không quả quyết như thế?”

Từ Tình không để ý tới hắn, chỉ cứng rắn hít một hơi, lão đảo đứng lên khỏi ghế, quay đầu đi về phía cửa.

“Giáo chủ,” Trình Song Ngân vẫn giữ bộ dáng tươi cười, thở dài như có như không, “Nếu hiện tại không giết hắn, chỉ sợ tương lai người chết sẽ là giáo chủ”.

Từ Tình bước chậm lại, không quay đầu, chỉ nâng tay ôm ngực, sâu kín phun ra vài chữ: “Không sao”.

Dứt lời, đi nhanh về phía trước. Thân thể vẫn suy yếu. Mà nơi đau nhất chính là tim của y.

Từ lần đầu bị phản bội cũng là lúc y quyết định sẽ không thích bất kỳ ai nữa, nào ngờ hơn mười năm trôi qua, lại lần nữa rơi vào vòng luân hồi này.

Lâm Dục Lâm Dục Lâm Dục...

Chỉ cần đọc cái tên này, liền thấy cả người đau nhức.

Từ Tình vốn đã không có cách nào tra tấn Lâm Dục, hiện giờ còn xác định được tâm ý của mình, lại càng vội vàng nấu thuốc, rót nước, chạy về phòng trị thương cho Lâm Dục.

May mà Lâm Dục đã mê man, y không cần đối diện với ánh mắt tràn ngập hận ý đó. Thể nhưng toàn thân người kia thương tích đầy đặc, lại dính đầy đất cát, thật khiến cho người ta hết hồn.

Từ Tình lau chùi thân thể Lâm Dục, hai tay cũng không ngừng run rẩy. Cảm xúc của y cực kỳ mờ mịt, tự hỏi chính mình, làm sao bây giờ.

Yêu một người không yêu mình, làm sao bây giờ?

Thích Lâm Dục như vậy, làm sao bây giờ?

... Không phải hắn chết, thì là mình chết.

Phương pháp để chấm dứt thống khổ, kỳ thật rất đơn giản.

Nhưng mà Từ Tình lại đột nhiên luyến tiếc, y ôm chặt lấy thân thể đơn bạc của Lâm Dục, nhẹ nhàng tựa vào, vô cùng lưu luyến cơ thể ấm áp kia.

Lâm Dục ngủ không an ổn, bị y ôm như vậy liền tỉnh giấc. Nhìn thấy Từ Tình thì theo thói quen lộ ra tươi cười, nhưng lại lập tức mím môi, trong con ngươi u ám dấy lên hận ý nồng đậm.

Đã từng yêu bao nhiêu, thì hiện giờ lại hận đến bấy nhiêu.

Không quản bị lợi dụng, bị lừa gạt, thậm chí không quản Từ Tình có thích mình không. Nhưng thù giết cha giết anh, có thể nào không báo.

Vừa nghĩ liền đưa miệng đến gần, nhắm ngay cái cổ trắng nõn của Từ Tình, hung hăng cắn xuống.

Tay chân không thể động đậy. Bên người cũng không có vũ khí.

Vì thế đành dựa vào phương pháp nguyên thủy nhất này, sống chết cắn lấy.

Từ Tình lần này không tránh không né, ngược lại ôm Lâm Được càng chặt hơn, nhẹ giọng nói: “Tiểu Được, người cứ lừa gạt ta như trước đi, có được không?”

Tiếng nói trầm thấp khàn khàn, giọng điệu ôn nhu khó gặp, hoàn toàn xem nhẹ đau nhức từ cổ truyền đến.

Nhưng Lâm Được căn bản không nghe thấy.

Cậu chỉ ra sức cắn, cảm giác trong miệng tràn đầy mùi máu, trước mắt một mảnh đỏ rực, bên tai không ngừng vang lên mấy chữ: giết y!

Lâm Được tuy rằng dùng hết sức lực, nhưng cuối cùng cũng chỉ cắn được một miếng da của Từ Tình, chung quy không thể lấy mạng y. Mà Từ Tình lại hoàn toàn không quan tâm tới đau đớn của bản thân, thật sự ôm Lâm Được ngủ một đêm, sáng hôm sau lại vội vàng đỡ cậu uống thuốc ăn cơm.

Đáng tiếc bất luận nói cái gì làm cái gì, Lâm Được cũng chỉ có một loại phản ứng —— ngoài mặt có vẻ bình tĩnh đến cực điểm, nhưng chỉ cần có cơ hội, liền nghĩ hết mọi phương pháp công kích Từ Tình.

Răng nanh, móng tay, vật bén nhọn để ở đầu giường... Cậu thậm chí còn thử dùng đầu ũa vào ngực Từ Tình. Miệng không nói câu nào, đáy mắt lại rõ ràng tràn ngập sát ý.

Từ Tình không còn cách nào khác đành phải điểm huyết Lâm Được, thừa dịp cậu ngủ say, ôm lấy thân thể gầy yếu đó cùng nằm xuống.

Giằng co như thế đến mấy ngày sau, hôm đó Lâm Được tỉnh lại, phát hiện Trình Song Ngân trên mắt che một miếng vải đen đang ngồi ở đầu giường. Cậu trong lòng ôm hận với Từ Tình, tất nhiên cũng hận luôn nam sủng này, hung hăng trừng mắt nhìn.

Đáng tiếc Trình Song Ngân xem không thấy ánh mắt lạnh như băng của cậu, chỉ khẽ cười, đưa tay sờ lưng tung lên mặt Lâm Được, thở dài: “Tướng mạo của người cũng chẳng có gì, thật không hiểu sao giáo chủ cứ mê luyến như vậy, sống chết không chịu giết người.”

Lâm Được ngây người nói: “Y bắt quá hận ta lừa y, cố ý tra tấn ta thôi. Tương lai nếu không phải y chết thì là ta chết”.

“Hừm? Người không sợ chết sao?”

Lâm Được mở to hai mắt, gương mặt trông thật dữ tợn, không chút do dự đáp: “Ta chỉ sợ không giết được y!”

“Tốt” Trình Song Ngân nghe vậy lại vỗ tay, cười một tiếng: “Ta đây sẽ giúp người một tay”.

Nói xong, Trình Song Ngân lấy ra một thanh chủy thủ từ trong tay áo, sờ soạng nhét vào tay Lâm Được.

Lâm Được thoáng chút ngơ ngác, vịn phần kinh ngạc hỏi: “Vì sao?”

Trình Song Ngân nghiêng nghiêng đầu, tươi cười ôn nhu động lòng người: “Nói thật, với bản lĩnh của người, dù có chủy thủ cũng tuyệt đối không thể tổn thương được giáo chủ. Nhưng giáo chủ nếu biết người một lòng muốn giết ngài như vậy, tự nhiên sẽ không tiếp tục tha mạng cho người nữa. Ta chỉ là nhìn người không vừa mắt, muốn mượn dao giết người thôi.”

Lâm Được ngây người, nhất thời có chút hoảng hốt.

Trình Song Ngân hí mắt cười, đứng dậy nói: “Dao đã ở trong tay người, có muốn động thủ hay không, người tự quyết định đi.”

Khó có được cơ hội như vậy, sao có thể dễ dàng bỏ qua? Cho dù biết rõ không có phần thắng, canh bạc này cũng nhất định phải cược một lần.

“Vội vã đi tìm chết như vậy cũng tốt, vừa vặn giúp ta bớt đi rất nhiều phiền phức” Trình Song Ngân hình như rất vừa lòng với đáp án này, môi mỏng nhếch lên, mỉm cười đầy thâm ý, xoay người bỏ đi.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, chỉ còn một mình Lâm Dược. Cậu mở to hai mắt, có chút thất thần nhìn lên nóc giường, tay phải vẫn nắm chặt thanh chủy thủ kia.

Cảm giác thật lạnh lẽo.

Có lẽ không lâu nữa, cậu sẽ đem lưỡi dao sắc bén này đâm vào ngực người kia.

Nhưng võ công Từ Tình cao hơn cậu rất nhiều, cuối cùng người vong mạng dưới dao, nhất định sẽ là chính cậu.

Thế nhưng Lâm Dược lại tuyệt không thấy sợ, ngược lại khoe miệng khê động, hơi hơi nở nụ cười.

Sẽ sớm gặp lại cha và đại ca, cậu trước giờ không chịu nghe lời, làm nhiều chuyện điên rồ như vậy, nhất định phải giải thích đằng hoàng mới được. Hơn nữa... hơn nữa từ nay về sau, sẽ không còn được gặp Từ Tình nữa.

Vô luận là yêu hay hận, toàn bộ sẽ hóa thành mây khói.

Lâm Dược nhắm mắt, rõ ràng đang cười mà khoe mắt lại dần phủ đầy hơi nước.

Đang thất thần, chợt bên ngoài vang lên tiếng bước chân quen thuộc.

Trong lòng thầm giật mình, vội vàng điều chỉnh cảm xúc, giấu chủy thủ vào trong tay áo. Vừa làm xong hết thấy, cửa phòng đã bị đẩy ra, một nam tử tuấn mỹ vận hắc y nhanh nhẹn bước vào.

“Người đã tỉnh?” Từ Tình theo thói quen né tránh ánh mắt của Lâm Dược, nói: “Đói bụng không, để ta đi lấy một ít thức ăn”.

Lâm Dược mấy hôm trước hỏi gì cũng hồ hững, lần này lại mở to mắt, nhẹ nhàng trả lời: “Không đói”.

Từ Tình vẫn luôn nghe cậu nói hận tới hận lui, lúc này lại không nghe thấy nữa, cũng cảm thấy vui vẻ. Đứng ngây ra một chút, bước nhanh lại kéo Lâm Dược vào lòng, cúi đầu gọi: “Tiểu Dược...”

Lời vừa nói ra miệng, liền thấy trên cổ đau đớn.

... Quả nhiên lại bị cắn.

Từ Tình cười khở một tiếng, tận lực xem nhẹ đau đớn kịch liệt kia, hai tay vẫn ôm Lâm Dược không buông, hơn nữa còn hôn lên mái tóc đen mềm mại của cậu.

Lâm Dược cắn cắn một lúc mới buông lỏng khớp hàm, thấp giọng nói bên tai Từ Tình: “Ta hận ngươi”.

Ngón tay Từ Tình khê run rẩy, nhưng giống như không nghe thấy, vẫn một mực hôn xuống.

Lâm Dược sờ chủy thủ giấu trong tay áo, lại nói: “Bất kể thế nào ta cũng sẽ giết ngươi!”

Từ Tình vẫn như cũ không có chút phản ứng nào, chặn môi Lâm Dược bằng một nụ hôn.

Tuy rằng mỗi người đều mang một suy nghĩ riêng, nhưng nụ hôn này cũng là dịu dàng triền miên hiếm thấy.

Từ Tình bởi vậy động tình, nhịn không được cởi y phục của Lâm Dược. Mà Lâm Dược cũng không giãy giụa, mặc cho Từ Tình đè lên người mình, từ đầu tới cuối chỉ nắm chặt chủy thủ trong tay.

Trong phòng, rất nhanh liền vang lên tiếng thở dốc.

Một tay Từ Tình khê vuốt ve lên lồng ngực đơn bạc của Lâm Dược, tay còn lại thì trượt xuống tìm kiếm, thoáng chốc đã xâm nhập vào dũng đạo khô khốc căng chặt kia, nhẹ nhàng ra vào.

“Ừm...” Lâm Dược cắn cắn môi, rên rỉ thành tiếng.

Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, rất nhiều hình ảnh đã qua lướt ngang trước mắt.

Lần đầu gặp mặt, Từ Tình xinh đẹp toàn thân ướt đẫm từ trong hàn đàm xuất hiện, làm cậu sợ tới mức quay đầu bỏ chạy; lúc Từ Tình vừa cười vừa nói thích mình, cậu kích động đến trong lòng bồn loạn, cơ hồ đã quên đêm nay là đêm nào; khi hai người ở trong căn phòng vừa tối vừa đen như mực triền miên thì cậu thậm chí còn nghĩ rằng thời gian sẽ cứ như vậy mà dừng lại, từ nay về sau cho đến ngày trời hoang đất phế, cũng mãi mãi không chia lìa...

Chắc, thật không nên để đến giờ phút cuối cùng này, mới biết mình đã từng thích y nhiều bao nhiêu.

Nghĩ, khóe mắt rớt cuộc cũng rơi xuống một dòng lệ.

Từ Tình liền cúi đầu hôn lên nước mắt của Lâm Được, đồng thời nâng chân cậu lên, mạnh mẽ tiến nhập thân thể cậu.

Vật cứng nóng rục ra vào trong cơ thể.

Lâm Được ngửa đầu ra sau, hai chân thon dài vòng quanh eo Từ Tình, vong tình[1] mà kêu ra tiếng. Chủ thủ trong tay càng nắm càng chặt, trong đầu ong ong vang vọng: giết y giết y giết y giết y... Thích y...

“Tiểu Được,” Từ Tình vừa va chạm trong thân thể Lâm Được, vừa hôn lên gương mặt cậu, đôi mắt sâu thẳm như nước, cúi đầu nỉ non: “Người là của ta.”

Dứt lời, mãnh liệt đâm mạnh vài cái, cuối cùng phóng thích trong cơ thể Lâm Được.

Y thở hổn hển, vừa mới rời khỏi, liền đối diện với ánh mắt Lâm Được —— đáy mắt kia vẫn như cũ tràn đầy hận ý, nhưng khóe miệng lại thoáng cong lên, là đang cười sao?

Từ Tình trong lòng cả kinh, tiếp theo hàn quang chợt lóe, Lâm Được giơ tay phải lên, lưỡi dao nhỏ sắc nhọn đâm thẳng vào lồng ngực của y. Từ Tình có trăm ngàn phương pháp tránh đi một dao này, nhưng y không né không tránh, ngược lại chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Từ lúc hơn mười năm trước, y đã một lòng muốn chết.

Hiện giờ chỉ cần một dao, liền có thể chấm dứt toàn bộ thống khổ, ít nhất sẽ không phải nhìn đôi mắt tràn ngập hận ý của Lâm Được nữa.

Y thích Lâm Được.

Cho nên, để cho người trong lòng làm điều người đó muốn vậy.

Nghĩ tới chuyện này, lại không thấy đau đớn như mình đang trông đợi.

Mở mắt, thấy Lâm Được nâng tay, cầm nhẹ nhàng gác lên vai y, thanh âm mềm mại dịu dàng, hơi thở ấm áp quán quýt bên tai: “Từ Tình, ta thích người”.

Từ Tình chấn động toàn thân, còn chưa kịp phản ứng, Lâm Được đã buông tay, nhìn y mỉm cười.

Nụ cười vừa ôn nhu lại ngọt ngào, ánh sáng trong đáy mắt lưu chuyển, lộ ra thâm tình vô hạn.

Từ Tình lại chỉ thấy cả người rét run.

Tầm mắt y dời xuống một chút, thấy thanh chủy thủ kia đang cắm ở ngực Lâm Được, hắt lên ánh sáng lạnh như băng.

... Máu tươi tràn đầy ánh mắt.

Từ Tình cả người đều cứng đờ, trong lòng ngập ngụa đau đớn, há miệng thở dốc, lại phát không ra âm thanh.

Lâm Được yếu ớt ngã vào lòng y, trên mặt vẫn mang theo tia tươi cười hư ảo, đôi mắt mênh mông hơi nước, hơi thở mong manh: “Ta rõ ràng nói muốn báo thù, kết quả vẫn không hạ thủ được. Ta hư hỏng như vậy, cha và đại ca nhất định không chịu ta...”

Còn chưa nói xong, quang mang trong mắt đã ảm đạm tàn lụi, cuối cùng nhắm hai mắt lại.

Từ Tình ngẩn ngơ, bỗng nhiên thấy sau lưng dâng lên một luồng khí lạnh len lõi khắp toàn thân, đưa tay vuốt ve gò má Lâm Được, khẽ gọi: “Tiểu Được...”

Không phản ứng chút nào.

Y lại cúi đầu nhìn chúi thủ lóe lên ánh sáng sắc lạnh, bên tai ong ong không ngừng lặp lại câu nói kia của Lâm Dục: ta thích ngươi.

Câu nói vô cùng đơn giản này, Lâm Dục từng nói qua không biết bao nhiêu lần.

Lúc trước, ở trong mảnh rừng kia, Lâm Dục một rồi lại một lần chạy đến tìm y, đổ mặt nói thích y.

Sau khi chân tướng phơi bày, lại bị y đánh một chưởng bị thương, cậu vẫn kiên trì nói thích.

Hiện giờ trong tay cầm chúi thủ, rõ ràng có thể lấy mạng y, nhưng vẫn là nói thích.

Không phải ngươi chết, chính là ta chết!

Lâm Dục thích y, cho nên dao trong tay cũng không đâm tới, ngược lại đâm vào lồng ngực chính mình.

“Tiểu Dục...” Từ Tình ôm chặt Lâm Dục, rớt cuộc kêu ra tiếng, nhất thời chỉ cảm thấy đầu ngón tay lạnh lẽo, cả người phát run như sắp hết cả hơi.

Lâm Dục và y, cho đến bây giờ vẫn là lưỡng tình tương duyệt.

Nhưng y lại làm sao cũng không chịu tin cậu.

Lâm Dục nói thích bao nhiêu lần, y vô tình phủ định bấy nhiêu lần. Hao hết tâm tư đi chăm chọc, không làm cho Lâm Dục hận y thì quyết không thôi.

Mười mấy năm qua, y luôn chìm trong cơn ác mộng của quá khứ, luôn thống hận thế gian không ai thật lòng chờ đợi mình. Giờ đây vất vả mới có được chân tâm, lại bị y... chính tay hủy diệt.

Từ Tình thở hổn hển, trong lòng đau như cắt, dần dần thanh tỉnh lớn tiếng gọi: “Triệu Du! Mau tìm đại phu tới đây!”

Vừa nói vừa nắm chặt tay Lâm Dục, lòng bàn tay áp vào, không ngừng truyền chân khí của mình cho Lâm Dục.

Y luyện công phu tà phái, lại chưa từng trải qua loại tình huống này nên cũng không biết có hữu dụng hay không. Chỉ là muốn giữ cho thân thể Lâm Dục còn ấm áp, nghĩ đến một khắc trước cậu rõ ràng vẫn còn nằm trong lòng mình, y làm sao cứ như vậy mà buông tay được.

“Tiểu Dục, đừng chết... Sau này bất kể ngươi nói cái gì, ta đều tin hết...” Từ Tình cúi đầu hôn lên thái dương Lâm Dục, giọng nói run rẩy, “Ngươi dù không muốn gặp ta, nhưng nhất định là muốn gặp cha và đại ca ngươi chứ, bọn họ không chết! Địa lao chẳng có ai hết! Hôm đó ta chỉ bắt được mình ngươi, những người khác đã sớm chạy hết rồi...”

Đang nói, bên ngoài vang lên một tràng tiếng bước chân.

Sau đó cửa phòng bị người một cước đá ra.

Từ Tình quay đầu nhìn lại, thấy người tới không phải Triệu Du và đại phu, mà là một thanh niên xa lạ tướng mạo tuấn mỹ. Người nọ một thân cẩm y hoa phục, trong tay phẩy phẩy chiết phiến, một đôi mắt hoa đào câu hồn đoạt phách, thái độ phong lưu.

Từ Tình giật mình, lập tức nhớ ra người này là nam tử hôm đó đứng bên cạnh mình chủ võ lâm. Nhưng hắn tới đây làm gì.

Hay là trong giáo xảy ra biến cố?

“Triệu Du!” Trong đầu Từ Tình hết sức hỗn loạn, sau khi kêu mấy lần mới nhớ Triệu Du đã đi tìm đại phu, căn bản không ở bên người. Y tự thấy võ công mình không kém nam tử này, nhưng lúc này y không có tâm tình đánh nhau, chỉ ôm chặt Lâm Dục, tiếp tục truyền chân khí cho cậu.

Vừa không quản người đến có mục đích gì, cũng không quản trong giáo đã xảy ra chuyện gì, chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ tới Lâm Dục.

Sống chết trước mặt, lại hoàn toàn không đặt kẻ thù ở trong mắt.

Lý Phương Lai thấy vậy buồn cười, phe phẩy chiết phiến bước tới hỏi: “Giáo chủ đại nhân, hình như ngài nên đem tiểu đệ nhà ta trả lại cho ta chứ?”

Từ Tình tùy tay kéo khăn trải giường bao lấy thân thể Lâm Dực, ôm chặt hơn một chút, không thềm để ý.

Lý Phương Lai hết cách, đành gấp quạt lại, xuất chiêu điểm huyết y.

Từ Tình lúc này mới dùng một tay cùng hấn đối chiêu, tay kia vẫn gắt gao nắm tay Lâm Dực, không chịu buông lỏng. Y phân tâm, chân khí hơn phân nửa đang đặt trên người Lâm Dực, tất nhiên nhanh chóng rơi xuống hạ phong, liên tiếp trúng chưởng.

Dù là vậy, vẫn gắt gao bảo vệ người trong lòng.

Lý Phương Lai khoe miệng giật giật, thở dài: “Này này, nếu giờ người chịu buông tay, tiểu đệ nhà ta vẫn còn cứu được. Nếu không, chưa chết cũng bị người hại chết.”

“Cái gì, người có thể cứu hấn?”

“Đoàn thần y ở Lạc Hà sơn là lão bằng hữu của ta, người hấn phải nghe qua đại danh của hấn rồi hả? Người chết hóa thành xương trắng còn cứu sống được, chuyện này thì có đáng gì.”

“Thần y...” Từ Tình thì thào hai chữ này, nhất thời có chút thất thần. Thậm chí Lý Phương Lai chụp được tay y cũng không né tránh, thẳng thừng tiếp một chưởng, cả người mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Lý Phương Lai “A” một tiếng, hối hận một chưởng này ra tay quá nặng.

Từ Tình lại không để ý chút nào.

Y khụy một gối, thân thể lung lay sắp đổ, nhưng vẫn bảo hộ tốt Lâm Dực trong lòng, ánh mắt tĩnh lặng như nước nhìn dung nhan tinh xảo kia, nhẹ nhàng nói: “Cứu hấn”.

Lý Phương Lai ngẩn ngơ, phát hiện Từ Tình cắn chặt răng, biểu cảm có chút vặn vẹo, ánh mắt lại ôn nhu đến cực điểm, vừa thâm tình lại vừa khùng bố.

“Cứu hấn.” Từ Tình lặp lại một lần, sắc mặt tái nhợt, hình như nói ra hai chữ này, đã dùng hết khí lực toàn thân.

Lý Phương Lai gật gật đầu, vội vàng đón lấy Lâm Dực từ trong lồng ngực của y.

Từ Tình lúc này mới buông lỏng người, mắt thẳng tắp nhìn Lâm Dực, bên môi mới hơi hé lộ chút ý cười, miệng đã trào ra một búng máu, “Bịch” một tiếng té lăn ra đất.

... Chết rồi!?

Lý Phương Lai chớp chớp mắt, vừa định nhắc chân đá thử, liền thấy một người đẩy cửa bước vào.

Trình Song Ngân mắt phủ vải đen, mò mẫm đi vào, hỏi: “Giáo chủ, đã xảy ra chuyện gì...”

“Vừa mới ngắt thôi.” Lý Phương Lai phẩy phẩy chiết phiến, cười hì hì: “Cái tên tiểu đệ ngu ngốc nhà ta này, thế nhưng lại lấy dao tự đâm mình, kết quả là hại ta phí công đánh nhau với giáo chủ một trận”.

Trình Song Ngân nghe vậy, hiếm có mà biến sắc. Một lúc sau mới mím môi cười cười, mềm mỏng nói: “Quả là khờ khạo. Ta chỉ nghĩ giáo chủ sẽ cam tâm tình nguyện để hấn đâm một nhát, không nghĩ tới... hấn cũng vậy. Thanh chủ tử này là đặc chế, chỉ có thể tổn hại ngoài da, nhưng ta sợ giáo chủ công lực cao cường nên trên đầu dao đã bôi không ít thuốc mê, người tốt nhất mau tìm đại phu chữa cho hấn đi”.

“Ừm, đa tạ Trình huynh ra tay tương trợ”.

“Giáo chủ vì tiểu tử này thần hồn điên đảo, ngay cả công việc trong giáo cũng bỏ phể, ta tất nhiên phải nghĩ biện pháp tiên hấn đi”.

Dừng một chút, lại cười: “Hơn nữa còn có thể làm cho Lý công tử thiếu ta một lần nhân tình, vụ mua bán này thật sự lời to”.

Lý Phương Lai cũng ha hả cười theo, bế Lâm Dực đi ra khỏi cửa, đáp: “Ta chỉ biết giáo chủ đại nhân võ công cao cường, không ngờ được, kẻ chân chính lợi hại thì ra chính là Trình huynh người”.

Trình Song Ngân nghe xong cũng không phản bác, chỉ nâng tay sờ lên miếng vải đen trên mắt, lẳng lặng cười nhạt.

[1] Vong tình: say sưa, thỏa thích (Gek giữ nguyên Hán Việt cho đỡ thô! ^^)

8. Chương 8

Khi Lâm Được tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một cái giường sạch sẽ mềm mại, trước mắt là nụ cười ôn nhu quen thuộc.

“Đại ca”, cậu cất giọng khàn khàn, tâm tình cực kỳ kích động, “Thật sự là ca sao ca vẫn một mực ở địa phủ chờ đệ phải không cha đâu[1]? Đệ làm nhiều chuyện ngu ngốc như vậy, còn tưởng rằng các người không quan tâm đệ nữa...”

Cậu dứt quãng nói, vừa khóc vừa cười, kết quả liền bị quạt gõ một cái vào trán.

Ngẩng đầu, chỉ thấy Lý Phượng Lai đang tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, dáng điệu lười nhác nói: “Tiểu tử ngu ngốc, la lối cái gì, người còn chưa chết đâu.”

Hả?

Lâm Được ngẩn ngơ, đưa tay sờ sờ lòng bàn tay đại ca Lâm Trầm của mình, quả nhiên là ấm áp.

Đại ca rành rành ngồi trước mặt mình, chưa chết?

Cậu nhất thời kích động, giãy giụa muốn ngồi dậy, kết quả lại chạm tới vết dao trên ngực, lập tức ngã trở về.

“Mọi người chưa chết?” Lâm Được mở to hai mắt, nét mặt mờ mịt, “Địa lao rõ ràng đã bị thiêu hủy, sao lại...”

Lâm Trầm cười kéo chăn đắp kín cho cậu, ôn nhu nói: “Thật ra đêm đó chúng ta đã chạy khỏi ma giáo. Chẳng qua khi ấy đệ ngất đi, lại bị giáo chủ kia ôm, thật sự cứu không được. Ta vì chú ý toàn cục, phải đem mọi người đi trước. Sau đó luôn nghĩ biện pháp cứu đệ, nhưng ma giáo canh phòng nghiêm ngặt, căn bản không xông vào được.”

“Đúng vậy” Lý Phượng Lai gật gật đầu, ở bên cạnh phụ họa, “Đại ca người canh bên ngoài hơn nửa tháng, cả ngày trà không uống cơm không ăn, ngay cả giường cũng không cho ta lên...”

“Khụ khụ.” Lâm Trầm quay đầu trừng mắt. Lý Phượng Lai cười hì hì, lập tức sửa lại: “May mắn ta cơ trí lanh lợi, thông minh trác tuyệt, cuối cùng cũng nghĩ được cách cứu người.”

Lâm Được nghe vậy thì sửng sốt, thủy chung vẫn có chút mê mang: “Nhưng rõ ràng ta tự đâm mình một dao, sao lại không chết?”

Lý Phượng Lai nháy mắt với Lâm Trầm, cười nói: “Người quên ta có một bằng hữu là thần y sao, chính hắn cứu người. Người hao hết tâm tư cứu người như vậy, cũng nên kêu ta một tiếng ca ca tốt chứ.”

Lâm Trầm đưa tay sờ má Lâm Được, ánh mắt trong suốt nhìn cậu chăm chú, khẽ thở dài: “Đều là lỗi của đại ca, hại đệ chịu khổ nhiều như vậy.”

Lâm Được trong lòng rung động, tình cảm mềm mại dịu dàng chậm rãi khuếch tán, vội nói: “Người sai là đệ! Đệ làm nhiều chuyện ngu ngốc như vậy, hại ca và cha lo lắng. Sau này đệ hứa sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không chọc giận hai người nữa.”

Nói đến xúc động, hốc mắt lại đỏ lên.

Nghe vậy, đáy mắt Lâm Trầm hiện lên một thoáng khác lạ, thử thăm dò: “Bao gồm cả... quên đi người kia sao?”

Lâm Được giật mình, không nói lời nào. Ngực âm ỉ đau nhức. Là bởi vì đang bị thương, cũng bởi vì Từ Tình.

Cậu nhắm mắt lại, hít sâu mấy hơi, cúi đầu nói: “Chính tà bất lưỡng lập[2], huống chi người kia cũng chưa từng thích đệ, sau này đệ sẽ không bao giờ nghĩ tới y nữa.”

Vừa mới dứt lời, thanh âm từ đáy lòng kia lại kêu gào vang vọng: thích y!

Lâm Được cắn chặt răng, ép buộc bản thân phải xua bỏ hình ảnh Từ Tình ra khỏi đầu.

Dù có thích thế nào đi nữa thì phần tâm ý này vĩnh viễn cũng không gửi gắm tới được, huống chi, trước mắt còn nhiều trở ngại như vậy.

Thích y.

Phải quên y.

Dưới sự chăm sóc cẩn thận của Lâm Trầm, vết thương của Lâm Được nhanh chóng tốt dần lên.

Tuy rằng mới trải qua một hồi gian nan, nhưng tính tình cậu cũng không có gì thay đổi, thân thể vừa khỏi hẳn liền sôi nổi chạy nhảy khắp nơi, đôi mắt sáng trong, miệng cười sáng lạn.

Trong khoảng thời gian này, Thiếu trang chủ tướng mạo tuấn mỹ kia luôn chờ đợi ở Dương Châu. Lâm Được cũng không khỏi chạnh mắt hắt vài lần, sau lại biết người nọ tên gọi Thẩm Nhược Thủy, ngạo khí mười phần, công phu so với cậu đúng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Hai người trẻ tuổi xấp xỉ nhau, võ công tương đương, hơn nữa cùng chung chí hướng – đều cực kỳ chán ghét tên vô lại Lý Phượng Lai, thường xuyên xúm lại mắng xối xả. Mắng mắng chửi chửi, tự nhiên trở thành hảo hữu, khi rảnh thì cùng nhau lang thang trong thành Dương Châu, lấy mỹ danh “hành hiệp trượng nghĩa”.

Ngày đó cảnh xuân tươi đẹp, Thẩm Nhược Thủy đến tìm Lâm Được chơi.

Lâm Được đang nhàn rỗi nhàm chán, dĩ nhiên là vui vẻ cùng hân xuất môn, một đường hết đi đông rồi lại đi tây, chơi thật vui vẻ. Chỉ là nghĩ tới cha sẽ vì chuyện của đại ca với Lý Phượng Lai mà nổi trận lôi đình, khó tránh sẽ có chút bận tâm.

Không ngờ Thẩm Nhược Thủy cũng có chỗ không yên lòng, lâu lâu lại thở dài thườn thượt.

Lâm Được biết rõ tâm tư của hắn, nhin không được hỏi một câu: “Vẫn chưa làm hòa với sư huynh người sao?”

“Hừ,” Thẩm Nhược Thủy không kiên nhẫn bĩu môi nói, “Tên kia thế nhưng lại chạy tới dạy võ công cho Trương tiểu thư, có chết ta cũng không để ý đến y.”

“Khụ khụ” Lâm Được sờ sờ mũi, nhin không được nhắc nhở hắn, “Trương tiểu thư năm nay mới có mười tuổi.”

Dấm chua này ăn cũng hơi bị vô lý quá đó.

Ai ngờ Thẩm Nhược Thủy lại trờng mắt, còn rất nghiêm túc mà nói: “Hiện tại tuy rằng chỉ có mười tuổi, nhưng ai đảm bảo dấm tương lai sẽ không thích y. Khi ta quen biết sư huynh còn chưa được bảy tuổi nữa là, kết quả còn không phải lừa y đến tay ta sao.”

“...” Lâm Được nghẹn họng, nhất thời im lặng.

Thẩm Nhược Thủy cũng không muốn nói tiếp chuyện này, chỉ kéo tay Lâm Được, tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường người đến người đi, phi thường náo nhiệt. Đi được một lúc, Lâm Được đột nhiên cảm thấy là lạ. Dù ở trong đám người náo nhiệt, nhưng dường như có một ánh mắt luôn cứ dán vào mình, cực kỳ không thoải mái.

Cậu vì thế liên tiếp quay đầu nhìn xung quanh.

Nào ngờ, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền có chuyện.

... Lại nhìn thấy một bóng dáng rất giống Từ Tình.

Trong mấy tháng này, cậu hờ một chút là sẽ hoa mắt, vốn vẫn cho rằng mình vì mong nhớ người kia ngày đêm mới thế.

Đúng vậy, mặc dù không nói ra miệng, nhưng cho tới bây giờ, cậu vẫn không quên được Từ Tình.

Nhưng người kia ở nơi Tây Vực xa xôi, làm sao có thể xuất hiện ở Dương Châu.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng vẫn giãy khỏi tay Thẩm Nhược Thủy, xoay người đuổi theo bóng dáng kia.

Biết rõ tất cả chỉ do mình cả nghĩ, biết rõ tất cả chỉ tại mình hoa mắt, thân thể lại như mất kiểm soát, giống như rất nhiều lần trước đây, vẫn một mực đuổi theo.

“Từ Tình!”

Cậu kêu to, nhưng sau khi xoay người nhìn khắp bốn phía, thấy tất cả đều là người xa lạ.

Quả nhiên, lại là ảo giác. Lâm Dục thở hổn hển, nhất thời cảm thấy sức lực cạn kiệt, cả người mềm nhũn như muốn ngã quỵ. Thật vất vả mới miễn cưỡng chống đỡ được, cúi đầu quay trở về.

Cậu đã hứa với cha và đại ca rằng sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Cậu đã nói phải quên người kia.

Không được nghĩ!

Không cần nghĩ!

Không thể nghĩ!

Cậu hết lần này tới lần khác tự nhủ với chính mình, tay chân lại không nghe sai sử, thất hồn lạc phách đi được một lúc, đột nhiên đổi hướng, thẳng một đường về phía bờ sông, hai tay khẽ chống lên thành cầu, làm bộ muốn nhảy xuống. Kết quả còn chưa kịp làm gì, đã thấy bên cạnh có một bóng người nghiêng ngả lao ra ôm lấy thắt lưng cậu.

Người nọ khinh công trác tuyệt, chỉ lên xuống mấy bước chân đã nhẹ nhàng linh hoạt mang Lâm Dục cách xa bờ sông, sau đó vung tay áo xoay người muốn rời đi.

Lâm Dục đã sớm có chuẩn bị, vội vàng bắt lấy cánh tay người nọ, vụt bước đến trước mặt y, mở to hai mắt mà nhìn gương mặt của y, nghiêng răng nói: “Quả nhiên là ngươi.”

Quả nhiên đúng là Từ Tình.

Mấy tháng không gặp, thần sắc của y cũng không chuyển biến tốt đẹp gì hơn, khuôn mặt trắng bệch, vẻ mặt nhợt nhạt, con ngươi u ám. Cho dù ở dưới ánh nắng cũng lộ ra quỷ khí dày đặc, khiến người khác lông tóc dựng đứng.

Nhưng Lâm Dục lại thấy y thực sự rất xinh đẹp.

Như tình tràn đầy lồng ngực, dù nhìn như thế nào cũng đều thấy thích.

Thích y.

Cho dù bị tổn thương sâu như vậy nặng như vậy, cho dù tìm hết cố nghĩ hết cách, cũng không thể nào quên được.

Lâm Dục thở dài, lẳng lặng cùng Từ Tình đối diện, hồi lâu sau mới mở miệng hỏi: “Sao ngươi lại tới Dương Châu?”

“Không có gì, chỉ là muốn tới thôi.”

“Vì có gì lại trốn tránh ta?” Vậy mấy lần mơ mơ hồ hồ nhìn thấy bóng dáng đó, đều là Từ Tình sao?

Từ Tình không trả lời, ánh mắt vô cùng dịu dàng nhìn về phía Lâm Dục, giọng nói khàn khàn nghèn nghẹn: “Ngươi hiện tại quả thực rất tốt.”

Một câu bình bình đậm đậm, chẳng biết tại sao dường như mang theo vài phần cay đắng.

Lâm Được thoáng ngậy ngẩn, gật đầu mỉm cười: “Phải, ta gần đây rất nghe lời cha và đại ca, không ra ngoài gây họa nữa. Hơn nữa mỗi ngày đều ngoan ngoãn luyện võ, công phu đã tốt hơn trước kia. Hôm qua còn học thêm một bộ kiếm pháp...”

Cứ nói cứ nói, âm thanh dần dần thấp đi, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Từ Tình, hỏi: “Còn người thì sao?”

Từ Tình vẫn như cũ không đáp lời, chỉ chậm rãi giơ tay lên, tựa hồ muốn chạm vào má Lâm Được. Nhưng chỉ đến nửa đường liền nhanh chóng thu tay về, rất nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi.”

Rõ ràng có thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng ra tới miệng chỉ còn lại một câu này.

Lâm Được cảm thấy khó chịu trong lòng, lắc đầu cười: “Chuyện lúc trước, ta đã sớm quên rồi. Ta hiện giờ rất tốt, hy vọng người cũng vậy, đừng cả ngày đều cau mày nữa.”

Dừng một chút, cắn cắn môi, đưa tay sờ vào giữa lòng mày Từ Tình một chút: “Mặc kệ người có tin hay không, trên đời này luôn có người thật tâm đối đãi người, vị Trình công tử kia... rất thích người.”

Từ Tình bỗng biến sắc, bắt lấy tay Lâm Được, chăm chú nhìn cậu, nói từng chữ từng chữ một: “Người thực tình thích ta, quả thật có một người.”

Ánh sáng trong đôi mắt đen nhẹ nhàng lưu chuyển, khóe mắt đuôi mày phong tình diễm lệ, thật động lòng người.

Lâm Được nhìn thấy ngẩn ngơ, nhất thời im lặng. Chỉ xa cách có mấy tháng thôi, mà sao lại cảm thấy dường như đã qua một đời? Vì một cái liếc mắt như vậy, thế nhưng thật giống như sẽ một mực trầm mê vào đó, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Giữa lúc hốt hoảng, đã thấy Từ Tình buông lỏng tay, thấp giọng thở dài: “Đáng tiếc, đã bị chính ta tự tay đẩy đi mất.”

Trong lòng Lâm Được cứng đờ, mở miệng muốn nói, lại nói không nên lời.

Từ Tình quay đầu nhìn về phía khác, nét mặt có chút vắn vẹo, nhưng lại lập tức khôi phục như thường, bình thản nói: “Hắn tới tìm người.”

Hả? Ai?

Lâm Được mở to mắt nhìn lại, mới biết là Thẩm Nhược Thủy tìm tới.

“A, ta cũng phải đi đây.” Y cúi thấp đầu, miệng thì nói vậy, nhưng chân lại như dính chặt trên mặt đất, như thể nào cũng không chịu nhúc nhích.

Từ Tình lại trầm mặc tới cực điểm, cứ như vậy lẳng lặng nhìn cậu, đôi mắt vừa sâu vừa trầm, quả thật nhu tình như nước.

Lâm Được thực sự không dám nhìn thẳng y, sau khi hít sâu một hơi, rốt cục cũng xoay người đi về hướng Thẩm Nhược Thủy.

Từng bước lại từng bước. Chưa từng bước đi gian nan như vậy.

Rõ ràng là thích y, vì sao lại phải xoay người rời đi?

Quay đầu lại đi. Quay đầu lại đi.

Bất kể là yêu hay hận, bất kể có tổn thương hay không, không hỏi tiền căn hậu quả, cứ như vậy quay đầu lại, vì người mình yêu... Tiếp tục phấn đấu quên mình cuộc một ván này đã!

Lâm Được ngón tay run rẩy, dường như muốn dừng bước, lại chợt nghe Từ Tình ở phía sau gọi: “Tiểu Được.”

Trong lòng cậu kinh hoàng không thôi, lập tức quay đầu nhìn, nét mặt tươi cười.

Từ Tình cũng cười theo, nhẹ nhàng ho khan vài tiếng nói: “Ta sắp rời khỏi Dương Châu.”

Lâm Được trong lòng chùng xuống, có chút ngây ngắc.

Từ Tình nói tiếp: “Cho nên, ngày mai người có thể cùng ta đi dạo một vòng Dương Châu được không?”

“Hả?” Lâm Được vẫn còn ngơ ngắc.

Từ Tình cho là cậu không muốn, cưỡng ép bản thân nở một nụ cười, trong mắt sương mù mênh mông, ôn nhu nói: “Lúc trước người đã đồng ý với ta rồi mà.”

Ngữ khí vừa nhẹ lại vừa mềm, như đang ủy khuất tới cực điểm.

Nghe vậy, Lâm Được nhất thời “A” một tiếng.

Cậu nhớ ra rồi.

Lúc trước khi còn quần quýt bên Từ Tình, cậu từng cao hứng phấn chấn miêu tả cảnh đẹp Dương Châu, ban ngày ngựa xe như nước, ban đêm rục rờ đèn hoa. Cậu còn nói muốn nắm tay Từ Tình đi chơi hồ, hai người cùng đốt pháo hoa ăn mừng quả.

Khi đó ngọt ngào bao nhiêu, còn tưởng là lưỡng tình tương duyệt, nào ngờ... Vậy mà như đã cách xa đằng đẳng.

Ai mà biết được, cậu và y duyên phận chỉ có từng ấy thôi.

Nghĩ tới lại làm ngực Lâm Được mơ hồ đau đớn. Cậu vội giơ tay đè lên ngực, tự nói với chính mình: chỉ là vết thương cũ phát tác mà thôi, không đau.

Sau đó ngoảnh đầu nhìn qua phía Từ Tình, khẽ mỉm cười: “Được, sáng sớm mai người ở rừng trúc ngoài thành chờ ta.”

Từ Tình vừa nghe, ánh sáng trong mắt lập tức dấy lên, một bộ dạng nhu tình như nước, quả thực làm cho người ta không dám nhìn lâu.

Nếu không thấy Thẩm Nhược Thủy đang lại gần, Lâm Được căn bản luyến tiếc rời đi. Cho dù miễn cưỡng quay lưng, vẫn là không nhìn được cứ ngoảnh đầu lại, lưu luyến rời khỏi tầm mắt Từ Tình.

Từ Tình thủy chung đứng yên tại chỗ, cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng Lâm Được nữa, mới khe khẽ thở dài, sắc mặt thêm một lần trầm xuống, có vài phần tái nhợt, cả người lung lay sắp đổ. Trên tay có cảm giác hơi đau đớn, y cúi đầu nhìn mới phát hiện móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay chảy máu.

Là bởi vì quá mức khẩn trương sao?

Y sợ lại nhìn thấy hận ý trong đáy mắt thâm trầm của Lâm Được.

Một ngày nào đó của vài tháng trước, y bị Lý Phục Lai một chưởng đánh té trên mặt đất, hôn mê mấy ngày mới tỉnh. Sau đó cũng không quản thương thế có đỡ hay chưa đã chạy thẳng tới Dương Châu, từ phía xa xa mà... nhìn Lâm Được.

Đúng vậy, rõ ràng gần trong gang tấc, thế nhưng y ngay cả can đảm đến đối mặt nói vài câu với Lâm Được cũng không có. Chỉ có thể lặng lẽ đứng một bên chờ đợi, nhìn Lâm Được dần dần khôi phục, vừa cười vừa nói, vui vẻ nắm tay người khác xuất môn vui đùa.

Lâm Được nếu chưa từng gặp y, có lẽ sẽ luôn luôn hạnh phúc như vậy?

May mà, hiện tại vẫn chưa quá muộn.

Từ đầu chí cuối, người bỏ lỡ cũng chỉ có chính y mà thôi.

Từ Tình vì thế một mình đi gần hết thành Dương Châu, từ Tây Hồ, hai mươi bốn cây cầu... chỉ cần là nơi Lâm Được từng miêu tả y đều tìm tới, tưởng tượng hai người tay trong tay, mỗi người cầm một cây mứt quả.

Những hạnh phúc kia, cơ hồ dễ như trở bàn tay. Lại hết lần này tới lần khác bị y hủy đi, kết quả, chỉ còn lại có một ngày duyên phận.

Nghĩ tới đây, ngực lại co rút đau đớn.

Nhưng Từ Tình dường như đã sớm quen với loại đau đớn này, ngay cả mày cũng không nhú, chỉ cúi đầu ho khan vài cái, xoay người đi ra ngoài thành.

Trong lúc y dõi theo Lâm Dực đã thấy cậu đi qua rừng trúc kia vài lần, biết trong đó có một căn nhà trúc nhỏ nhỏ, liền đi vào ngồi xuống, lắng lắng chờ đợi.

Hẹn ước sáng mai gặp mặt.

Từ Tình ngay cả ngủ cũng không muốn ngủ, cứ như vậy yên lặng ngồi, ngón tay nhịp nhịp trên mặt bàn, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ từ sáng chuyển tối, lại từ tối chuyển sáng.

Rất nhanh là có thể nhìn thấy Lâm Dực.

Nhưng mà, gặp rồi thì sao nữa? Hai người không nói gì nhiều đi dạo một vòng, khi ngày kết thúc cũng là lúc chân trời góc biển, xa cách thiên nhai, không bao giờ gặp lại? Hoặc là, y lại làm một cái bóng gắt gao đi theo bên cạnh Lâm Dực?

Hắn là nên buông tay. Từ một khắc Lâm Dực dùng dao nhỏ đâm vào ngực chính mình, toàn bộ yêu hận đã tan thành mây khói, y vì sao vẫn cứ chấp mê bất ngộ?

Đã nhìn thấy Lâm Dực thân mật với thiếu trang chủ Thu Thủy trang như vậy, nhưng sao trước mặt cậu tìm mình vẫn dập dờn dập, tình ý tràn ngập trong lòng, muốn giấu cũng giấu không được?

Từ Tình suy nghĩ quá chuyên chú, trời sáng cũng không biết, cho đến khi bên ngoài vang lên tiếng bước chân tán loạn mới đột nhiên hoàn hồn. Thính lực của y rất tốt, nhanh chóng phát hiện có chỗ không thích hợp – người tới tuyệt đối không chỉ có một, hơn nữa mỗi người võ công cũng không kém.

Mới sáng sớm, sao lại có nhiều nhân sĩ võ lâm như vậy chạy tới chỗ hẻo lánh này dạo chơi?

Trừ phi...

Tay Từ Tình run lên, có cảm giác khí huyết sôi trào trong cơ thể, miễn cưỡng chống đỡ đứng dậy, đi đến cửa sổ nhìn ra ngoài.

Liếc mắt một cái liền nhìn thấy thanh niên tuấn mỹ cầm y hoa phục, hông đeo trường kiếm, mi mục như họa, chính là thiếu trang chủ của Thu Thủy trang. Những người còn lại thì y không nhận ra, nói chung đều là cái mà giang hồ gọi bằng mấy chữ “nhân sĩ nghĩa hiệp”.

Từ Tình đảo mắt nhìn từng gương mặt, cuối cùng vẫn không thấy bóng dáng Lâm Dực.

À, hẳn rốt cuộc cũng không đến. Cho dù là gặp mặt mình lần cuối, cũng không chịu sao?

Từ Tình khẽ nhếch khóe miệng, có chút thất vọng thở dài, đoạn, đẩy cửa phòng, khoanh tay bước ra ngoài. Y một thân hắc y, khuôn mặt tái nhợt, nhìn vào quả thật có vài phần mỏng manh yếu đuối. Nhưng giữa đôi chân mày tinh xảo lộ ra nét diễm lệ, con ngươi đen nhánh sâu kín thâm trầm, nét mặt băng lãnh, khí thế bức người.

Thẩm Nhược Thủy nhìn đến ngẩn ngơ, dẫn đầu tiến lên, cao giọng quát: “Yêu nhân ma giáo! Người lúc trước khi dễ Tiểu Dực còn chưa đủ, hiện giờ còn dám quần quít lấy hắn không buông? Ta hôm nay nhất định phải cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

Từ Tình thần sắc bình tĩnh, đứng yên tại chỗ bất động, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Là hắn tìm ngươi tới giết ta?”

“Đúng vậy.”

“Hắn hôm nay sẽ không đến đây sao?”

“Đương nhiên, Tiểu Dực không muốn gặp lại tên đại ma đầu nhà ngươi.”

“Được,” Từ Tình hít sâu một hơi, đẩy mắt thủy chung không chút gợn sóng, thậm chí còn hé ra một nụ cười nhàn nhạt: “Ngươi động thủ đi.”

Ngữ khí hờ hững, vẻ mặt tự nhiên.

Một đám nhân sĩ giang hồ thấy thái độ y không chút để ý, không khỏi hoài nghi có phải phía sau có cạm bẫy gì không, do do dự dự không dám tiến lên.

Thẩm Nhược Thủy thăm mắng một tiếng không tiền đồ, trường kiếm bên hông ra khỏi vỏ, dẫn đầu xông tới.

Từ Tình không né không tránh, thậm chí cả một chiêu cũng không xuất ra, chỉ bình tĩnh đứng đó. Ánh mắt lơ đãng như xuyên qua nhóm người trước mặt, nhìn về một nơi nào đó mà lòng y tâm tâm niệm niệm.

Ngay lúc nguy cấp, mọi người chợt nghe một tiếng thét lớn, hắc y thanh niên không biết từ đâu phi tới, chỉ vài bước lên xuống đã thẳng tắp chắn trước mặt Từ Tình. Khinh công cao không thể tưởng được.

“Giáo chủ, nơi đây không nên ở lâu, ngài vẫn nên mau chóng rời đi thôi.” Hắc y thanh niên trên mặt không chút biểu cảm, trường kiếm trong tay run lên, sát ý lấp lệt, “Thuộc hạ thay ngài cảnh phía sau.”

“Triệu Du, người về khách điểm trước đi, không cần để ý chuyện ở đây” Từ Tình nâng tay xoa nhẹ ấn đường, đáng vẻ một mối đến cực điểm.

“Giáo chủ!?” Triệu Du đương nhiên biết giáo chủ nhà mình thần công cái thế, nhưng vết thương cũ lúc trước còn chưa lành đã bỏ chạy đến Dương Châu, căn bản không thể tùy ý vận chân khí. Hơn nữa, làm gì có đạo lý ảnh vệ bỏ lại chủ tử?

Nhưng Từ Tình tuy rằng biểu cảm lạnh nhạt, thái độ lại cực kỳ kiên quyết: “Đi đi”

“Nhưng mà...”

“Người không nghe lời ta sao?” Từ Tình sắc mặt lại trắng đi vài phần, ánh mắt sắc bén, biểu tình khiến người ta sợ hãi, “Còn không mau đi.”

Triệu Du lập tức quỳ xuống, cắn răng nói: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Thân hình thoát cái bay lên, tựa như khi xuất hiện, chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

Đám nhân sĩ giang hồ bị một màn náo loạn này làm cho không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Từ Tình nhắm chặt hai mắt, chậm rãi cười rộ lên, trong lòng mặc niệm một lần lại một lần tên Lâm Dục, trong đáy mắt tình ý lưu chuyển, hết sức động lòng người.

Người kia nếu muốn lấy mạng của y, y tất nhiên... Cam tâm chịu chết.

[1] Chỗ này là Lâm Dục kích động nói một lời, không chằm chằm.

[2] Chính tà bất lưỡng lập: chính tà không thể ở cùng nhau.

9. Chương 9

Mí mắt giật giật không ngừng.

Lâm Dục đi tới đi lui trong phòng mấy lần, không rõ vì sao tâm tình cứ không yên.

Là vì không đến rừng trúc như ước hẹn sao?

Hôm qua rõ ràng đã đáp ứng Từ Tình, nhưng hôm nay lại không đến được.

Chỉ trách cậu có tâm sự gì đều viết hết lên trên mặt, hôm qua chàng vụng về tới nhà đã bị đại ca nhìn ra manh mối. Sau khi cậu kể lại mọi chuyện, đại ca cũng không ngăn cản, chỉ sâu kín nhìn cậu, thờ dài như có như không.

Cho dù không nói ra miệng, Lâm Được vẫn biết trong lòng đại ca nghĩ cái gì. Chính tà không đội trời chung, huống chi lúc trước Từ Tình còn thương tổn cậu, cậu làm sao có thể một mực khẳng định đi gặp người kia đây?

Vừa nghĩ tới ánh mắt ôn nhu trầm tĩnh của đại ca, tâm Lâm Được liền mềm xuống, cho dù tâm phiền ý loạn cũng không còn ý nghĩ bước ra khỏi cửa.

Mất thấy ngày đã sắp tàn, cách thời gian ước định càng lúc càng xa, nhin không được cắn chặt răng, nằm dài ra bàn.

Từ Tình nếu chờ không được cậu, ngày mai vẫn sẽ rời Dương Châu sao?

Từ nay về sau, không bao giờ gặp lại.

Nếu biết rõ trước mặt không có đường đi, gặp cũng chỉ thêm mong nhớ, chi bằng không gặp.

Nghĩ tới đây, đầu ngón tay Lâm Được run rẩy không ngừng, nâng tay chặt chẽ bưng kín miệng, rất sợ trong lơ đãng sẽ gọi ra tên của người kia.

Từ Tình.

Từ Tình...

“Rầm!”

Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng vang kỳ lạ.

Lâm Được hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn thì phát hiện một người mặc hắc y phá cửa sổ xông vào, đứng thẳng tắp trước mặt mình. Hắc y nhân kia khuôn mặt tuần tú, tuổi còn trẻ, ánh mắt lạnh như băng, trường kiếm trong tay mang theo hàn ý thấu xương.

Thích khách!?

Lâm Được tự biết mình võ công không cao, vội vàng lùi về phía sau, lắp bắp hỏi: “Người là ai?”

Hắc y nhân vẫn đứng yên tại chỗ, ôm quyền, mặt không chút thay đổi trả lời: “Thuộc hạ là thị vệ bên người giáo chủ!”

“A!” Lâm Được ngây người, thốt lên, “Người chính là Triệu Du!”

Ngày đó, khi Từ Tình phóng hỏa thiêu địa lao kia đúng là đã gọi tên người này. Nếu đã là thiếp thân thị vệ, vì sao y không ngoan ngoãn ở bên cạnh Từ Tình mà lại xuất hiện ở chỗ này?

Chẳng lẽ...

“Từ Tình đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Lâm công tử hôm nay không đến chỗ hẹn.”

“A, ta...”

“Giáo chủ một mực chờ ở rừng trúc, sau đó liền bị một đám nhân sĩ chính đạo vây đánh.”

“Cái gì?!” Lâm Được chấn động, không chút nghĩ ngợi kéo áo Triệu Du.

Trong mắt Triệu Du xẹt qua một tia dị sắc, trên mặt lại vẫn giữ nguyên biểu cảm lạnh lùng: “Quả nhiên đây không phải chủ ý của Lâm công tử sao?”

“Đương nhiên! Ta làm sao có thể...”, dừng một chút, đột nhiên kinh hô, “Hay là Từ Tình cho là ta muốn giết y?”

“Thuộc hạ không dám tùy tiện suy đoán tâm tư giáo chủ. Bất quá thuộc hạ vốn đã có thể bảo hộ cho giáo chủ rời đi, giáo chủ lại kiên trì muốn ở lại rừng trúc.” Triệu Du vừa nói vừa nắm chặt kiếm trong tay, những đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch, “Giáo chủ thân công cái thể, người bên ngoài căn bản không thể thương tổn đến ngài ấy. Nhưng ngài ấy nếu đã một lòng muốn chết, cũng chỉ có Lâm công tử người mới có thể cứu được mà thôi.”

Dứt lời, nhìn chăm chăm Lâm Được.

Triệu Du căn bản không tin Lâm Được sẽ tìm người đến vây công Từ Tình, tìm đến đây chính là muốn Lâm Được ra mặt cứu người.

Nhưng Lâm Được giờ phút này vẻ mặt hốt hoảng, căn bản nghe không rõ Triệu Du nói những gì, khuôn mặt trắng bệch, thấp giọng tự nói: “Y đang chờ ta.”

Từ Tình một mực chờ đợi cậu.

Ban đầu ở trong biển lửa, Từ Tình chờ cậu đến giây phút cuối cùng.

Hiện giờ bị chính đạo vây công, Từ Tình vẫn như cũ chờ đợi cậu.

Tại sao mình cứ mãi do dự không quyết? Vì cái gì mà một lần lại một lần làm người kia thất vọng?

Chính là bởi vì cậu dây dưa không dứt khoát, nên khi ấy mới cùng Từ Tình đi lướt qua nhau?

Càng nghĩ hô hấp càng khó khăn, tay chân lại hoàn toàn không nghe theo điều khiển của cậu, cứ như vậy chạy ra khỏi cửa.

Tầm mắt một mảnh mơ hồ.

Lâm Được toàn tâm toàn ý chạy đi, thậm chí phải mau chóng đến bên cạnh Từ Tình, thậm chí còn không quản xem Triệu Du có đi theo mình không. Đáng tiếc còn chưa ra khỏi đại môn đã gặp mặt đại ca Lâm Trầm.

“Tiểu Được, đệ định đi đâu?”

“...” Lâm Được há miệng thở dốc, không biết phải trả lời thế nào mới được, chỉ cúi đầu rất nhẹ rất nhẹ nói một câu: “Đại ca, thực xin lỗi.”

Sau đó cái gì cũng không giải thích, tiếp tục chạy về phía trước.

Vừa bước ra khỏi cửa lại gặp người quen.

Thẩm Nhược Thủy hôm nay vẫn là một thân cẩm y hoa phục, dung nhan tú lệ, ngạo khí mười phần, cười khanh khách gọi: “Tiểu Được.”

Lâm Được thái dương co rút đau đớn, vừa đi vừa nói: “Nhược Thủy, ta hôm nay có chuyện quan trọng phải làm, không đi chơi với người được đâu.”

“Ta cũng đâu phải mỗi ngày tới tìm người chơi đùa” Thẩm Nhược Thủy phất tay áo, chớp chớp mắt nói: “Sáng sớm nay ta xuất môn, thay Lâm minh chủ làm một đại sự, người đoán xem là cái gì?”

Lâm Được một lòng lo cho Từ Tình, lười xen vào chuyện người khác, chỉ ừ hử vài tiếng, càng đi càng xa, lại chợt nghe Thẩm Nhược Thủy ở phía sau dương dương tự đắc nói: “Ta đã sớm dẫn người ra cái rừng trúc ngoài thành kia, bắt được đại ma đầu ma giáo.”

Lâm Được nghe vậy dừng bước, ngạc nhiên quay đầu lại.

“Người nói cái gì?”

“Chính là tên giáo chủ ma giáo lúc trước khi dễ người đó, ta mất rất nhiều công sức mới bắt được. Vốn ta muốn giết y báo thù cho người, đáng tiếc Lâm minh chủ nói nhất định phải bắt sống.”

Lâm Được cả người rét run, đến khuôn mặt cũng méo mó, run giọng hỏi: “Y hiện tại ở đâu?”

“Đã giam vào thủy lao của nhà ngươi” Thẩm Nhược Thủy cong môi cười nói, “Ta cho thuộc hạ về trước phục mệnh, vừa này ta đi dạo một vòng mua vài thứ đồ ăn, người có muốn cùng nhau...”

Nói còn chưa nói xong, Lâm Được đã như một cơn gió chạy trở vào trong.

Không ngờ là đại ca cậu tìm người đi vây công Từ Tình!

Đúng vậy, chuyện Từ Tình ở rừng trúc chờ cậu, cậu chỉ nói cho một mình đại ca biết, trừ đại ca ra còn có thể là ai?

Lần này... Lại là cậu hại Từ Tình rồi.

Giữa lúc hoảng hốt, đã đi gần tới cửa thủy lao.

Lâm Được rất ít khi đặt chân tới đây, vừa nghĩ được một luồng hương vị âm u ẩm ướt đã thấy thân thể cứng ngắc lại. Đến khi bước vào, thấy người bị giam trong lao, ngực lại càng đau nhức, cả người phát lạnh.

Từ Tình hiện tại nửa người ngâm trong nước, hai tay bị treo bởi xích sắt thô dài, tóc đen hỗn độn che khuất gương mặt. Hắc y trên người rách nát không chịu nổi, ngoại trừ các vết đao kiếm ở ngoài còn có vết máu đỏ sẫm. Sắc mặt trắng xanh như tờ giấy, lông mi buông rũ, căn bản nhìn không ra là sống hay chết.

Lâm Được tay chân lạnh lẽo, thật vất vả mới nhích về phía trước từng bước, nhẹ giọng gọi: “Từ Tình?”

Nam tử vốn này giờ bất động chậm rãi ngẩng đầu lên, tầm mắt chạm nhau trong khoảnh khắc, đáy mắt thoảng hiện hào quang, suy yếu mỉm cười: “Tiểu Được.”

Đầu ngón tay Lâm Được phát run, chậm rãi vươn ra, nhẹ nhàng xoa lên mặt Từ Tình.

Hai má y lạnh lẽo, khóe miệng còn có vết thương, nhìn rất chật vật. Từ Tình lại vẫn như cũ cười cười với cậu: “Ta biết ngươi nhất định sẽ đến.”

Lâm Được cả người chấn động, rốt cục kêu ra tiếng: “Không phải ta tìm người giết ngươi! Chỉ là ta không đến chỗ hẹn thôi, ta...”

“Ta biết.” Từ Tình nghiêng nghiêng đầu, há mồm cắn ngón tay Lâm Được, có chút thở gấp, “Ngươi nếu muốn giết ta, lúc trước đã có thể động thủ, căn bản không cần chờ tới bây giờ.”

“Hả? Vậy ngươi tại sao không theo Triệu Du chạy trốn, ngược lại ở rừng trúc chờ chết?”

Từ Tình mở to hai mắt nhìn chằm chằm Lâm Được, bên môi thoảng ý cười như có như không, dịu dàng nói: “Ta muốn gặp lại ngươi một lần.”

Trên mặt y không chút huyết sắc, cả người gầy yếu, giữa chân mày lại có thêm mấy phần phong tình nồng đậm, thật sự động lòng người.

... Hết như khi mới gặp nhau.

Lâm Được thở hổn hển, hận không thể bước lên ôm chặt người này, lại bị lưới sắt ngăn trở, chỉ có thể cứng ngắc duỗi thẳng tay, một lần lại một lần gọi: “Từ Tình, Từ Tình...”

Sương mù mênh mông nơi đáy mắt, giọng nói cũng trở nên khản đặc.

Cậu cho tới bây giờ chỉ nghĩ mình ngốc, không ngờ Từ Tình cũng vậy, thậm chí so với cậu còn ngốc hơn mấy phần.

Làm sao có thể bỏ y không thương được đây?

Làm sao có thể không gặp lại y đây?

Lâm Được hít hít cái mũi, cố gắng đưa tay xoa nhẹ những vết thương trên mặt Từ Tình: “Có đau hay không?”

“Chỉ là vết thương nhỏ.”

“Trong thủy lao rất lạnh.”

“Ngươi quên ta lúc trước thường ngâm mình trong hàn đàm sao? Thủy lao thì đã tính là gì.”

Lâm Được nghe y nhắc tới chuyện trước kia, không khỏi miên man bất định, có chút ngẩn ngơ nói: “Nếu có thể trở lại như trước thì tốt rồi.”

Khi đó còn chưa biết được thân phận của Từ Tình.

Khi đó vẫn nghĩ bọn họ là lưỡng tình tương duyệt, có thể bách niên giai lão.

Vậy thì sẽ mãi ngọt ngọt ngào ngào như thế, căn bản đã không thống khổ nhiều như bây giờ.

Thấy thần sắc Lâm Được, trong lòng Từ Tình cũng khuấy động một trận, nhin không được lại nghiêng đầu hôn lên ngón tay của cậu, thấp giọng nói: “Chữ thích kia của người, thật ra cũng rất dễ thôi. Ta sau này ngoan ngoãn làm nam sủng của người, được không?”

Tim Lâm Được đập thành thạch, nhất thời đỏ khốc đỏ cười. Một lúc sau mới lưu luyến rút tay về: “Người chờ ta, ta nhất định nghĩ biện pháp cứu người ra.”

“Ừ” Từ Tình khẽ chuyển tròn mắt, bộ dáng chật vật nhưng vẫn cố gắng mỉm cười với Lâm Được.

Trong lòng Lâm Được căng thẳng, không dám nhìn nữa, lập tức xoay người muốn rời đi.

Từ Tình là bị đại ca cậu tìm người bắt về, cho nên ý nghĩ đầu tiên trong đầu Lâm Được chính là đi tìm đại ca cầu tình. Nếu không thành công thì sẽ đi tìm một thanh kiếm tốt, cướp ngục xông ra.

Trong đầu cậu rất hỗn loạn, tuy rằng hiện lên nhiều chủ ý, nhưng bất luận chọn con đường nào, cũng đều có khả năng hủy đi quan hệ giữa đại ca và cậu.

Chẳng qua giờ phút này, Lâm Được căn bản không lo được nhiều vậy, ngoại trừ Từ Tình cũng không muốn nghĩ đến chuyện khác nữa.

Cậu cứ vậy cầm đầu cầm cổ chạy, không ngờ ở một góc rẽ đụng trúng một người.

“Ai cha, đau quá!” Người nọ phe phẩy quạt không ngớt miệng than vãn.

“Lý Phượng Lai!” Lâm Được ngẩn ngơ thốt lên.

“Sao? Ồ thì ra là tiểu đệ người à.” Lý Phượng Lai luôn luôn là bộ dáng cà lơ phất phơ, cười nói: “Làm gì mà chạy nhanh vậy?”

Không đợi Lâm Được trả lời, lại cứ thế vỗ vỗ tay nói: “A đúng rồi, nghe nói lão công nhà người bị Thẩm Nhược Thủy bắt rồi? Người nhất định là đang vội vàng đi cứu người đúng không?”

Nếu là ngày thường, Lâm Được chắc chắn đã bị thái độ thản nhiên này của Lý Phượng Lai làm cho tức chết, nhưng lúc này lại như thấy được cứu tinh, vội nắm áo Lý Phượng Lai, nói: “Võ công của người rất tốt, nhất định có thể cứu người ra khỏi thủy lao!”

“Hả?”

“Giúp ta đi cứu người!”

“Chuyện này...” Lý Phượng Lai xoe quạt, chậm rãi che khuất nửa mặt, con ngươi đảo tới đảo lui, tựa hồ cực kỳ kinh ngạc.

Lâm Được cũng hồi phục thần trí, rầu rĩ nói: “Người vốn theo phe đại ca, làm sao có thể giúp ta?”

Nói xong buông tay muốn tiếp tục đi.

Không ngờ Lý Phượng Lai lại trầm thấp cười rộ lên: “Muốn ta xuất thủ tương trợ cũng không phải là không được.”

“Cái gì?”

“Chỉ cần người chịu kêu một tiếng hảo ca ca cho ta nghe...”

Lời còn chưa dứt, Lâm Được đã cắn chặt răng rồi há mồm phun mấy chữ: “Lý đại ca.”

Sau đó có chút không được tự nhiên, cúi đầu nói: “Cứu y.”

Lý Phượng Lai vẻ mặt kinh ngạc.

Một lúc sau mới nói: “Lúc y cầu ta cứu người cũng là vẻ mặt thế này. Hai người các người tuy rằng ngu ngốc nhưng đúng là trời sinh một đôi.”

Lâm Được nghe mà chẳng hiểu gì.

Lý Phượng Lai cũng không nói nữa, chỉ kéo tay cậu trở lại thủy lao.

Hai người bọn họ đến đến đi đi, cũng không mất bao nhiêu thời gian, nào biết khi trở lại phát hiện Từ Tình đã bị kéo ra khỏi nước, đang nằm trên mặt đất, một cánh tay đầm máu tươi.

Lâm Trầm thì cầm kiếm đứng kế bên, thần sắc bình tĩnh đang muốn chém thêm một nhát.

Lâm Được sợ tới mức tê tâm liệt phế, bất chấp xông lên phía trước gắt gao ôm lấy tay Lâm Trầm, liên thanh hỏi: “Đại ca, ca làm gì vậy?”

“Phế võ công của tên yêu nhân ma giáo này, đỡ phải lo ngày sau lại làm hại võ lâm.”

“Phế... Võ công...?”

Lâm Trầm gật gật đầu, lại nói: “Ta đã định nửa tháng sau tổ chức đại hội võ lâm, công thẩm[1] ma đầu kia.”

Vừa nói, lại giơ kiếm vung tới tay trái Từ Tình.

Lâm Được biến sắc, không chút nghĩ ngợi bước lên chắn trước người Từ Tình.

“Đại ca, hạ thủ lưu tình.”

“Tiểu Được, đệ làm gì vậy?”

“Đại ca,” Tay Lâm Được có chút run rẩy, nét mặt lại kiên định trước nay chưa từng có, từng chữ từng chữ một nói: “Ta thích y.”

Thích đến có thể quên hết chuyện cũ trước kia.

Thích đến có thể không để ý chính tà khác biệt.

Thích đến cho dù cứu không được y, cũng nguyện ý cùng y đồng sanh cộng tử.

Nghe vậy, trong đáy mắt Lâm Trầm hiện lên một tia tối tăm, trường kiếm trong tay run lên, nói: “Chính tà không đội trời chung, người này là giáo chủ ma giáo!”

“Ta biết.”

“Đệ đã quên lúc trước y tổn thương đệ như thế nào sao?”

“Đệ nhớ.”

“Vậy mà đệ còn thích y?”

“Đúng vậy.” Lâm Được gật đầu, vẫn là giọng điệu kiên định đó, lặp lại lần nữa, “Đệ thích y.”

Sẽ không tiếp tục do dự, cũng sẽ không tiếp tục lung lay bất định, vô luận phía trước có bao nhiêu cửa ải khó khăn, cậu cũng sẽ cùng Từ Tình đối mặt.

... Thích.

Vì một chữ vô cùng đơn giản này, mặc kệ có phải quên mình phần đầu bao nhiêu lần đi nữa, cậu cũng thấy không sao cả.

“Chấp mê bất ngộ[2].” Lâm Trầm thở dài, biểu tình trầm tĩnh tao nhã biến mất không còn dấu vết, gần giọng hỏi, “Có tin ta giết luôn đệ không?”

Lâm Được không nhúc nhích, vẫn chắn trước người Từ Tình, tuy không nói lời nào nhưng ánh mắt vô cùng kiên quyết.

Lâm Trầm híp híp mắt, cổ tay khê động, trường kiếm trong tay đâm thẳng vào huyết đạo ở đầu vai Lâm Được.

Lâm Được không tránh không né, nhắm mắt chờ chết.

Phập!

Kiểm khí sắc bén đập vào mặt, nhưng đau đớn trong tưởng tượng lại không có.

Lâm Được trợn mắt nhìn, mới phát hiện cánh tay máu chảy đầm đìa của Từ Tình đang chặt chẽ nắm lấy mũi kiếm sắc bén, không khoan nhượng đỡ một kiếm này.

Cậu nhìn đến ngẩn ngơ, quay đầu lại, đối diện đôi mắt đen thẫm ôn nhu của Từ Tình.

Thì ra, không biết Từ Tình đã gượng đứng dậy từ lúc nào, đang lao đảo đứng sau lưng Lâm Được, tay phải đầy máu rũ xuống bên người, tay trái còn lạnh lặn thay Lâm Được cầm kiếm.

Lâm Được cả kinh nói không nên lời, ngực lại đau đớn kịch liệt bật thốt lên: “Từ Tình!”

Từ Tình cả người dựa vào Lâm Được, suy yếu nở nụ cười, cố gắng giơ tay phải bị thương lên. Đáng tiếc thử vài lần cũng không được, cuối cùng đành bỏ cuộc, lấy môi thay thế, hôn lên má Lâm Được một chút, hỏi: “Có bị thương không?”

Đồ dân!

Người đổ máu rõ ràng là y, sao lại đi hỏi cậu?

Môi Lâm Được khép khép mở mở, thanh âm nghẹn trong cổ họng, chỉ có thể lắc đầu.

Từ Tình há miệng thở dốc, kéo Lâm Được lại sát thêm một chút, giọng nói khàn khàn: “Tiểu Được, còn nhớ không chuyện ta lúc trước đã nói? Người nếu muốn giết ta, chỉ cần đâm vào ngực ta một nhát, là có thể chấm dứt toàn bộ thống khổ.”

“Ta làm sao có thể lấy mạng của người?”

“Ta biết.” Từ Tình chớp chớp mắt, tiếp tục hôn lên mặt Lâm Được, “Khi đó ta không hề muốn sống, bất luận chết trong tay ai ta đều không để ý, nhưng bây giờ không giống với lúc trước. Trừ phi người muốn ta chết, nếu không... ta chắc chắn sẽ cùng người sống sót.”

Tuy rằng khuôn mặt y tái nhợt, hơi thở yếu ớt, nhưng đáy mắt lại có ánh sáng lưu chuyển, thật sự vô cùng động lòng người.

Lâm Được chỉ cảm thấy bên tai ong ong, trong lòng đau đớn.

Ngón tay cậu run rẩy cầm lấy tay phải rũ xuống của Từ Tình. Ngực đau đến không thể chịu nổi, trong hơi thở toàn mùi máu, nhưng đây lại là thời khắc hạnh phúc ngọt ngào chưa từng có.

Chỉ cần tình ý tương thông, hai tâm hồn hòa lại làm một, thì còn có trở ngại gì mà không thể vượt qua?

Lâm Được khẽ động vành môi, tựa hồ muốn cười một tiếng, nhưng khóe mắt đã một mảnh ướt át.

Từ Tình cũng cười theo, trong nháy mắt, đáy mắt đột nhiên rực rỡ sáng chói, dùng nội lực đánh nát trường kiếm trong tay Lâm Trầm.

Lâm Trầm vừa rồi chỉ lo nghe bọn họ nói chuyện, không ngờ tới chiều này vội vàng lùi về sau mấy bước, chuẩn bị tư thế ứng chiến.

Từ Tình dùng tay phải ôm eo Lâm Được, chỉ dựa vào tay trái cùng Lâm Trầm so chiêu. Bản thân y bị trọng thương, toàn thân đều là vết máu, bộ dáng vô cùng chật vật, giữa chân mày lại vẫn lưu giữ một nét quyến rũ, ánh mắt sáng rực, khí thế bức người.

Qua mấy chiêu, Lâm Trầm nhìn ra manh mối, trầm giọng nói: “Người dựa vào nội lực bức ra một cổ kinh đạo này, chỉ sợ sẽ nhanh chóng dầu cạn đèn tắt, khó giữ được mạng.”

“Ai nói?” Từ Tình cười dài, thần sắc ôn nhu, “Ta hôm nay nhất định phải mang Tiểu Được rời khỏi đây, ở bên cạnh hắn thật lâu thật lâu, tới răng long đầu bạc.”

Lâm Trầm nghe được nhú mày, trong mắt bốn bề sóng dậy.

Lý Phụng Lai này giờ đứng bên cạnh xem náo nhiệt, không khỏi nở nụ cười, phe phẩy quạt chen vào chính giữa.

“Ai nha, Lâm đại minh chủ, người nghiện phế võ công người khác rồi sao[3]? Cũng nên thu tay lại đi chứ?” Nói xong cố ý trừng mắt nhìn Lâm Trầm, xếp quạt vung lên, nhẹ nhàng linh hoạt kéo cánh tay y, thuận thể đem người ôm vào lòng.

Lý Phượng Lai một mặt nỗ lực hôn sâu, một mặt lại hướng về phía Từ Tình vẫn còn đứng nguyên tại chỗ phe phẩy quạt, ý bảo bọn họ mau chạy trốn.

Từ Tình và Lâm Được liếc nhìn nhau, lời cảm ơn cũng không kịp nói, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lý Phượng Lai ghì chặt Lâm Trầm vào trong ngực, hôn đến hai người đều sắp hết hơi mới lưu luyến rời ra.

Lâm Trầm hít sâu vài hơi, liền hỏi: “Tiểu Được...”

“Chạy mất rồi.” Lý Phượng Lai đưa tay nhéo nhéo má y hỏi, “Sao vậy? Luyến tiếc?”

Lâm Trầm gật đầu rồi lại lắc đầu nói: “Hai người đó là thật lòng yêu nhau, bất luận tương lai có xảy chuyện gì đi nữa, chắc chắn cũng không làm khó được bọn họ.”

Lý Phượng Lai mở quạt, ai thán nói: “Ta thật vất vả mới cứu được tiểu đệ người từ ma giáo ra, kết quả người lại vô cùng đơn giản đem người đá trở vào.”

“Tiểu Được tuy rằng về nhà nhưng tâm cũng không ở nhà.” Lâm Trầm khôi phục biểu tình ôn hòa bình tĩnh, sâu kín nói: “Ta đây làm đại ca, sao nỡ nhìn nó sống vậy mãi được?”

“Nhưng vừa rồi người diễn như thật á, lỗ tiểu đệ không nhìn mặt người nữa thì phải làm sao?”

“Cái này sao...” Môi mỏng bĩu một cái, cười: “Ta dĩ nhiên còn nhiều biện pháp.”

“Ừ ừ, chuyện người muốn làm ai có thể cản chứ?” Oa oa, chỉ cái tên sai vật hấn là đáng thương thôi.

Lâm Trầm cùng Lý Phượng Lai ra khỏi thủy lao, xa xa trông thấy Thẩm Nhược Thủy nhào vào lòng một bạch y nam tử, ngẩng đầu cười nói: “Sư huynh, những chuyện Lâm minh chủ phân phó ta đều nghe theo, ta có lợi hại không?”

“Ừ,” Bạch y nam tử vỗ vỗ đầu của hấn, trong tươi cười tràn đầy sủng nịch, “Sư đệ thật ngoan.”

“Vậy huynh sau này sẽ không dạy võ cho Trương tiểu thư nữa chứ?”

“...”

[1] Công thẩm: xét xử công khai.

[2] Chấp mê bất ngộ: u mê không chịu tỉnh ngộ.

[3] Trong “Đối diện tương tư”, Lâm Trầm vì muốn giữ Lý Phượng Lai ở lại bên cạnh mình, đã cắt đứt gân mạch tay chân, phế võ công của hấn, nên Lý Phượng Lai mới trêu ghẹo Lâm Trầm là “nghiện phế võ công người khác”.

10. Chương 10

Lâm Trầm nói không sai, Từ Tình đích thật là sử dụng hết toàn bộ nội lực còn sót lại mới bức ra được một luồng kinh đạo, cho nên mới vừa chạy khỏi Lâm phủ, cả người liền chống đỡ hết nổi ngã xuống đất, cuối cùng không thể động đậy. Toàn thân y đều là vết thương, thương thế trên tay phải càng nghiêm trọng hơn, cánh tay mềm nhũn rũ xuống bên hông, bộ dáng cực kỳ dọa người.

Lâm Được bình thường luôn vội vàng hấp tấp, tay chân vụng về, lúc này lại bình tĩnh hiếm thấy, nhanh chóng thuê một gian phòng ở khách điểm gần đó, một mặt phân phó tiểu nhị đi tìm đại phu, một mặt động thủ bồi thuốc cho Từ Tình.

Sau khi băng bó xong miệng vết thương, lại dần dần cảm thấy nghi hoặc, nhúu mày nhỏ giọng tự hỏi: “Kỳ quái, thương thế kia tuy rằng thoát nhìn nghiêm trọng, nhưng vì sao mỗi một kiếm đều tránh khỏi chỗ hiểm?”

Chẳng lẽ là đại ca của cậu hạ thủ lưu tình?

Nhưng mà đại ca luôn miệng quát chính tà khác biệt, bộ dáng kia... Một chút cũng không giống như đang mềm lòng.

Giờ phút này khí lực trên người Từ Tình đã dùng hết, toàn thân đau ê ẩm, mới vừa chợp mắt được một chốc đã bị tiếng lẩm bẩm của Lâm Dục đánh thức, khẽ thở dốc nói: “Đại ca người nhất định là cố ý...”

“Hả?”

“Y rõ ràng có rất nhiều cơ hội lấy mạng của ta, lại cứ một mực đợi đến lúc nghe thấy tiếng bước chân của người mới động thủ, nhất định là vì thử chúng ta.”

“Thử cái gì?”

“Thử một lần...” Từ Tình mở to hai mắt, cười: “Xem chúng ta có phải là thật lòng yêu nhau hay không.”

Lâm Dục nghe xong ngẩn ngơ, mặt nhanh chóng đỏ bừng.

Tuy rằng cậu với Từ Tình đã tâm ý tương thông, nhưng khi nghe đến mấy chữ tình tình ái ái này thì vẫn như cũ có chút không được tự nhiên. Hơn nữa, đại ca của cậu xưa nay quang minh lỗi lạc, lòng dạ ngay thẳng, làm sao có thể cố ý diễn trò lừa cậu?

Ai nha, đích thị là cái tên vô lại Lý Phượng Lai kia lại nghĩ ra ba cái ý tưởng bậy bạ này rồi!

Hừ, uống công cậu bị hấn lừa mất một tiếng “Lý đại ca”.

Lâm Dục càng nghĩ càng cảm thấy có lý, mắt thấy thương thế của Từ Tình cũng không nghiêm trọng gì lắm, dĩ nhiên là thử phào nhẹ nhõm, có tâm tư đi cân nhắc chuyện khác. Đại ca có nhiều cơ hội giết chết Từ Tình, lại chỉ bắt sống về, sau đó còn làm trò phề võ công của y trước mặt mình, lẽ nào quả nhiên là cố ý?

Cậu càng suy nghĩ, càng thấy lòng mình hỗn loạn, mãi đến khi tiểu nhị mời đại phu tới, mới tập trung tinh thần chiếu cố Từ Tình.

Từ Tình tuy rằng mất máu rất nhiều, nhưng quả nhiên lại không nguy hiểm đến tánh mạng, sau khi băng bó xong vết thương liền chìm vào giấc ngủ sâu. Lâm Dục ngồi ở đầu giường, một lần trông nom này chính là suốt hai đêm.

Giữa trưa ngày thứ ba, lúc cậu đương ngồi ngẩn người trước giường, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng đập cửa.

Lâm Dục tưởng tiểu nhị đưa cơm đến, vội vàng chạy đi mở cửa, nào biết vừa nhìn thấy người đứng gõ cửa bên ngoài kia thì liền sững sốt một chốc.

Mắt dài nhỏ, bờ môi hơi mỏng, ngũ quan cực kỳ bình thường... Nhìn tới nhìn lui nhìn sao cũng thấy quen quen, tựa hồ đã từng gặp qua ở đâu đó. Ngây người một lúc lâu, mới chợt nhớ tới người nợ là thần y Đoàn Kỳ đã từng chữa trị cho đại ca cậu hồi trước.

“Đoàn thần y?” Lâm Dục vừa mừng vừa sợ, vội vàng nghiêng mình nhường đường cho hắn vào nhà, hỏi: “Làm sao người lại tới đây?”

Lần trước gặp mặt, Lâm Dục đã cảm thấy sắc mặt Đoàn thần y này vừa đen vừa thối, bộ dáng cực kỳ khủng bố, mà hôm nay vừa gặp, lại càng cứng nhắc hơn trước rất nhiều. Chỉ thấy hắn tùy tiện sải bước vào cửa, mắt kiên nhẫn hừ hừ hai tiếng nói: “Còn không phải tại họ Lý tìm ta đến đây cứu người!”

Hắn chỉ muốn trông coi thật tốt tòa tiên sơn nhà mình, an an ổn ổn qua cả đời, thế quái nào mà cái tên hỗn đản Lý Phượng Lai kia, hoàn toàn xem mình như thủ hạ mà sai sử, hử một chút lại tìm hắn trị bệnh cứu người.

Thật sự đáng giận.

Trong lòng Đoạn Kỳ có uất ức, lúc đi đường cũng rầm rầm dùng dùng, hai ba bước đã tới bên giường, ngồi xuống giúp Từ Tình còn đang mê man bắt mạch.

Lâm Dược ngơ ngác đi theo phía sau, giờ mới hiểu ra là đại ca của cậu tìm thần y đến đây cứu Từ Tình.

Hì, đại ca quả nhiên cương chiều cậu nhất.

Thậm chí cái tên vô lại họ Lý kia... Ừm, thôi tốt hơn hết là tự động bỏ qua đi.

Lâm Dược thấy Đoạn Kỳ vừa bắt mạch vừa như có điều gì suy nghĩ mà nhíu nhíu mày, sắc mặt càng ngày càng khó coi, không khỏi kinh hãi, thật cẩn thận hỏi: “Đoàn thần y, thương thế của y không sao chứ?”

“Bị thương da thịt mà thôi, đại phu bình thường cũng chữa được.”

“Nhưng mà, y đã hôn mê suốt hai ngày rồi.”

“Đó là vì nội lực của y đã cạn kiệt, hơn nữa còn bởi độc tố trong người đã lan đi khắp nơi.”

Độc!?

Lâm Dược nghe được một chữ như thế, mới nhớ tới thân thể Từ Tình xưa nay đều trúng kịch độc, lúc trước mỗi ngày ngâm ở trong hàn đàm, chính là vì áp chế độc tố. Mà bây giờ... độc đã phát tác rồi sao?

Trong lòng căng thẳng, vội hỏi: “Trong người y rốt cuộc là trúng độc gì?”

“Vì luyện thành tuyệt thế võ công, cố ý sử dụng kịch độc, dùng cái này bức ra nội lực cường liệt.” Đoạn Kỳ lại hừ một tiếng, tươi cười tràn đầy trào phúng, “Thật sự là không muốn sống.”

Thì ra, Từ Tình là vì như thế này mới trúng độc.

Y là vì báo thù, mới một lòng luyện thành tuyệt thế võ công ư?

Lâm Dược trước giờ căn bản là không biết chuyện này, hiện giờ sau khi nghe xong, lại cảm thấy đau lòng, vội vàng hỏi: “Độc này có thể giải hay không?”

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, ta là thần y đó! Là cái loại thần y mà người chết thành xương trắng hếu còn cứu sống được đó, làm sao mà ngay cả cái bệnh nhỏ xíu vậy cũng trị không hết hả?” Đoạn Kỳ không kiên nhẫn trợn mắt coi thường, nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn là thần y đỉnh đỉnh đại danh bị người ta coi như tiểu tư mà sai bảo cũng thôi đi, lại còn một đám nghi ngờ y thuật của hắn, toàn đi tìm ba cái bệnh cón con lật vật không có tính khiêu chiến ra mà kêu hắn trị.

Lâm Dược nghe được sừng sốt ngơ ngơ, hỏi ngu: “Ý là... Người có thể trị khỏi cho y?”

“Hỏi thừa!” Đoạn Kỳ không thể nhịn được nữa, dứt khoát tổng Lâm Dược ra ngoài, lấy ngân châm trong hòm thuốc ra, chuyên tâm nhốt mình ở trong phòng thi thuật cứu người.

Lâm Dược ngây ngốc chờ ở bên ngoài hết một ngày đêm, mới thấy Đoạn Kỳ đẩy cửa ra, phụng phịu nói một câu “Xong rồi”, liền đeo hòm thuốc lên bước đi. Lâm Dược hướng về phía bóng lưng đi xa kia nói vài tiếng cảm ơn rồi vội vàng trở về phòng xem Từ Tình.

Liếc mắt một cái, chỉ thấy Từ Tình lẳng lặng nằm ở trên giường, sắc mặt tuy rằng tái nhợt, nhưng đã mở mắt, ánh mắt lưu chuyển, một đôi con ngươi đen tuyền rạng rỡ sáng chói.

Lâm Dược bước nhanh về phía trước, mới vừa đi tới bên giường, hai chân liền mềm nhũn mà té xuống. Cậu cũng không đứng dậy, cứ thế mà ngồi chồm hổm ở đầu giường, mò mẫm bắt lấy tay Từ Tình.

Mười ngón siết chặt.

Bọn họ đã trải qua nhiều khó khăn mới đi đến một bước này, từ nay về sau, sẽ không bao giờ chia ly nữa.

“Tiểu Dược,” Từ Tình nhẹ nhàng gọi cậu, thanh âm khàn khàn: “Cậu mà người nói lúc ở thủy lao kia, lặp lại lần nữa cho ta nghe một chút đi, được không?”

“Câu nào?”

Từ Tình không đáp, chỉ bình tĩnh nhìn cậu, con ngươi đen sâu thẳm, ngập tràn tình ý.

Mặt Lâm Được lại hồng, chậm rãi kề đầu đến bên tai Từ Tình, từng chữ từng chữ nhỏ giọng nói: “Ta thích người.”

Lời vừa nói xong, trong mắt Từ Tình liền tản ra sương mù mênh mông, như một đầm nước xanh biếc, sâu không thấy đáy, vô cùng động lòng người.

Lâm Được nhìn thấy mà ngẩn ngơ, kim lòng không đập nhích về phía y, hơi thở không hiểu sao trở nên dồn dập.

Từ Tình nắm chặt tay cậu, nhẹ giọng nói: “Tiểu Được, chờ sau khi thương thế của ta khá lên, chúng ta phải đi dạo quanh thành Dương Châu một lần, có được không?”

“Ừ.”

“Sau đó, người có nguyện ý theo ta quay về Tây Vực hay không?”

Lâm Được gật gật đầu, rồi lại lập tức khựng một chút, đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: “Tây Vực, nếu ta cùng về với người, vậy vị Trình công tử kia làm sao bây giờ?”

“Trình Song Ngân?” Từ Tình nhíu nhíu mày, có chút kinh ngạc, “Liên quan gì tới hắn?”

“Hắn thích người như vậy, các người lại là loại quan hệ đó, làm sao có thể không liên quan?” Lâm Được siết chặt nắm tay, chỉ cần nhớ tới âm thanh vang vọng tối đêm ấy, ngực liền cảm thấy đau nhức.

Cho dù qua lâu như vậy, cũng vẫn như cũ, không thể quên được.

Từ Tình càng nghe càng thấy mơ hồ, không hiểu ra sao cả hỏi lại: “Ta với hắn là quan hệ gì?”

“Hắn, hắn không phải là nam sủng của người sao?”

Nghe vậy, mặt của Từ Tình liền méo mó một cách kỳ cục, nghiêng rằng nói: “Ta với Trình Song Ngân? Làm sao có thể?”

“Nhưng mà người ta đồn rằng, nam sủng của giáo chủ ở trong khoảng rừng phía tây...”

“Người cũng nói là đồn đãi, làm sao là thật được?” Từ Tình chột lên trán Lâm Được một cái, nói tiếp: “Huống chi, lần đầu tiên người xông vào rừng cây, thì nhìn thấy ai?”

Lâm Được mở to hai mắt, lúng ta lúng túng ứng: “Chính là giáo chủ.”

“Thì đó.”

Lâm Được cau mày nghĩ một lát, lại hỏi: “Nhưng mà, đêm hôm đó, rõ ràng là ta nghe thấy...”

“Nghe thấy cái gì?”

“Ừm...” Lâm Được lấp bắp cả nửa ngày, mặt hết đỏ lại trắng hết trắng lại đỏ, cuối cùng mới ấp a ấp úng nói chuyện đêm hôm đó ra.

Sau khi Từ Tình minh bạch hết thấy mọi chuyện, trên mặt đã lộ ra vẻ tỉnh ngộ, cuối cùng cũng hiểu được tại sao lúc ấy Lâm Được lại không nói một lời, bộ dạng cổ quái. Tiếp đó, khóe miệng liền co giật, trầm giọng nói: “Trình Song Ngân – tên hỗn đản này, lại tùy tiện làm bậy ở trong phòng!”

“Ừa, đêm đó... Không phải là người?”

“Dĩ nhiên.” Lúc này, Từ Tình dứt khoát chồm tới hôn Lâm Được một cái, nói: “Hôm đó ta ngâm ở trong hàn đàm suốt một đêm, trời vừa sáng liền đi sắc thuốc cho người.”

“Cho nên, nói đúng ra thì Trình công tử căn bản không phải là nam sủng của người?” Lâm Được nghiêng đầu, vẫn có chút ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Từ Tình cảm thấy bộ dáng này của cậu gốc muốn chết, nhưng cũng vô cùng đáng yêu, nhin không được hôn một miếng rồi lại mi một cái, ngay cả mở miệng trả lời cũng phát lười.

Lâm Dược không né không tránh, cứ thế tự mình lằm bằm: “Thế sao lúc trước khi ta hỏi Trình công tử, hấn vì cái gì mà không phản bác?”

“Hử?” Từ Tình biến sắc, dài giọng đáp: “Nói vậy, Trình Song Ngân là cố ý?”

Y như có điều suy nghĩ, trầm ngâm một lát, đột nhiên búng ngón tay, há miệng gọi lên một cái tên: “Triệu Du.”

Vừa dứt lời, ngoài cửa sổ liền vang lên một giọng nói lạnh nhạt không chút ngữ điệu: “Có thuộc hạ.”

“Những lời ban nãy người đều nghe rõ?”

“Dạ.”

“Biết bây giờ nên làm cái gì chứ?”

“Thuộc hạ đã hiểu.”

“Đi đi.”

Từ Tình vung tay lên, bên ngoài liền truyền đến một hồi tiếng gió xào xạc, không nghe được bất cứ tiếng bước chân nào.

Lâm Dược ngu ngu ngơ ngơ, rốt cuộc cũng nhìn ra được manh mối gì đó, vội hỏi: “Người kêu Triệu Du đi làm gì?”

“Không có gì, chẳng qua chỉ là để y đến hỏi cho rõ ràng, đêm đó Trình Song Ngân có phải là cố ý kêu cho người nghe không.”

“Nếu quả đúng là vậy...”

“Thế thì cho hấn chút giáo huấn.”

“Trình công tử không phải là người xấu.”

“Ta biết.” Từ Tình xoa nhẹ thái dương, khẽ thở dài: “Cho dù hấn có làm bậy đến tội ác tày trời, ta cũng tuyệt đối không thể động thủ đối phó với hấn. Bởi vì trên đời này, nếu không có Trình Song Ngân, ta đã không sống nổi.”

“A?”

Từ Tình vẫn thở dài, tầm mắt rơi ở phía xa xa, khàn khàn lên tiếng: “Tên kia thật giống như một “ta” khác. Lúc trước ta mới bị người phản bội, trong vòng một đêm nhà tan cửa nát, quả thực hận không thể chết đi cho rồi, thì gặp được Trình Song Ngân. Tình cảnh của hấn rất giống ta, không, thậm chí so với ta còn thảm hại hơn vài phần.”

Đôi mắt Lâm Dược lay động, suy đoán: “Trình công tử cũng từng bị người phản bội?”

“Ngày trước hấn xử sự theo cảm tính, không những bởi vậy mất đi thân nhân, mà còn thua luôn một đôi mắt.”

“A,” Lâm Dược lắp bắp kinh hãi, hỏi: “Mắt của Trình công tử là bị tình nhân của hấn hại thành như vậy?”

Từ Tình lắc đầu, con ngươi đen u ám nặng trĩu, lại điểm chút vài phần quý dị, nhẹ giọng nói: “Là chính hấn tự mình hủy đi.”

“Cái gì?”

“Hấn hận chính mình có mắt không trông, tin lầm kẻ thù, tự tay móc hai mắt mình ra.”

“...” Lâm Dược nghe xong cả người phát run, sau lưng nổi lên từng đợt từng đợt da gà. Trình công tử trông qua lịch lãm vô hại, nói chuyện lại càng bình đạm hòa nhã kia, không thể ngờ lại có thể tàn nhẫn như vậy.

Từ Tình thấy thần sắc của cậu, nhin không được cười một tiếng, vội vàng kéo người vào trong lòng, nói: “Tất cả đều là chuyện của hơn mười năm trước rồi, có gì đâu mà sợ. Sau này ta cùng với Trình Song Ngân trợ giúp lẫn nhau, ở Tây Vực sáng lập ma giáo, sớm đã báo xong đại thù.”

“Ừ.” Lâm Được gật đầu đáp khẽ, yên lặng tựa vào ngực Từ Tình, lắng nghe tiếng tim đập nhịp nhàng kia. Cậu chỉ mới nghe hết chuyện cũ của Trình Song Ngân đã cảm thấy khiếp đảm, không biết cố sự của Từ Tình, lại là như thế nào đây? Tuy rằng chưa từng mở miệng hỏi qua, nhưng cũng mơ hồ có thể đoán được một chút.

Vì luyện thành thần công cái thể mà nuốt vào kịch độc.

Ngẩn ngủ chỉ trong vòng mười mấy năm, một tay lập nên ma giáo ở Tây Vực.

Tự tay đâm tình nhân cũ ngày xưa, báo xong đại thù.

Việc này nói ra nghe băng quơ nhẹ nhàng, trên thực tế lại không biết đã trải qua bao nhiêu khó khăn trắc trở.

Lâm Được đột nhiên có chút khó chịu, oán hận chính mình không sinh sớm mười năm, không thể vào lúc Từ Tình thống khổ nhất mà bảo vệ y. Lại đồng thời cũng cảm thấy may mắn, tuy rằng muộn đấy, nhưng rốt cuộc vẫn gặp được y.

Để rồi có cơ hội nắm tay y thả lỏng hết tình ý.

Để rồi có cơ hội... Đưa tay vuốt lên nếp nhăn giữa đôi lông mày.

Nghĩ, quả nhiên vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve lên hai hàng mày tú lệ của Từ Tình. Được trong chốc lát, vẫn cảm thấy chưa đủ, dứt khoát ngồi xuống đầu giường, cúi người hôn lên trán y.

Triền miên lưu luyến.

Nhu tình hàng vạn hàng nghìn.

Từ Tình cũng không hiểu tâm tư của Lâm Được, chẳng qua bị cậu hôn như vậy, liền thấy miệng đắng lưỡi khô, vội vàng một phát bắt lấy cổ tay của cậu, khàn giọng nói: “Thân thể của ta chưa khỏi hẳn, người đừng nghịch ngợm.”

Lâm Được ngẩn ngơ, tức thì mặt đỏ tai hồng.

Mặc dù không dám hôn tới hôn lui nữa, nhưng cũng luyến tiếc rời khỏi Từ Tình, thế nên yên lặng ngồi ở đầu giường, nhìn y chăm chăm, đôi mắt vừa đen vừa sáng, thật sự hết sức đáng yêu.

Từ Tình trong lòng rung động, nhịn không được đưa ta lên sờ sờ gương mặt cậu, được một lúc, lại vuốt vuốt mái tóc của cậu. Bàn tay di chuyển khắp chung quanh, chỉ mãi không chịu rời khỏi người cậu.

Lâm Được bị chọc đến cười rộ lên, cúi đầu kề vào trán Từ Tình, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh nói: “Thân thể người còn chưa khỏe, mau ngủ đi.”

“Ừ.” Từ Tình gật đầu khẽ đáp, quả nhiên ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Một đêm mộng đẹp.

Mấy ngày kế tiếp, thân thể Từ Tình khôi phục cực nhanh, số lần ho khan càng ngày càng ít, độc trong cơ thể cũng không còn tái phát nữa.

Lâm Được không khỏi hết lời ca ngợi Đoàn thần y kia một lần rồi lại một lần. Từ Tình ban đầu còn gật gù phụ họa, sau thì ăn giấm chua, liền dứt khoát dùng nụ hôn chặn cái miệng cậu lại.

Hai người bọn họ một mặt dưỡng thương, một mặt thì tay trong tay dạo quanh thành Dương Châu mấy lần, thề non hẹn biển ngày ấy, nay đã có thể thực hiện, thật giống như đang nằm mộng.

Đợi đến khi thân thể Từ Tình hoàn toàn bình phục, Lâm Được liền lén chạy đến Lâm phủ chào tạm biệt đại ca của cậu, sau đó cùng Từ Tình trở về Tây thành. Trên đường đi lần này, bọn họ dĩ nhiên là du sơn ngoạn thủy, lộ trình vốn chỉ có hai tháng, lại kéo thành ba tháng mới xong.

Kết quả mới vừa quay về ma giáo, Từ Tình đã bị Trình Song Ngân thỉnh đi uống trà.

Mấy tháng không gặp, Trình Song Ngân vẫn là bộ dáng nhã nhặn tuấn tú kia, đôi mắt bị che bằng một mảnh vải đen, bên môi vương nét cười nhàn nhạt, một mình ngồi cạnh bàn nắm cờ trầm ngâm. Nghe thấy tiếng bước chân vào cửa của Từ Tình, cũng chỉ mỉm cười, ngẩng đầu lên chào: “Giáo chủ biệt lai vô dạng[1]?”

Từ Tình đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, tự mình đưa tay rót trà, hỏi ngược lại: “Thần sắc của người kém hơn trước nhiều, có chuyện phiền lòng sao?”

Nghe vậy, quả nhiên nét mặt Trình Song Ngân liền thay đổi, siết chặt quân cờ trong tay, trầm giọng nói: “Rốt cuộc thì giáo chủ đã nói gì với Tiểu Du, hại y liên tiếp mấy tháng trời không thềm để ý đến ta?”

“Cũng không có gì quan trọng, chẳng qua chỉ là nói... Chuyện người tối hôm nào đó cố ý kêu cho Lâm Dực nghe thôi.”

“Thì ra là thế.” Khóe miệng Trình Song Ngân khẽ run rẩy, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường, nghiêng đầu cười đáp: “Ngài biết rõ da mặt Tiểu Du rất mỏng, lại cố ý sai y tới tìm ta đối chất, khó trách sẽ khiến y giận dữ.”

“Triệu Du biết người lợi dụng y làm chuyện loại này, hơn nữa âm thanh gì cũng đều để Lâm Dực nghe hết, không tức giận mới lạ đó.” Từ Tình cong khóe miệng, tiếp đẩy liên cười rộ lên.

Hai người tuy rằng không thể đối địch, nhưng lẳng lặng ngồi như vậy, cũng có đôi chút cảm giác giằng co căng thẳng.

Cuối cùng vẫn là Từ Tình thở dài, mở miệng hỏi trước: “Người rất ghét Lâm Dực?”

“Bình thường thôi.”

“Vậy sao lại cố ý ly gián chúng ta?”

“Bởi vì hắn có lẽ sẽ hại chết giáo chủ ngài a.”

“Cho dù ta thích hắn, người cũng muốn phản đối?”

Trình Song Ngân lặng im một lát, bỗng nhiên phì cười, nói: “Hiện tại thì không.”

“Hửm?”

“Khi đó hắn rõ ràng có thể lấy mạng của ngài, vậy mà cuối cùng thanh chủ thủ kia lại đâm vào ngực của chính hắn, chỉ bằng điều này, ta cũng không có cách nào tiếp tục chia rẽ các người.” Dừng một chút, con cờ trong tay rốt cuộc rơi xuống bàn cờ, nét mặt giãn ra, cười khẽ, “Bởi vì một tên ngu một tên ngốc, thật sự là trời sinh một đôi.”

“Trình, Song, Ngân!” Từ Tình nghiêng răng nghiêng lợi kêu tên của hắn, ánh mắt sắc bén, bộ dáng làm cho người ta sợ hãi.

Đáng tiếc Trình Song Ngân cái gì cũng nhìn không thấy.

Hắn vẫn như cũ nhàn nhạt cười, một lần nữa cầm quân cờ lên, nói: “Giáo chủ ở Dương Châu dùng khổ nhục kế quả thật không tồi.”

“Cái gì?”

“Ta nghe Tiểu Du nói hết rồi, ngài rõ ràng có rất nhiều cơ hội chạy trốn, lại cố ý để cho đám người chính đạo bắt giữ tra tấn, khiến bản thân thê thảm không chịu được, thiếu chút nữa phế luôn một tay. Chắc chắn, nếu Lâm Dực biết được chân tướng, không biết sẽ nghĩ như thế nào?”

Mặt Từ Tình cứng đờ, lập tức uy hiếp: “Cái gì cũng không cho phép nói với hắn!”

Trình Song Ngân trước sau như một vẫn duy trì vẻ mặt cười cười, mềm giọng đáp: “Nếu giáo chủ không cho ta ưu đãi gì, chỉ sợ không bịt được miệng của ta.”

“...” Sắc mặt Từ Tình lại âm trầm đi vài phần, có tròng mắt cỡ nào, Trình Song Ngân cũng đều thờ ơ, cuối cùng cũng đành bại trận, nói: “Triệu Du đúng không, ta đây cho y nghỉ ngơi nửa tháng.”

“Trong nửa tháng này, mỗi ngày đều phải ở cùng ta.” Trình Song Ngân chậm rãi thêm một câu, con cờ trong tay lại rơi xuống bàn cờ, tươi cười ngọt ngào, ôn nhu động lòng người.

“Tùy người, thích là được.” Từ Tình khoát tay áo, ực một hơi uống hết ly trà, đoạn nhanh chóng đứng lên, quay đầu bước đi.

Y mới vừa bị Trình Song Ngân cài bẫy một trận, trong lòng giận dữ, nhưng lúc đi được nửa đường chợt nhớ đến Lâm Dục, ngực lại không tự chủ được mềm mại hẳn ra, đợi tới khi trở về sương phòng Lâm Dục ở tạm thì đã quay lại vẻ mặt tươi cười.

“Tiểu Dục.” Đẩy cửa vào phòng, chỉ là kêu tên người này thôi, đáy lòng đã tràn ra mật ngọt.

Lâm Dục chờ người chờ tới phát chán luôn rồi, giờ phút này thấy y trở lại, hiển nhiên là hưng phấn đón tiếp, hỏi: “Người gặp Trình công tử rồi sao, thế nào?”

“Không có việc gì.”

“À, ta đây ngày mai có cần đi chào hân một tiếng hay không?”

Từ Tình gật gật đầu, lại lập tức lắc đầu, một tay kéo Lâm Dục ôm vào trong lòng, nói: “Chào hỏi có thể, nhưng lời mà hân nói ra khỏi miệng, một chữ người cũng không được tin.”

Cái tên Trình Song Ngân kia xảo hoạt muốn chết, khó đảm bảo sẽ không xuất ra thủ đoạn nào đó để hãm hại y, ừm, dặn trước đỡ lo.

Lâm Dục nghe xong, cái hiểu cái không, nhưng vẫn mở to hai mắt, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Từ Tình cảm thấy bộ dáng ngơ ngác này của cậu đáng yêu vô cùng, không nhịn được sấn tới hôn một cái, sau đó nắm chặt tay cậu, nhường mày cười. Bởi vì kịch độc trong cơ thể đã được giải trừ, sắc mặt Từ Tình không tái nhợt như trước, nhưng nét phong tình giữa đôi hàng mày vẫn không thay đổi, cười một cái như vậy, quả thật xinh đẹp vạn phần.

Lâm Dục nhìn thấy ngực ngốc một chút, tim tức thì đập thành thịch, thân thể không thể khống chế được mà nóng hầm hập, ngay cả gương mặt cũng đỏ hết một nửa. Từ Tình nhếch nhếch khóe miệng, cắn cắn lên vành tai trắng muốt như ngọc của cậu, cười nói: “Ta đã nói sẽ ngoan ngoãn làm nam sủng của người, hiện giờ người đã tự mình dâng đến tận cửa rồi, người có muốn hay không?”

Lâm Dục lúc này đã mặt đỏ tai nóng, sau khi nghe xong những lời này, hai gò má càng như muốn bốc cháy, chỉ biết ôm chặt lấy Từ Tình không buông.

Từ Tình liền cười cười, cũng không ghẹo cậu nữa, trực tiếp cúi đầu hôn xuống.

Gắn bó giao hòa.

Cho dù đã hôn nhau cả trăm ngàn lần, nhưng vẫn bởi vì sự ngọt ngào triền miên này mà rối loạn hơi thở.

Lâm Dục thở hổn hển, mơ mơ màng màng mặc cho Từ Tình hôn, bất tri bất giác, đã bị nửa ôm nửa kéo tha lên giường. Mãi đến khi Từ Tình động thủ cởi y phục của cậu, mới bỗng chốc phục hồi tinh thần lại, nói: “Bên ngoài trời vẫn còn sáng...”

“Không sao.”

“Vậy còn... Triệu Du...”

“Hửm?”

“Y luôn luôn canh ở ngoài cửa mà, có thể nghe thấy hay không...”

Từ Tình nghe xong ngây người, lát sau liền cười ra tiếng, cương chiều hôn lên trán Lâm Dục, nói: “Yên tâm, y có chừng mực. Biết cái gì nên nghe, cái gì không nên nghe.”

Lúc nói đến hai chữ “không nên” này, Từ Tình ái muội chớp chớp mắt, bàn tay một đường trượt xuống, nhẹ nhàng cầm lấy dương vật giữa hai chân Lâm Dục.

Lâm Được chấn động cả người, kêu “A” một tiếng, tay chân lập tức trở nên mềm nhũn, không còn nghĩ gì được nữa.

Từ Tình liền cúi người xuống, cố ý dùng răng cắn mở vạt áo của cậu, từng chút từng chút trút bỏ xiêm y trên thân cậu, nhưng khi thoáng nhìn thấy vết thương trên ngực Lâm Được thì ánh mắt chợt khựng lại.

Rõ ràng không phải tổn thương ở trên người mình, đáy lòng ấy vậy mà cũng nhói đau theo.

Mỗi một lần trông thấy, liền đau nhiều hơn một phần.

Từ Tình thở dài, ánh mắt dịu dàng như nước, chậm rãi cúi đầu liếm hôn vết thương trên ngực Lâm Được, tay phải lại càng thoáng dùng sức, vuốt ve lên xuống, nhiệt tình nắn bóp.

“A... A a...” Lâm Được thấp giọng kêu thành tiếng, ngửa đầu, hai mắt thất thần nhìn nóc giường, thân thể khẽ run rẩy.

“Đừng sợ,” Từ Tình đặt toàn thân lên trên người cậu, tay trái buông xuống cũng chặt chẽ nắm lấy ngón tay của cậu, dịu dàng an ủi: “Có ta đây.”

Vừa nói chuyện, những nụ hôn nhỏ vun ngọt ngào cũng vừa rơi trên mặt Lâm Được.

Lâm Được lại nhỏ giọng kêu vài tiếng, trong con ngươi đen tuyền thâm đắm sương mù, ánh mắt dần dần mê ly.

“Ngoan lắm.” Từ Tình nhàn nhạt cười, lại hôn môi cậu, tùy ý đòi hỏi trong khoang miệng mềm mại ẩm ướt, quyến rũ đầu lưỡi linh hoạt kia cùng mình quấn quýt.

Hôn mãi đến khi Lâm Được hết hơi, mới thoáng lui về sau một chút, đồng thời nâng lên một chân của cậu, đem dương vật cương cứng của mình để sát vào mật huyết mềm mại.

Chỉ trong nháy mắt sau đó, vật cứng nóng cháy liền hung hăng đâm thẳng vào thân thể Lâm Được.

“A...” Lâm Được đột nhiên mở to mắt, hai tay bám chặt lấy bả vai Từ Tình, há mồm cắn lên cổ y một cái.

Chút ít đau đớn này ngược lại kích thích Từ Tình. Đôi con ngươi y sâu kín u ám, đáy mắt sóng tình tuôn trào, hai tay giữ chặt eo Lâm Được, mạng mẽ đâm rút trong lối vào ướt át nóng bỏng.

Lúc này đầu óc Lâm Được đã sớm mơ hồ, không tự chủ được tách hai chân ra, theo động tác của Từ Tình mà nhấp nhô lên xuống, hé miệng thở dốc, ý loạn tình mê.

Từ Tình một mặt càn quấy lung tung trong cơ thể cậu, một mặt lại đem môi kề sát bên tai cậu, cúi đầu nỉ non: “Tiểu Được, ta thích người...”

Lập lại một lần rồi lại một lần, thật lòng nhu tình như nước.

Tâm trí Lâm Được liền lạc lối trong âm thanh trầm thấp mê hoặc này, hai chân khẽ cuộn lại, uốn lưng bắn ra chất lỏng trắng đục. Mà Từ Tình vẫn nằm ở trên người cậu cũng biến sắc, sau khi dùng sức đâm chọc thêm vài cái, liền tiết ngay bên trong cơ thể cậu.

Từ Tình bởi vì chuyện của Lâm Được, đã chậm trễ ở bên ngoài nhiều tháng, việc trong giáo hơn phân nửa là bị bỏ xó. Hiện giờ nếu đã về Tây Vực, hiển nhiên là có cả núi công chuyện cần làm, chẳng qua cũng phải dính bên Lâm Được hơn nửa tháng, mới chịu dẫn Triệu Du ra ngoài.

Lâm Được một mình lang thang khắp nơi, thật sự vô cùng buồn chán, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng chỉ có thể đi tìm Trình Song Ngân chơi.

Trình Song Ngân mặc dù không có hảo cảm gì mấy với Lâm Được, nhưng thấy cậu thì trước sau vẫn bày ra bộ dáng mỉm cười dịu dàng, không những tự tay rót trà, còn lấy bàn cờ ra chơi với cậu.

Lâm Được xuất thân võ lâm thế gia, đối với mấy thứ linh tinh như cầm kỳ thi họa cũng không tinh thông, cho nên mới đành vài ván liền thua nguyên bàn cờ, một hơi đại bại cho đến tối.

Mắt thấy sắc trời càng ngày càng tối dần, Lâm Được bắt đầu ngồi không yên, liên tục quay đầu nhìn về phía cửa sổ mà ngó nghiêng khắp nơi.

Trình Song Ngân tuy rằng không nhìn thấy vẻ mặt của cậu, nhưng nghe âm thanh thì cũng biết là có chuyện gì, hiểu rõ mà cười cười, hỏi: “Đang đợi giáo chủ về?”

“Há?”

“Yên tâm, giáo chủ đại nhân võ công cao cường, sẽ không xảy ra chuyện không may.” Nghiêng nghiêng đầu, môi mỏng khẽ nhếch, khoan thai cười nhạt, “Huống chi có Tiểu Du của ta ở bên bảo vệ, càng không gặp nguy hiểm gì đâu.”

“A... ờ.” Lâm Được gật gật đầu, mặt được một phen đỏ bừng.

Thật sự là kỳ quái.

Bất quá xa nhau mới có một ngày ngắn ngủi, chưa gì đã cảm thấy nhớ người ta rồi?

Hơn nữa cảm giác tương tư này còn lộ liễu đến vậy, ngay cả một người mắt không nhìn thấy cũng có thể nhận ra.

Lâm Được cúi đầu ho khan vài tiếng, rốt cuộc cũng thu tầm mắt từ ngoài cửa sổ về, nói lảng sang chuyện khác: “Lúc trước, đa tạ Trình công tử đã cho ta mượn chủy thủ.”

“Có cái gì mà cảm ơn, ta thật ra là cố ý hại người đấy.”

“Nhưng nếu chuyện ngày đó không xảy ra, Từ Tình cũng sẽ không tin là ta thật lòng thích y.”

Trình Song Ngân phì cười một cái, nói: “Đó là bởi vì người ngu muốn chết, ấy thế mà lại lấy dao tự đâm vào ngực mình.”

Nghe vậy, Lâm Được lại đỏ mặt, đáp: “Có điều, làm sao người dám xác định ta sẽ không đả thương Từ Tình? Vạn nhất lúc đó ta đâm về phía Từ Tình, mà y lại không né không tránh...”

“Thì sao?” Hai tay Trình Song Ngân chấp lại đặt dưới cằm, cũng không nhắc đến chuyện chủy thủ đã bị động tay động chân qua, chỉ uyển chuyển cười nói: “Dù sao người chết cũng đâu phải là ta.”

Ngôn ngữ ôn hòa, vẻ mặt tự nhiên.

Lâm Được lại nghe xong mà lạnh gáy, ngón tay có chút run rẩy.

Đang kinh ngạc, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân quen thuộc.

Trong lòng Lâm Được nhảy nhót, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười, đứng dậy bước ra ngoài cửa phòng, nhào thẳng vào trong vòng tay của Từ Tình.

“Đã về?”

“Ừ, sao người lại ở chỗ này?”

“Rảnh rồi nhàm chán nên đến chơi cờ với Trình công tử một lát.”

“Hắn không có nói gì kỳ quái chứ?”

“Ặc... Không có...”

Hai người bên này hôn hôn thân thân nói chuyện, bên kia Trình Song Ngân cũng đứng dậy, dịu dàng gọi: “Tiểu Du.”

Vừa dứt lời, hắc y nam tử mặt không chút thay đổi liền từ nóc nhà nhẹ nhàng nhảy xuống, bước nhanh đi đến bên cạnh Trình Song Ngân, lạnh lùng nói: “Hôm nay gió lớn, người mặc quá ít y phục.”

“Không sao,” Trình Song Ngân duỗi tay ra, mò mẫm bắt lấy cánh tay Triệu Du, cười hì hì đáp: “Người ôm ta một cái sẽ không lạnh nữa.”

Triệu Du ghen ghen, trên gương mặt không chút cảm xúc thoáng hiện một chút đỏ ửng, nhưng lập tức khôi phục như thường, ngó qua bọn người Từ Tình, lại nhìn sang Trình Song Ngân, rốt cuộc cũng duỗi tay ra, thả lỏng mà kéo người vào trong lòng.

“Có đói bụng không?”

“Có hơi hơi.”

“Buổi tối muốn ăn gì?”

“Chỉ cần là người làm, món gì ta cũng thích. Bất quá tốt nhất là có thịt sợi hương cá[2], tôm nõn xào hành[3]...”

Vừa nói chuyện, hai người vừa ôm ôm ấp ấp chuyển vào căn phòng cách vách.

Lâm Được ngơ ngác nhìn bóng lưng của bọn họ, hai má hồng hồng, nói: “Hai người này thật ngọt ngào.”

Từ Tình liền nhéo nhéo má cậu, cười: “Có cái gì mà ghen tỵ, chúng ta cũng sẽ không thua bọn họ.”

Nói xong, nắm tay Lâm Được đi ra ngoài, xuyên qua một một hành lang thật dài, thẳng một đường về phía tây rồi bước vào.

Mảnh rừng kia trong trận đại hỏa ngày đó đã bị thiêu hủy, hiện giờ lại một lần nữa mọc lên một khoảnh cây mới, đi tiếp nữa thì đến hàn đàm nơi hai người bọn họ gặp nhau, cùng với... Hai gian nhà gỗ mới.

Lâm Được nhìn thấy hai mắt tỏa sáng, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nói không ra lời.

Từ Tình nắm tay cậu lên hôn một chút, hỏi: “Sau này người sẽ ở đây, được không?”

“Ồ, đây không phải là chỗ của Trình công tử sao?”

“Ta nhờ hắn tặng cho người.”

“A...”

“Thế nào, thích không?”

“Ừ.”

“Tốt rồi, cứ thế này, từ nay về sau, lời đồn sẽ thành sự thật.”

“Lời đồn gì?”

“Nơi này...” Từ Tình quay sang hôn hôn lên hai má Lâm Được, nháy mắt, giữa hàng mày thấp thoáng phong tình diễm lệ, “Có nam sủng của giáo chủ a.”

[1] Biệt lai vô dạng: lâu rồi không gặp.

[2] Nguyên văn là “Ngư hương nhục ti” = Thịt xé sợi hương cá (Món này tuy trong tên có chữ “cá” nhưng thành phần không có cá nên mới gọi là “hương cá”)

11. Chương 11: Ngoại Truyện

Ánh lửa rực trời.

Mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập khắp nơi.

Trình Song Ngân mặc một chiếc áo đơn mỏng manh, đôi chân trần trong bóng đêm chạy hối hả, mắt cá chân trắng nõn bị đá nhọn cắt trúng, máu chảy suốt cả một đường. Hắn lại không cảm thấy đau chút nào, chỉ há to miệng thở hổn hển, dừng cũng không dừng mà cố sức chạy về phía trước.

Cảnh tượng cha mẹ chết thảm hiện rõ mồn một trước mắt.

Tay hắn không ngừng run rẩy, toàn thân mịt mờ ngậy ngậy, giống như vẫn còn chìm trong giấc mộng.

Trước đêm nay, hắn vẫn là Nhị thiếu gia Trình gia được người người ca ngợi, bởi vì đâu mà chỉ cách một buổi tối, hết thấy đều long trời lở đất, đầu tiên là mẹ bị người ta một kiếm đâm chết, tiếp đó thì cha tuần

tình tự vẫn[1], Trình gia bảo vinh quang một thời bị một hồi đại hỏa đốt cho tàn lụi, chỉ còn một mình hắc vô tri vô giác mà trốn thoát.

Hơn nữa... Phía sau còn có người truy đuổi không ngừng.

Trình Song Ngân được nuông chiều từ bé, mặc dù cũng có vài năm luyện võ, thể lực thể năng cũng không tốt cho lắm, sau khi chạy trốn hơn nửa đêm, cước bộ dần dần chậm lại, cuối cùng dừng chân trước một con sông lớn.

Dòng nước chảy xiết, âm âm vỗ sóng.

Hắn không biết bơi, muốn lội qua sông là chuyện tuyệt đối không thể, mà truy binh phía sau cũng càng ngày càng gần, ánh lửa chói lọi đang chiếu lại gần đây.

Trình Song Ngân nhắm mắt, rốt cuộc cũng xoay người lại, nhìn về phía hai kẻ cầm đầu kia.

Một tên là đại ca cùng cha khác mẹ của hắn, phong tư trác tuyệt[2], xinh đẹp hơn cả nữ tử, kẻ còn lại dung mạo anh tuấn, thái độ tiêu sái, là thanh mai trúc mã cùng hắn chơi đùa từ nhỏ đến lớn, và cũng là... Người trong lòng của hắn.

Buồn cười biết bao.

Vốn là hai người thân cận nhất trên đời này, hiện giờ lại liên thủ với nhau hãm hại hắn.

Trong lòng Trình Song Ngân cảm thấy bi thảm, ánh mắt lướt qua hai người kia, run giọng hỏi: “Vì cái gì?”

Đại ca của hắn cười lạnh một tiếng, nói: “Đối với gian phu dâm phụ hại chết mẹ ta kia, lại coi ta như quái vật mà khóa trong quái viện, mười mấy năm không thấy mặt trời... Hừ, ta sớm đã nói qua sẽ báo thù.”

Trình Song Ngân giật mình, có chút khiếp sợ...

Hắn từng nghe kể chuyện đại nương chết oan uổng, cũng biết đại ca bởi vì thân thể yếu đuối nhiều bệnh mà không thể ra ngoài, lại không ngờ được trong đó hàm chứa nhiều ân oán oán như thế.

Hiện giờ chỉ nghe lời nói phiến diện của đại ca, dĩ nhiên không thể hoàn toàn tin tưởng, vì thế hắn đưa ánh mắt chuyển đến trên người một kẻ khác, hỏi: “Phương... Phương công tử, hai nhà chúng ta chính là thế giao, người vì sao phải hại Trình gia ta như vậy?”

Nam tử anh tuấn kia cười cười, trả lời: “Gia gia[3] của ta với gia gia của người là sư huynh đệ, lúc trước cùng nhau luyện võ trên núi, sau sư tổ bất công, trộm đem tàng bảo đồ[4] truyền cho gia gia của người. Người nói, Phương gia chúng ta làm sao có thể cam tâm?”

Tàng bảo đồ?

Trình Song Ngân hít sâu một hơi, cuối cùng cũng hiểu.

Thì ra đại họa nhà tan cửa nát hôm nay, khởi nguồn lại bắt đầu từ một tấm bản đồ kho báu!

Hắn tức giận đến phát run, lại vẫn mang một chút hy vọng xa vời, hỏi: “Chỉ vì một bảo tàng hư vô mờ mịt, người liền... Một chút cũng không đếm xỉa gì đến tình cảm của chúng ta sao?”

“Tình cảm? Ha ha, tại sao đến giờ người vẫn không hiểu?” Người nọ khẽ cười, dung nhan càng thêm tuấn mỹ vài phần.

“Ta để ý người, chỉ là vì moi ra bí mật bảo tàng, người ta thật sự thích vẫn luôn là một người khác.”

Nói xong, nhẹ nhàng cầm tay người bên cạnh.

Mà đại ca Trình Song Ngân mặc dù không nói chuyện, cũng thản nhiên cười.

Mắt liếc mành đưa, hết thấy không cần nói cũng hiểu.

Trình Song Ngân chỉ cảm thấy trời đất sụp đổ.

Nguyên lai đây mới là chân tướng!

Người hấn hết mực yêu thương kia, thực tế lại chỉ coi hấn là một quân cờ để lợi dụng, từng bước từng bước một, chỉ vì để cùng tình nhân chân chính song túc song tề[5].

Buồn cười hấn thế nhưng lại say đắm sai người.

Buồn cười hấn có mắt không trông, đem cơ quan mật đạo Trình gia toàn bộ nói hết cho người kia, kết quả đưa tới một hồi đại họa như vậy.

Nghĩ tới đây, hai người trước mặt cũng đã từng bước đến gần.

“Chúng ta lật tung cả Trình gia, cũng chỉ tìm được nửa tấm tàng bảo đồ, nói vậy, một nửa còn lại ở trên người của ngươi.”

“Đệ đệ ngoan, ngươi nghe lời đem giao đồ ra đây, cũng sẽ chịu ít đau khổ hơn. Niệm tình huynh đệ thủ túc, ta sẽ không lấy mạng của ngươi, nhiều nhất chỉ giống như lúc trước mẹ ngươi đối đãi với ta, nhốt ngươi lại, hai mươi năm.”

Trình Song Ngân ngơ ngơ ngẩn ngẩn nghe, chỉ cảm thấy quỷ ảnh lay động trước mắt, hai người từng thân cận mình nhất, hóa thành ác quỷ đòi mạng. Ngực hấn khó chịu, huyết khí trong cổ họng bốc lên, bỗng nhiên cất tiếng cười to.

Tiếng cười hết sức thê lương.

Vang lên trong đêm tối, khiến người sởn tóc gáy.

Đại ca Trình Song Ngân bất giác thả chậm cước bộ, hỏi: “Đệ đệ ngoan, ngươi sao vậy?”

Trình Song Ngân không để ý tới gã, chỉ thẳng thừng nhìn chăm chú vào kẻ mình âu yếm kia, nói: “Ta với đại ca ta cũng không giống nhau, làm khó ngươi ở cùng ta lâu như vậy. Ừm, chỗ nào của ta là giống đại ca nhất? Đôi mắt này sao?”

Vừa nói vừa giơ tay lên, chậm rãi xoa lên hai mắt của mình.

Sau đó, vẻ mặt thản nhiên cười một cái, bàn tay đột nhiên dùng sức, không chút khoan nhượng móc đôi mắt kia ra.

Thoáng chốc máu tươi đầm đìa.

Phàm là người ở đó đều bị hành động điên cuồng này của hấn dọa sợ, nhất thời không thể động đậy.

Trình Song Ngân lại cười đến càng thêm thoải mái, hai dòng máu loãng theo gương mặt của hấn chảy xuống, bộ dáng yêu dị đến khủng bố. Tiếp theo, bàn chân lui về sau từng bước, “Ừm” một tiếng, ngã vào trong dòng nước mênh mông.

“Cạch.”

Bên tai có chút tiếng vang, Trình Song Ngân liền từ trong giấc mơ tỉnh lại.

Bốn phía tối đen như mực.

Đúng vậy, vô luận hấn có cố gắng như thế nào, cũng không thể nhìn thấy dù chỉ một chút ánh sáng. Từ rất nhiều năm về trước, hấn đã tự tay hủy đi đôi mắt của chính mình.

Trình Song Ngân khẽ thở dài, khóe miệng theo thói quen lại vẽ nên một nụ cười nhạt, cảm giác được ngón tay thon dài khỏe mạnh lướt qua hai gò má, giọng nói quen thuộc vang kể bên tai: “Đánh thức ngươi à?”

Thanh âm kia lạnh lẽo lạnh nhạt, Trình Song Ngân lại hết lần này đến lần khác nghe được tình ý ẩn chứa, trong lòng mềm nhũn, cười đáp: “Không có, vốn cũng ngủ không sâu.”

“Sao vậy, lại nằm mơ?”

“Phải, là mơ thấy ngươi khi đó làm thế nào quán quýt bám dính lấy ta không buông.”

Người nọ hừ một tiếng, liền không nói nữa.

Trình Song Ngân tuy rằng mắt không thể thấy, nhưng cũng đoán được bộ dạng hờn dỗi buồn bực của y, thế là nhích người qua cọ cọ ngón tay y, hỏi: “Trời còn chưa sáng mà, sao hôm nay dậy sớm vậy?”

“Lát nữa giáo chủ phải ra ngoài, ta đương nhiên cũng phải đi theo.”

Trình Song Ngân “ý” một cái, hỏi: “Đã qua nửa tháng?”

Triệu Du hừ hừ hai tiếng, nói: “Ôn nhu hương, anh hùng trùng[6].”

Trình Song Ngân chỉ cười cười.

“Phải phải phải, ta không nên tùy tiện uy hiếp giáo chủ, ngang bướng ép y cho người nghỉ ngơi nửa tháng. Người đã muốn đi theo giáo chủ ra ngoài làm việc, ta dĩ nhiên cũng không nên cản trở, chỉ là một mình thật sự rất buồn chán, xem ra đành phải tìm Lâm công tử chơi với ta.” Vừa nói vừa ra vẻ uể oải ngáp một cái.

Triệu Du biến sắc, lập tức nói: “Người đừng khi dễ Lâm công tử.”

“Kỳ thực nếu người không nói những lời này, ta cũng lắm chỉ trêu ghẹo hấn một chút thôi, còn bây giờ...” Trình Song Ngân cong miệng cười, ôn hòa vô hại tới cực điểm, “Nể mặt người quan tâm đến hấn như vậy, ta đương nhiên phải nghiêm chỉnh khi dễ hấn một phen.”

Triệu Du tức khắc không nói nữa.

Y cực kỳ hiểu rõ tính tình của Trình Song Ngân, biết có nhiều lời cũng vô dụng, liền vội vàng mặc xiêm y, nói: “Ta sẽ nhanh chóng trở lại.”

“Tốt,” Trình Song Ngân choàng y phục lên người, cũng chậm chậm từ trên giường ngồi dậy, khoát tay nói, “Đi đường cẩn thận.”

Tai nghe tiếng bước chân Triệu Du ra tới cửa, lại đột nhiên kêu lên: “Tiểu Du.”

Triệu Du quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hấn nửa tựa vào đầu giường, trên mặt treo một nụ cười nhàn nhạt như có như không, ánh nến lẳng lặng động lên một bên sườn mặt của hấn, thế nhưng lại mang một loại cảm giác động lòng người.

Mà thanh âm của hấn lại càng dịu dàng như ngọc, giống như gió xuân nhẹ phớt bên tai: “Tiểu Du, ta thích người.”

Dù cho Triệu Du định lực hơn người, nghe được câu này, cũng nhịn không được mà tim đập thành thịch, trên mặt lặng lẽ ửng đỏ một chút, rồi cực kỳ nhanh chóng lao ra khỏi cửa. Được nửa đường còn “Rầm” một tiếng, không biết là va trúng cái gì nữa.

Trình Song Ngân tựa như tưởng tượng ra được bộ dáng chật vật của y, cười to một chút mới ngừng lại, chậm rãi đứng dậy mặc quần áo. Cuối cùng mới cầm lấy mảnh vải màu đen trên bàn, nhẹ nhàng che lên đôi mắt.

Tuy rằng mắt hấn không thể nhìn thấy, nhưng quyền hành trong giáo lại không nhỏ, thường ngày đều giúp Từ Tình xử lý giáo vụ, cho nên bận rộn tròn một buổi sáng, mới coi như rảnh rỗi, rút ra một chút thời gian đi tìm Lâm Dục.

Tính khí Lâm Dục vốn hoạt bát hiếu động, ngồi đợi một mình đã buồn đến phát hoảng luôn rồi, cho nên đặc biệt hoan nghênh Trình Song Ngân, nín tay hấn cười cười nói nói.

“Trình công tử, nghe nói trước đây người ở Giang Nam?”

Trình Song Ngân cong khóe miệng, tựa như đang nhớ lại một Giang Nam mưa hòa gió thuận, giọng nói mềm mại vô cùng, “Đó là chuyện của rất nhiều năm về trước.”

“Người đã nhìn quen Giang Nam phồn hoa, hiện giờ chuyển đến nơi đất đai cằn cỗi này, không thấy khó chịu sao?”

Trình Song Ngân cười cười, thoáng chốc liền đoán được tâm tư của Lâm Dục, hỏi ngược lại: “Sao nào, người hối hận đã theo giáo chủ tới đây, lúc này muốn về nhà?”

“Đương nhiên không phải.” Lâm Dục đỏ mặt, vội nói, “Ta chỉ là nhàn rỗi nhàm chán, suy nghĩ miên man thôi. Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với Từ Tình, ta... Cho dù đi đến chân trời góc biển cũng không sao cả.”

Trình Song Ngân nghe xong liền cười rộ lên.

Được một chỗc, lại thở dài, nâng tay ấn nhẹ lên hai mắt của mình, dịu dàng nói, “Ta cũng vậy.”

“Hả?”

“Chỉ cần người kia ở bên cạnh ta, cho dù vĩnh viễn vùi trong bóng tối, thì cũng có gì đáng ngại.”

Lâm Được nghe ra tâm sự trong lời nói của hắn, trong lòng không khỏi rung động, hỏi: “Miệng vết thương... Có đau không?”

“Khi đó đương nhiên là rất đau, hiện tại đã gần như không còn cảm giác, chỉ là ít nhiều gì cũng có chút hối hận.” Trình Song Ngân cười cười, nói tiếp: “Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy được mặt của Tiểu Du, sau này cũng không thể biết y có bộ dáng như thế nào, thật sự rất đáng tiếc.”

Nghe vậy, Lâm Được vội đáp: “Tiểu Du của ngươi tuần tú lắm. Ừm, chỉ kém Từ Tình chút xíu thôi.”

Trình Song Ngân phụt một tiếng bật cười, nói: “Khó trách giáo chủ thích người như vậy, người người này quả nhiên rất thú vị. Người đã nói điều ta muốn nghe nhất, vậy ta cũng nói cho người nghe bí mật lớn nhất của giáo chủ, có được không?”

Lâm Được dĩ nhiên là không ngớt lời hô được.

Trình Song Ngân liền ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo cậu đưa đầu lại gần, ghé vào lỗ tai cậu nhỏ giọng nói một hồi.

Lâm Được sau khi nghe xong, khuôn mặt nóng đến đỏ bừng lên, lắp ba lắp bắp hỏi: “Thiệt, thiệt hả?”

“Thế nào, người chưa thử qua sao?”

“Thân thể Từ Tình lúc nào cũng không khỏe. Ta... ta sợ y mệt.”

“Sau khi thần y điều trị cho giáo chủ, thân thể đã tốt hơn nhiều, đêm nay người đại khái có thể thử một lần.”

“Được!”

Lâm Được đáp vô cùng khí thế.

Trên mặt Trình Song Ngân thủy chung vẫn mang biểu cảm nhất mực tao nhã vô hại, chẳng qua trong bụng đã sớm cười tới lẩn lộn, âm thầm chờ kịch hay trình diễn.

Tối ban đêm cùng ngày, Từ Tình quả nhiên hớn hển tìm tới cửa.

“Trình Song Ngân!” Mái tóc đen của y tán loạn rũ trên vai, hơi thở có chút gấp, mặt có chút hồng, quần áo có chút xộc xệch, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Người nói bấy bọ gì với Tiểu Được?”

“Cái gì a, ta chỉ là nói cho hắn biết, giáo chủ đại nhân lúc lên giường... Thích nằm ở dưới.”

“Người!” Từ Tình hung hăng trừng hắn, trong ánh mắt cơ hồ có thể phóng ra dao.

Đáng tiếc Trình Song Ngân cũng chẳng nhìn thấy gì, chỉ cười híp mắt nói: “Ý, không đúng sao? Xem ra ta già rồi, không cẩn thận nhớ lắm. Không bằng lần sau gặp lại Tiểu Được thì kể cho hắn nghe chuyện thân mật của chúng ta lúc trước đi...”

“Ta thân mật với người lúc nào hả?”

“Không có cũng không sao, chỉ cần Tiểu Được chịu tin là đủ rồi.”

Từ Tình tức giận đến nói không ra lời.

Mà Trình Song Ngân chỉ thản nhiên mỉm cười, chậm rãi bưng chén uống trà, thái độ tuyệt không sợ hãi.

Kết quả, dù sao vẫn là Từ Tình bại trận trước, hỏi: “Người trêu đùa ta như vậy, rốt cuộc là muốn cái gì?”

Trình Song Ngân “A” một tiếng, cười nói: “Giáo chủ hằng đêm cùng người trong lòng ôm ôm ấp ấp, không biết vui sướng đến nhường nào, ta lại một mình chần đờn gối chiếc khó ngủ, nghĩ như thế nào cũng thấy không công bằng.”

Hắn nói chuyện giọng điệu rất ôn hòa, nhưng bên trong lại ẩn giấu ý đồ uy hiếp.

Từ Tình hết cách, đành phải thở dài, hỏi: “Được rồi, lại cho Triệu Du nghỉ ngơi nửa tháng, như vậy người đã hài lòng chưa?”

“Một tháng.”

“Này! Người đừng được nước làm tới!”

Trình Song Ngân cười a cười, khoe miệng cong cong, dài giọng phun ra hai chữ: “Lâm Được...”

“Được, thành giao!”

– Toàn Văn Hoàn –

[1] Tuân tình tự vẫn: tự tử chết theo người yêu.

[2] Phong tư trắc tuyệt: phong độ ngời ngời.

[3] Gia gia: ông nội.

[4] Tàng bảo đồ: bản đồ kho báu.

[5] Song túc song tề: cùng đi cùng dừng, đồng hành cùng nhau.

[6] Ôn nhu hương, anh hùng trủng: “trủng” ở đây nghĩa là mồ mả, ý nói sắc đẹp làm chết anh hùng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liem-mi>